POLIROM

Georges
SIMENON

Maigret şi informatorul

Maigret

Georges
SIMENON

Maigret şi informatorul

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2017

Georges Simenon, *Maigret et l'indicateur*
Maigret et l'indicateur © 1971 Georges Simenon Limited, all rights reserved
Maigret și informatorul © 2011, 2017 Georges Simenon Limited, all rights reserved

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-6586-0
ISBN PDF: 978-973-46-6587-7
ISBN print: 978-973-46-2140-8

Coperta: Radu Răileanu
Foto copertă: © Giuseppe Parisi/Dreamstime.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

GEORGES SIMENON (1903-1989) este unul dintre cei mai cunoscuți scriitori de literatură polițistă. A scris peste 200 de romane, traduse în peste 50 de limbi, dintre care 75 de romane și 28 de povestiri avîndu-l drept personaj principal pe celebrul inspector Maigret. Pînă astăzi, cărțile sale au fost vîndute în peste 850 de milioane de exemplare în întreaga lume.

I

Cînd sună telefonul și își manifestă nemulțumirea printr-un mormăit, Maigret nu avu habar ce oră putea fi. Nu se gîndi să se uite la ceasul deșteptător. Se trezea dintr-un somn greu și încă mai simțea o apăsare în piept.

Se îndreptă spre telefon, pășind ca un somnambul, desculț.

— Alo…

Nu-și dădea seama că nu el, ci soția aprinsese una dintre veioze.

— Șefu'?

Nu recunoscu imediat vocea.

— Aici Lucas. Sînt de serviciu în noaptea asta. Am primit un telefon din arondismentul XVIII…

— Și?

— Pe un trotuar din Avenue Junot a fost găsit cadavrul unui bărbat asasinat.

Era sus, pe colina Montmartre, nu departe de Piața Tertre.

— V-am sunat cînd am aflat identitatea mortului. E Maurice Marcia, patronul restaurantului La Sardine…

Un local tipic parizian, pe strada Fontaine.

— Ce căuta în Avenue Junot?

— Pare să fi fost ucis în altă parte. La prima vedere, a fost lăsat pe trotuar cînd era deja mort.

— Mă duc acolo…

— Vreți să vă trimit o mașină?

— Da.

Doamna Maigret, tot în pat, se uitase tot timpul la el, dar acum se ridicase și își căuta papucii cu vîrful picioarelor.

— Mă duc să-ți fac o cafea…

Treaba asta nu picase într-o seară bună sau, mai curînd, într-una prea bună. Fusese rîndul lui Maigret să-l primească la cină pe doctorul Pardon. Exista între ei o înțelegere tacită, consolidată în ani.

O dată pe lună, doctorul Pardon și soția lui îi primeau pe soții Maigret la cină în apartamentul lor de pe bulevardul Voltaire. După două săptămîni, era rîndul lor să vină la cină în apartamentul din bulevardul Richard-Lenoir.

Femeile profitau de ocazie să întindă o masă în toată regula, să schimbe rețete, în timp ce bărbații flecăreau leneș, bînd lichior de porumbe din Alsacia sau zmeurată.

Cina fusese deosebit de reușită. Doamna Maigret preparase pui de bibilică în crustă de sare și comisarul adusese din beci ultima sticlă de vin vechi de Châteauneuf-du-Pape, din care cumpărase o ladă la licitație, într-o zi pe cînd trecea pe strada Druout.

Vinul era excepțional și cei doi bărbați îl băuseră pînă la ultima picătură. Cîte păhărele de lichior de porumbe mai băuseră după masă? Cert e că, la două dimineața, trezit brusc din somn, Maigret nu se simțea în apele lui.

Îl cunoștea foarte bine pe Maurice Marcia. Tot Parisul îl cunoștea. Maigret avusese ocazia, pe cînd era doar inspector, să-l interogheze în biroul lui pe cel care, la vremea aceea, nu ajunsese încă un personaj respectabil.

Mai tîrziu, împreună cu soția, merseseră uneori să ia cina la restaurantul din strada Fontaine, unde bucătăria era clasa întîi.

Doamna Maigret aduse cana cu cafea cînd el era aproape îmbrăcat.

— Ceva important?

— Ar putea să facă vîlvă.

— Cineva cunoscut?

— Domnul Maurice, așa cum îi zice toată lumea. Altfel spus, Maurice Marcia.

— De la Sardine?

El confirmă din cap.

— A fost asasinat?

— Așa se pare… E mai bine să arunc o privire.

Își bău cafeaua cu înghițituri mici și umplu o pipă. Ploaia nu se oprise și cădea atît de măruntă și de molcomă, încît nu o puteai vedea decît în haloul felinarelor.

— Îți iei impermeabilul?

— Nu-i nevoie. E prea cald.

Era abia în mai, o lună mai de-a dreptul minunată. O furtună stricase vremea și se prelungise într-o burniță care cădea de douăzeci și patru de ore.

— Te aștept…

— Să știi că bibilicile tale au fost o minune…

— N-au fost prea grele?

La întrebarea asta, Maigret preferă să nu răspundă, pentru că încă le mai avea în stomac.

O mașină neagră îl aștepta în fața imobilului.

— Avenue Junot…

— Ce număr?

— O să vezi probabil un grup de oameni…

Străzile erau parcă lustruite și păreau negre. Aproape că nu era circulație. Ajunseră în cîteva minute în Montmartre, dar nu în acel Montmatre al localurilor de noapte și turiștilor. Avenue Junot era ca o margine a acestui spațiu agitat, străjuită de vilele unor artiști care debutaseră pe colină și îi rămăseseră fideli, construindu-le după ce reușiseră în carieră.

Pe trotuarul din dreapta se putea zări un grup de oameni și, în pofida orei, cîteva ferestre erau luminate, iar pe pervazul lor își sprijineau coatele curioși în pijamale.

Comisarul de cartier sosise deja – un ins scund, slab și timid, care se repezi spre Maigret.

— Îmi pare bine că sînteți aici, domnule comisar-șef! E un caz care ar putea să facă vîlvă.

— Ești sigur de identitatea lui?

— Iată portofelul.

Îi întinse un portofel din piele neagră de crocodil, unde se găseau numai cartea de identitate, un permis de conducere și o foaie de blocnotes, pe care erau trecute cîteva numere de telefon.

— Bani nu avea?

— Un teanc întreg de bancnote, trei-patru mii de franci, nu i-am numărat, în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Vreo armă?

— Un revolver Smith & Wesson, care n-a fost folosit recent.

Maigret se apropie de cadavru și faptul că se uita la domnul Maurice de sus în jos avu asupra lui un efect ciudat. Mortul purta smoching, ca în fiecare seară, și o pată mare de sînge se întindea sub plastronul cămășii.

— Nici o urmă pe trotuar?

— Nu.

— Cine a descoperit cadavrul?

— Eu, rosti o voce blîndă în spatele lui.

Era un bătrîn, al cărui păr alb forma o aureolă deasupra capului. Maigret avu convingerea că recunoștea un pictor destul de celebru, dar nu reușea să-și amintească numele.

— Locuiesc în vila de vizavi. Noaptea, mi se întîmplă să mă trezesc și readorm cu greu.

Purta o pijama peste care îmbrăcase un impermeabil vechi. În picioare avea papuci roșii.

— Atunci, mă așez la fereastră și privesc afară. Avenue Junot e liniștită, pustie. Nu trece practic nici o mașină... Așa că am fost surprins să văd o formă în negru și alb pe trotuar și am coborît să mă uit mai bine. Am sunat la comisariat. Domnii de-acolo au venit cu o mașină cu sirena pornită și toate ferestrele s-au umplut de curioși.

Vreo douăzeci de oameni se uitau la cadavru și la micul grup de oficiali, trecători și vecini în ținută de culcare. Medicul cartierului zise:

— Eu n-am ce să mai fac aici. Jur că e mort de-a binelea. Restul e treaba medicului legist.

— I-am telefonat, spuse comisarul de cartier. Am sunat și la Parchet.

Într-adevăr, un locțiitor al procurorului cobora din mașină, însoțit de grefier. Se miră să-l găsească acolo pe Maigret.

— Credeți că e un caz important?

— Mă tem că da. Îl cunoașteți pe Maurice Marcia?

— Nu.

— N-ați luat niciodată cina la Sardine?

— Nu.

A fost nevoie să i se explice că acolo puteau fi întîlniți mulți oameni de lume, artiști, dar și interlopi importanți.

Doctorul Bourdet, medicul legist care îl înlocuise pe doctorul Paul, coborî din taxi bombănind, dădu mîna distrat cu reprezentanții autorităților și îi zise lui Maigret:

— Ia te uită! Ai venit și dumneata!

Se aplecă deasupra cadavrului și examină rana cu o lanternă pe care o avea în trusă.

— Un singur glonț, dacă nu mă înșel, dar de calibru mare și tras cam de aproape.

— La ce oră a survenit decesul?

— Dacă l-au adus aici imediat, crima trebuie să fi fost comisă pe la miezul nopții. Să zicem, între douăsprezece și unu. O să vă spun mai multe după autopsie.

Maigret se apropie de Véliard, un inspector din arondismentul XVIII, care stătea puțin retras.

— Îl cunoșteai pe domnul Maurice?

— După nume și din vedere.

— Locuiește în cartier?

— Parcă știam că stă în arondismentul IX. Pe undeva pe strada Ballu…

— N-avea vreo amantă pe-aici?

Într-adevăr, era ciudat să vii cu un mort în brațe din alt cartier ca să-l lași pe trotuarul liniștitei Avenue Junot.

— Cred că aș fi auzit. Dar asta trebuie să știe inspectorul Louis, de la IX. Nu-i scapă nimic din ce mișcă în Pigalle.

Maigret își luă la revedere și urcă în mica mașină neagră în momentul în care sosea un jurnalist, înalt și roșcovan, cu părul în dezordine.

— Domnule Maigret…

— Nu acum. Vorbește cu inspectorul sau cu comisarul de cartier.

Apoi îi spuse șoferului:

— Strada Ballu!

Păstrase instinctiv cartea de identitate a mortului și adăugă, după ce se uită la ea:

— 21 bis…

Era o fostă reședință particulară destul de mare, așa cum erau și altele pe acea stradă, transformată în imobil locativ. Printre altele, vedea, în dreapta ușii mari de la intrare, o placă de cupru cu numele unui dentist, unde se menționa *etajul 2*. La trei stătea un neurolog.

— Îl caut pe domnul Maurice.

— Domnul Maurice nu e niciodată aici la ora asta. Nu înainte de patru dimineața.

— Și doamna Marcia?

— Cred că a venit. Mă îndoiesc că o să vă primească. Încercați totuși, dacă aveți motive. Etajul unu. Ușa din stînga. Au tot etajul, dar ușa din dreapta e blocată.

Scara era largă, acoperită cu un covor gros. Pereții erau din marmură gălbuie. Pe ușa din stînga nu scria nimic și Maigret apăsă pe butonul soneriei.

Urmă un moment de tăcere. Sună din nou și auzi în cele din urmă pași în interior. O voce de femeie trezită din somn întrebă prin ușă:

— Cine e?

— Comisarul Maigret.

— Soțul meu nu-i acasă. Întrebați de el la restaurant, pe strada Fontaine.

— Soțul dumneavoastră nu mai e acolo.

— Ați fost la restaurant?

— Nu. Dar știu că nu e.

— O clipă, să-mi pun capotul.

Cînd deschise, femeia purta, peste cămașa de noapte de mătase albă, un capot de un galben auriu. Era tînără, mult mai tînără decît soțul ei, care era mai în vîrstă cu cîțiva ani decît Maigret, să fi avut șaizeci sau șaizeci și doi.

Femeia îl privi indiferentă, vag curioasă.

— De ce îl căutați pe soțul meu la ora asta?

Era înaltă, foarte blondă, cu un corp subțire și suplu de manechin sau dansatoare. Părea să aibă cel mult treizeci de ani.

— Intrați.

Deschise ușa unui salon mare și aprinse lumina.

— Cînd v-ați văzut soțul ultima oară?

— Pe la opt, ca în fiecare zi, cînd a plecat la restaurant.

— Cu mașina?

— Bineînțeles că nu. E la cinci sute de metri…

— Nu se duce niciodată cu mașina la restaurant?

— Doar cînd plouă torențial.

— Se întîmplă să-l însoțiți?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu e locul meu. Ce să fac acolo?

— Așa că vă petreceți toate serile aici?

Tînăra femeie părea surprinsă de aceste întrebări, dar nu se arăta deranjată, nici foarte curioasă.

— Aproape. Ca toată lumea, mă mai duc la cinematograf.

— Nu treceți pe la el?

— Nu.

— În seara asta ați fost la cinematograf?

— Nu.

— Ați ieșit?

— Nu... Doar am plimbat cîinele. Dar, fiindcă ploua, am stat afară doar cincisprezece minute.

— Pe la ce oră?

— Pe la unsprezece... Poate puțin mai tîrziu.

— N-ați întîlnit pe nimeni cunoscut?

— Nu. Ce rost au întrebările astea și de ce vă interesează ce-am făcut în seara asta?

— Soțul dumneavoastră a murit.

Femeia făcu ochii mari. Erau de un albastru deschis, oarecum tulburători. În același timp, deschise gura să țipe, dar simți că se sufocă și duse mîna la piept. Căută o batistă în buzunarul capotului și își acoperi fața cu ea.

Maigret aștepta, nemișcat, așezat într-un fotoliu Louis XV neconfortabil.

— Inima? întrebă ea, în sfîrșit, făcînd batista ghem.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu voia să se vorbească despre asta, dar suferea de inimă și era tratat de profesorul Jardin.

— N-a murit de inimă... A fost asasinat...

— Unde?

— Nu știu. I-au transportat cadavrul în Avenue Junot și l-au aruncat pe un trotuar.

— Nu se poate! Nu avea dușmani.

— Trebuie să credem că avea cel puțin unul, de vreme ce a fost împușcat...

Tînăra femeie se ridică dintr-o zvîcnire.

— Unde e acum?

— La Institutul Medico-Legal.

— Vreți să spuneți că îi vor face…

— Autopsia, da. Nu se poate altfel.

Un cîine mic, alb veni alene din fundul holului și se frecă de picioarele stăpînei sale, care nu păru să observe.

— Ce spun cei de la restaurant?

— Încă n-am fost acolo. Ce-ar putea să spună?

— De ce a plecat de la La Sardine atît de devreme. Rămîne întotdeauna ultimul și încuie ușa înainte să facă socotelile.

— Ați lucrat acolo?

— Nu. E doar un restaurant. Nu se dansează, nici nu se cîntă.

— Ați fost dansatoare?

— Da.

— Nu mai dansați?

— Nu, de cînd m-am căsătorit.

— De cît timp sînteți căsătorită?

— De patru ani.

— Unde l-ați cunoscut?

— La Sardine… Dansam la Canari. Cînd nu terminam foarte tîrziu, mi se întîmpla să mă duc acolo să mănînc ceva.

— Așa v-a remarcat?

— Da.

— Erați și animatoare?

Ea tresări ușor.

— Depinde ce înțelegeți prin asta. Cînd un client ne invita, nu refuzam să bem o sticlă de șampanie cu el, dar atît.

— Aveți un amant?

— De ce mă întrebați asta?

— Pentru că vreau să văd cine putea să vă urască soțul.

— Nu aveam cînd l-am întîlnit…

— Era gelos?

— Foarte.

— Dumneavoastră?

— Nu credeți, domnule comisar, că acest interogatoriu devine indecent, în momentul în care o femeie tocmai a aflat de moartea soțului ei?

— Aveți mașină?

— Maurice mi-a dăruit recent un Alfa Romeo.

— Și el ce mașină avea?

— Un Bentley.

— Conducea?

— Avea șofer, dar mai conducea și el.

— Îmi cer scuze că am fost atît de dezagreabil. Din păcate, asta e meseria…

Se ridică, oftînd. Tăcerea domnea acum în marele salon, al cărui centru era ocupat de un covor chinezesc somptuos.

Tînăra femeie îl conduse pînă la ușă.

— Poate că în zilele următoare voi mai avea să vă pun cîteva întrebări. Preferați să vă convoc la Poliția Judiciară sau să vin aici?

— Aici…

— Mulțumesc.

Ea îi răspunse scurt:

— Bună seara.

Maigret încă avea o jenă la stomac și capul greu.

— La Sardine, pe strada Fontaine!

În fața restaurantului mai erau cîteva mașini de lux și un portar în livrea se plimba pe trotuar. Maigret intră și trase pe nas aerul răcoros, pentru că sala era climatizată.

Raoul Comitat, un șef de sală pe care îl cunoștea foarte bine, veni repede în întîmpinarea lui.

— O masă, domnule Maigret?

— Nu.

— Dacă vreți să vorbiți cu domnul Maurice, să știți că nu-i aici.

Șeful de sală era chel și avea o față bolnăvicioasă.

— Lucru rar, nu-i așa? remarcă Maigret.

— Asta nu se întîmplă practic niciodată.

Restaurantul, spațios, avea douăzeci-douăzeci și cinci de mese. Tavanul era din grinzi aparente, pereții fiind acoperiți pe trei sferturi cu lambriuri din lemn vechi de stejar. Totul era greu, luxos, fără majoritatea decorațiunilor de prost-gust care însoțesc întotdeauna stilul rustic.

Trecuse de ora trei. Nu mai rămăseseră decît vreo zece persoane, mai ales actori și artiști, care luau masa în liniște.

— La ce oră a plecat Marcia?

— N-aș putea să vă spun exact, dar trebuie să fi fost pe la miezul nopții.

— Nu te-a surprins?

— Ba da! Nu știu dacă, în douăzeci de ani, s-a întîmplat asta de trei-patru ori. Îl cunoașteți. V-am servit de multe ori cînd ați venit cu soția. Întotdeauna era în smoching, cu mîinile la spate. Ai impresia că nu se mișcă, dar vede tot; îl crezi în sală și e deja la bucătărie sau în biroul lui.

— Ți-a spus că o să se întoarcă?

— Mi-a șoptit doar: „Ne vedem mai tîrziu”. Eram lîngă garderobă. Yvonne i-a întins pălăria. I-am amintit că ploua și l-am sfătuit să-și ia impermeabilul, pe care îl vedeam într-un cui. „Nu-i nevoie. Nu mă duc departe.”

— Părea preocupat?

— Nu mi-am dat seama.

— Furios?

— Nici vorbă.

— N-a primit nici un telefon înainte de plecare?

— Trebuie să întrebați la casă. Toate convorbirile telefonice trec pe la casieră. Dar... spuneți-mi... de ce-mi puneți întrebările astea?

— Pentru că a murit împușcat și a fost găsit zăcînd pe trotuar în Avenue Junot.

Trăsăturile șefului de sală încremeniră și buza de jos îi tremură ușor.

— Nu se poate..., murmură el ca pentru sine. Cine a putut să facă asta? Nu știu să fi avut nici măcar un dușman. Era un om cumsecade, foarte fericit, mîndru de reușita lui. A fost o încăierare?

— Nu. A fot omorît în altă parte și dus, probabil cu mașina, pînă în Avenue Junot. Mi-ai spus că își luase pălăria cînd a plecat.

— Da.

Pe trotuarul din Avenue Junot nu găsiseră nici o pălărie.

— Vreau să-i pun cîteva întrebări casierei.

Șeful de sală se grăbi să ajungă la o masă unde clienții cereau nota de plată. Era gata și o așeză pe o farfurioară, acoperită pe jumătate cu un șervet.

Casiera era o brunețică slăbănoagă, cu niște ochi negri foarte frumoși.

— Sînt comisarul Maigret.

— Știu.

— E de prisos să-ți mai ascund: patronul dumitale a fost asasinat.

— De asta vorbeați așa cu Raoul, de parcă ați fi complotat. Mi s-au tăiat picioarele. Acum cîteva ore era chiar aici, în locul unde stați acum.

— N-a primit nici un telefon?

— Unul singur, cu cîteva clipe înainte să plece.

— Un bărbat, o femeie?

— Asta m-am întrebat și eu. Putea să fie sau una, sau alta, un bărbat cu o voce ascuțită sau o femeie cu o voce mai groasă.

— Ai mai auzit vocea asta înainte?

— Nu. A cerut să vorbească cu domnul Maurice.

— Așa i-a spus?

— Da. Așa cum fac toți apropiații lui. L-am întrebat cine îl caută și mi-a răspuns: „O să știe el". Pînă să ridic ochii, domnul Maurice și ajunsese în fața mea. „Pe mine mă caută? A dat vreun nume?" „Nu." S-a încruntat și a întins mîna spre receptor. „Cine e la telefon?" Bineînțeles, nu auzeam ce spunea persoana de la celălalt capăt al firului. „Ce spui?... Nu se aude bine... Cum?... Ești sigur?... Dacă o să te prind vreodată..." Probabil că sunase de la o cabină telefonică, pentru că a mai pus fise, am recunoscut sunetul. „Știu la fel de bine ca tine unde vine asta..." A închis brusc. A pornit spre ușă, apoi s-a întors și a intrat în biroul lui din spatele bucătăriei.

— Se duce des acolo?

— Rareori în cursul serii. Cînd vine, intră acolo să vadă corespondența. Seara, după ce închidem, îi duc încasările și verificăm împreună.

— Banii rămîn aici pînă a doua zi?

— Nu. Îi ia într-o servietă care folosește practic numai la asta.

— Presupun că umblă cu o armă la el.

— Își ia revolverul din sertar și îl pune în buzunar.

Domnul Maurice nu transporta în noaptea aceea fonduri și, totuși, s-a întors în birou să-și ia arma.

— Nu mai are altă armă care rămîne aici permanent?

— Nu. Eu pe asta o știu.

— Îmi arăți biroul?

— O clipă…

Îi întinse o notă de plată lui Raoul Comitat.

— Pe aici…

Străbătură un coridor cu pereții vopsiți în verde. În stînga, un panou cu geam lăsa să se vadă bucătăria, unde patru bărbați păreau să facă ordine.

— Aici e… Presupun că aveți dreptul să intrați.

Biroul era simplu, deloc luxos. Trei fotolii masive din piele, un birou Empire, din mahon, un seif în spatele lui și rafturi cu cîteva cărți și reviste ilustrate.

— Sînt bani în seiful ăsta?

— Nu. Doar acte contabile. Ne-am putea lipsi de el. Domnul Maurice l-a găsit aici cînd a cumpărat restaurantul și l-a lăsat unde era.

— Unde stă de obicei pistolul?

— În sertarul din dreapta.

Maigret îl deschise. Înăuntru erau acte, țigări, trabucuri, dar nici un pistol.

— Doamna Marcia îi telefonează des soțului ei?

— Aproape niciodată.

— Nici în noaptea asta?

— Nu. Ar fi trebuit să răspund eu.

— Și nici el n-o suna?

— Rareori. Aproape că nici nu-mi mai amintesc cînd a făcut-o ultima oară. Cred că era înainte de Crăciun…

— Mulțumesc.

Maigret simțea apăsarea oboselii și se trînti pe bancheta micului automobil negru.

— Bulevardul Richard-Lenoir…

Ploaia se oprise, dar șoseaua încă lucea, iar cerul începea să se lumineze spre răsărit.

Simțea vag că ceva nu se potrivea în povestea asta. Sigur, domnul Maurice nu era un sfînt. Avusese o tinerețe destul de turbulentă și fusese condamnat de mai multe ori pentru proxenetism.

Apoi, pe la treizeci de ani, urcase în grad, devenise proprietarul unei case de toleranță, pe atunci una dintre cele mai cunoscute din Paris, pe strada Hanovre.

Casa nu era pe numele lui. Își petrecea o bună parte din după-amieze la curse. Cînd nu erau curse, puteai să fii aproape sigur că îl vei găsi jucînd cărți cu alții de teapa lui într-un bistrou de pe strada Victor-Massé.

Unii îl numeau Judecătorul. Se spunea că, atunci cînd se isca o neînțelegere între cei din lumea interlopă, el era cel care hotăra în ultimă instanță.

Era un bărbat frumos, se îmbrăca la cei mai buni croitori și purta numai lenjerie de mătase. Era căsătorit și locuia deja pe strada Ballu.

Cu vîrsta, începuse să se îngrașe și asta îi accentua înfățișarea demnă.

Ei, poftim! Maigret uitase s-o întrebe pe casieră dacă bărbatul care telefonase avea vreun accent. Asta ar fi putut avea importanță la un moment dat.

Deocamdată, era în plină ceață. Își amintea de o frază a lui Maurice Marcia, rostită cu ocazia uneia dintre ultimele lor întrevederi la Poliția Judiciară. Marcia nu era implicat personal, dar barmanul lui părea să fi luat parte la o spargere. Era vorba de sucursala unei mari bănci, la Puteaux.

— Ce părere ai despre acest Freddy?

Pe barman îl chema Freddy Strazzia și era din Piemont.

— Cred că e un barman bun.

— Îl crezi cinstit?

— Vedeți dumneavoastră, domnule comisar, depinde de ce înțelegem prin asta. Sînt cinstiți și cinstiți. Cînd ne-am cunoscut, cînd amîndoi eram, cum s-ar zice, debutanți, nu mă consideram om necinstit, dar asta nu era și părerea dumneavoastră și a judecătorilor. Treptat, m-am schimbat. Se poate spune că mi-au trebuit patruzeci de ani de viață ca să devin un om cinstit. Așa că sînt precum convertiții. Se spune că ei sînt cei mai înflăcărați. Ei bine, cei care au devenit singuri oameni cinstiți sînt mai scrupuloși decît ceilalți. Mă întrebați dacă Freddy e cinstit. N-aș băga mîna în foc, dar sînt sigur că nu e așa de idiot încît să fie amestecat într-un jaf pus la cale atît de prost ca ăsta.

Mașina se opri în fața imobilului. Îi mulțumi șoferului și urcă încet, gîfîind ușor. Era nerăbdător să se întindă în pat și să închidă ochii.

— Ești obosit?

— Sînt frînt…

Adormi în mai puțin de zece minute.

Pe la unsprezece, începu să se foiască, iar doamna Maigret îi aduse curînd o cană cu cafea.

— Ia te uită! se miră el. A ieșit iar soarele…

— Cazul din strada Fontaine te-a ținut afară noaptea trecută?

— De unde știi?

— De la radio. Din ziar. S-ar părea că acest domn Maurice era o personalitate foarte pariziană.

— Să spunem, un personaj, o corectă el.

— Îl cunoșteai?

— De cînd am intrat în Poliția Judiciară.

— Înțelegi de ce s-au debarasat de cadavru în Avenue Junot?

— Încă nu înțeleg nimic, mărturisi el. Și cu atît mai puțin cu cît Marcia avea pistolul în buzunar.

— Și?

— Mă miră că n-a putut să tragă primul. Probabil că a fost luat prin surprindere.

În halat de casă, comisarul se așeză în fotoliu, ridică receptorul telefonului și formă numărul Poliției Judiciare.

La ora aceea, Lucas, care fusese de noapte, se lăfăia în așternut. Îi răspunse Janvier.

— Nu sînteți obosit, șefule?

— Nu, acum e bine. Ai aflat?

— Din ziare, din rapoartele care au venit mai ales de la comisariatul din arondismentul XVIII. Am primit un telefon de la doctorul Bourdet.

— Ce spune?

— Asasinul a tras de la aproximativ un metru, poate un metru cincizeci. Arma e, după toate aparențele, un revolver cu țeava scurtă, de calibrul 32 sau 38. A trimis-o la laborator. Iar în ceea ce-l privește pe bietul Marcia, moartea lui a fost aproape instantanee, pentru că a avut hemoragie internă.

— Așadar, n-a sîngerat mult?

— Foarte puțin.

— Avea o boală de inimă?

— Bourdet nu mi-a spus nimic. Vreți să-i telefonez?

— O să-l sun eu. Voi ajunge devreme la birou în după-amiaza asta. Dacă apare ceva nou, mă suni.

După cîteva minute, vorbea cu doctorul Bourdet.

— Presupun că acum v-ați trezit. Eu am lucrat pînă la nouă dimineața și acum mi-au adus un alt „client”, mai bine zis, o „clientă”!

— Auziți... În afară de rană, n-ați observat nimic deosebit, semnele unei boli oarecare?

— Nu. Era un om sănătos, care arăta foarte bine pentru vîrsta lui.

— Nimic la inimă?

— După cît pot să-mi dau seama, avea inima în stare bună.

— Mulțumesc, doctore.

Oare Line, soția blondă a lui Marcia, nu-i pomenise de profesorul Jardin, la care soțul ei se ducea din cînd în cînd pentru un consult? Sună acasă la profesor, apoi la spital.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule profesor. Sînt comisarul Maigret. Cred că unul dintre pacienții dumneavoastră a murit noaptea trecută de o moarte violentă. E vorba de Maurice Marcia.

— Cel cu restaurantul din Montmartre?

— Da.

— L-am văzut o singură dată. Cred că voia să încheie o asigurare de viață și, înaintea efectuării examenelor oficiale, a preferat să consulte un medic ales de el.

— Rezultatul?

— Inima sănătoasă.

— Mulțumesc.

— Ce zice, era bolnav? întrebă doamna Maigret.

— Nu.

— Atunci de ce ți-a spus soția lui…

— Nici eu nu știu. Mai dă-mi cafea, te rog!

— Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Încă nu uitase că își simțise stomacul greu în cursul nopții.

— Jambon, cartofi cu ulei și salată verde.

— Atît? Ți-au căzut greu bibilicile mele?

— Nu ele sînt de vină. Cred că am cam exagerat cu lichiorul de porumbe. Nu mai zic că vinul…

Se ridică, oftînd, și își aprinse prima pipă, apoi se așeză în fața ferestrei deschise. După nici zece minute, sună telefonul.

— Alo, șefule… Aici Janvier. A fost adineauri la mine inspectorul Louis, de la IX… Ar fi vrut să vorbească cu dumneavoastră. Se pare că are ceva interesant să vă spună. Întreabă dacă îl puteți primi după-amiază…

— Să vină la mine la birou la ora două.

Cu Louis, nu se știa niciodată. Era un ins ciudat. Avea cam patruzeci și cinci de ani, era văduv de vreo cincisprezece și continua să se îmbrace în negru din cap pînă în picioare, ca și cum ar mai fi purtat doliu după soție. De altfel, în arondismentul lui, colegii îi spuneau între ei Văduvul.

Nu era văzut niciodată rîzînd sau glumind. Cînd era de serviciu la birou, lucra fără întrerupere. Nu fuma, așa că nici măcar nu trebuia să aprindă pipa sau țigara.

De cele mai multe ori, lucra pe teren, de preferință noaptea. Probabil că era parizianul care cunoștea cel mai bine cartierul Pigalle.

Rareori interpela o femeie sau un proxenet fără să aibă motive întemeiate și era văzut mergînd oarecum îngrijorat.

Trăia singur în apartamentul în care locuise pe vremuri cu soția lui, de cealaltă parte a bulevardului, la capătul de jos al străzii Lepic. Se născuse chiar în cartier. Era deseori văzut făcînd piața.

Știa totul despre „băieții răi” din zonă și cunoștea povestea tuturor prostituatelor.

Intra în baruri fără să-și scoată vreodată pălăria. Comanda invariabil un pahar mare cu apă minerală. Putea să stea așa mult timp, privind în jur. Uneori, îi adresa o vorbă barmanului.

— Nu știam că Francis s-a întors de la Toulon.

— Sînteți sigur?

— M-a zărit adineauri și a șters-o la toaletă.

— Eu nu l-am văzut. Dar mă miră, pentru că, de obicei, cînd sosește la Paris, vine să dea mîna cu mine.

— Probabil din cauza mea…

— Cu cine era?

— Cu Madeleine…

— E fosta…

Nu-și nota niciodată, dar toate numele, prenumele și poreclele erau clasate metodic în mintea lui.

Strada Fontaine se afla în sectorul său. Probabil că știa mai multe despre domnul Maurice decît Maigret și decît oricine altcineva. În plus, nu venise întîmplător la Poliția Judiciară, pentru că era timid.

Văduvul știa că n-o să ajungă niciodată mai sus de gradul de inspector și se împăcase înțelept cu situația, făcîndu-și meseria cît putea mai bine. Neavînd vreo pasiune, îi consacra întreaga viață.

— Cobor să cumpăr jambon…

Maigret o privi pe fereastră cum se îndrepta spre strada Servan. Era fericit să aibă o soție ca ea și pe buze îi apăru un zîmbet discret de satisfacție.

Cît timp trăise inspectorul Louis cu soția înainte ca peste ea să dea un autobuz? Cîțiva ani cel mult, pentru că pe atunci avea doar treizeci. Se uita pe fereastră, ca Maigret în acel moment, și accidentul se produsese sub ochii lui.

Maigret bătu în lemn, deși nu obișnuia să facă asta, și nu plecă de la fereastră pînă cînd nu-și văzu soția traversînd din nou bulevardul și intrînd în imobil.

Louis era numele de familie al inspectorului. Maigret se gîndise un moment să-l ia în brigada lui, dar era atît de lugubru, încît atmosfera din biroul inspectorilor ar fi avut de suferit.

În biroul din arondismentul IX, unde erau doar trei inspectori și un stagiar, se proceda în așa fel încît Louis să aibă cît mai mult de lucru pe teren.

— Bietul de el!

— Vorbești singur?

— Ce-am spus?

— Ai spus: „Bietul de el!”. Te gîndeai la Marcia?

— Nu. Mă gîndeam la cineva care și-a pierdut soția acum cincisprezece ani și poartă și acum doliu.

— Doar nu e îmbrăcat tot în negru? Nu se mai face asta.

— El o face. Nu-i pasă ce cred oamenii despre el. Unii, care îl văd prima dată, cred că e pastor protestant și îi spun „părinte”.

— Nu te bărbierești? Nu faci duș?

— Ba da. Dar e așa de bine să lenevești!

Își termină de fumat pipa, apoi intră în baie.

II

Ferestrele biroului lui Maigret erau din nou deschise spre freamătul aerului de afară și spre zgomotul mașinilor și autobuzelor de pe podul Saint-Michel.

Inspectorul Louis se așeză pe marginea scaunului arătat de comisar. Avea gesturi lente, aproape solemne, la fel ca ținuta neagră, care frapa și mai mult în acea zi de primăvară.

— Vă mulțumesc că ați binevoit să mă primiți, domnule comisar-șef.

Avea pielea fină și foarte albă, aproape o piele de femeie, care contrasta cu grosimea mustății sale negre. Buzele îi erau roșii, ca și cum ar fi fost rujate, totuși nu avea nimic efeminat.

Probabil că la școală fusese timidul clasei, cel care roșea și începea să se bîlbîie cînd profesorul îl întreba ceva.

— Aș vrea să-mi permiteți să vă pun o întrebare.

— Te rog.

— Ancheta e făcută de inspectorii din arondismentul XVIII pentru că trupul neînsuflețit a fost găsit în Avenue Junot?

Maigret se văzu nevoit să se gîndească înainte să răspundă.

— Desigur, vor sta de vorbă cu eventualii martori, vor căuta o mașină care s-a oprit acolo în toiul nopții, îl vor interoga pe bătrînul pictor care a anunțat poliția, ca și pe ceilalți vecini…

— Și restul?

— După cum știi, e treaba Brigăzii Omucideri. Ceea ce nu ne împiedică să acceptăm sau să solicităm ajutorul inspectorilor de arondisment. Cunoști bine Montmartre, nu-i așa?

— Acolo m-am născut și locuiesc și acum.

— Ai fost în contact cu Maurice Marcia…

— Cu el și cu angajații lui.

Roși. Probabil că făcea un efort mare să spună tot ce-și pusese în gînd.

— Vedeți, lucrez mai ales noaptea. Am ajuns să-i cunosc pe toți. Cei din Pigalle s-au obișnuit cu mine. Schimb cîteva cuvinte cu unul, cu altul… Intru în baruri și cabarete unde, fără să-mi aștepte comanda, îmi pun în față paharul mare cu apă minerală.

— Presupun că ai venit la mine fiindcă ai o idee despre asasinarea lui Marcia.

— Cred că știu cine l-a omorît.

Maigret trăgea domol din pipă, puțin răsturnat pe spate, observîndu-și interlocutorul cu vădită curiozitate, ba chiar cu oarecare fascinație.

— Ceea ce bănuiești are o bază?

— Da și nu.

Era stînjenit și nu îndrăznea să-l privească în ochi pe comisar.

— Am primit în dimineața asta un telefon…

— Anonim?

— Mai mult sau mai puțin. De ani de zile, primesc telefoane de la aceeași persoană.

— Femeie sau bărbat?

— Bărbat. N-a vrut niciodată să-mi spună cum îl cheamă. Cînd se întîmplă ceva mai mult sau mai puțin misterios în

Montmartre, mă sună și începe întotdeauna cu „Eu sînt”. Îi recunosc vocea. Știu că sună de la o cabină telefonică și nu pierde timpul, îmi spune exact esențialul. De exemplu: „Se pregătește un atac cu mînă armată în cartierul Chapelle. Banda lui Coglia…”.

Maigret avu o obiecție:

— Coglia e în închisoare, unde mai are de stat cîțiva ani.

— Foștii lui complici continuă să…

— Informatorul tău anonim nu se înșală niciodată?

— Nu.

— Nu-ți cere bani?

— Nu. Și nici nu-mi cere să închid ochii la activități mai mult sau mai puțin ilegale.

Maigret începea să fie interesat.

— Și te-a sunat în dimineața asta?

— Da. La ora opt, exact înainte să plec la cumpărături. Locuiesc singur și sînt obligat să fac singur piața.

— Ce ți-a spus exact?

— Domnul Maurice a fost împușcat de unul dintre frații Mori.

— Atît?

— Atît. Îi cunoașteți pe frații Mori, Manuel și Jo?

— De mai bine de doi ani încercăm să punem mîna pe ei. Dar, pînă acum, n-am putut să-i prindem cu nimic.

— Și eu sînt cu ochii pe ei. Nu vin împreună. Manuel, fratele cel mare, care are treizeci și doi de ani, locuiește într-un apartament mare și luxos în scuarul La Bruyère.

La doi pași de restaurantul La Sardine.

— Jo are douăzeci și nouă de ani și stă într-un apartament la Hôtel des Iles, Avenue Trudaine. Dar probabil că aveți în

dosarele lor toate informațiile astea. Au pus pe picioare o afacere de import de fructe și legume pe strada Caire. Unul dintre ei e acolo în fiecare zi. E un depozit lung, în care intri direct venind din stradă.

— Și au relații cu domnul Maurice?

— Se duc uneori să ia cina la el. Dar nu sînt singurii interlopi care frecventează La Sardine.

— Marcia le dădea o mînă de ajutor cînd se ivea ocazia?

— Nu cred. Devenise timorat și ținea la respectabilitatea lui.

— La care dintre cei doi frați s-a referit informatorul anonim?

— Nu știu, dar sînt sigur că mă va suna foarte curînd din nou. Tocmai de aceea mi-am permis să vă cer să mă primiți.

— Ai vrea să colaborezi la anchetă?

— Aș vrea să colaborez, într-un fel, neoficial, separat. Nu mi-am depășit niciodată atribuțiile. Se poate avea încredere în mine. Vă promit să vă țin la curent cu tot ce voi descoperi.

— Îi cunoști bine pe frații Mori?

— Îi întîlnesc în mai multe baruri. Manuel avea o amantă din Martinica, foarte frumoasă.

— Și ce s-a întîmplat cu ea?

— Dansează și cîntă într-un local pentru turiști.

— Cu cine a înlocuit-o?

— Cu nimeni. Îl văd mereu singur sau cu fratele lui, Jo, care trăiește cu o tînără din provincie. O cheamă Marcelle și are douăzeci și doi de ani.

— Nu crezi că ar putea fi veriga slabă?

— E moartă după Jo Mori și are caracter.

— Crezi că știe ce afaceri fac cei doi frați?

— Nu știu în ce măsură au încredere în ea. Nu i-am văzut nici cu indivizi care le-ar putea fi complici cînd dau o lovitură.

Se ajunsese cam la al zecelea jaf, toate executate în același fel, după o schemă identică. Întotdeauna era vorba de un castel sau de o proprietate mare din provincie, pe o rază de aproximativ o sută cincizeci de kilometri în jurul Parisului.

Spărgătorii erau bine informați. Cunoșteau obiectele, tablourile sau mobila de valoare care se aflau în clădiri. Și știau și dacă proprietarii lipseau și cîte persoane păzeau casa.

Intrau fără să facă zgomot, fără efracție. În mai puțin de o oră, ceea ce era mai mult sau mai puțin ușor de vîndut era sustras. Prin urmare, dispuneau de cel puțin un camion.

Or, frații Mori aveau două, pe care le foloseau la afacerile lor cu fructe. Ca din întîmplare parcă, se împlineau doi ani și de cînd își înființaseră firma de import.

Manuel lucrase înainte la un misit din Hale, iar Jo fusese timp de trei ani angajatul unui birou de arhitectură.

Dar unde erau depozitate după aceea obiectele furate? Rămîneau probabil în apropierea Parisului, într-o vilă sau într-o casă închiriată pe alt nume.

— Cine ar putea să joace rolul de supraveghetor al mărfii?

— Nu pot să jur, dar cred că știu. Mama lui Mori.

— O cunoști?

— N-am văzut-o niciodată. Știu doar că există. Locuia la Arles cu copiii ei. Cînd aceștia au venit la Paris, a mai rămas cîțiva ani în sud cu fiica ei, care între timp s-a căsătorit și locuiește la Marsilia.

Așadar, inspectorul Louis lucra de mult timp singur, răbdător, fără să se servească de organismele complicate ale poliției oficiale.

— De unde știi toate astea?

— Privesc. Ascult. Am corespondenți în diferite locuri, oameni cărora se întîmplă să le fac un serviciu.

— Ce s-a întîmplat cu mama lui Mori?

— A vîndut casa din Arles, toată mobila și nimeni n-a mai văzut-o.

— Pun prinsoare că ai scotocit prin împrejurimile Parisului!

— Se mai întîmplă, duminica sau în zilele de concediu...

— N-ai găsit nimic?

— Nu încă...

Roși din nou, rușinat parcă de încrederea pe care o avea în el.

— Ce știi despre doamna Marcia?

— Ultima? Pentru că a mai fost una, cu care a trăit aproape douăzeci de ani. Erau o pereche unită. O culesese de pe stradă, e adevărat, dar făcuse din ea o adevărată burgheză. Cînd a murit de cancer, el a suferit mult și, timp de cîteva luni, n-a mai fost același om.

Fusese o vreme cînd Maigret, încă tînăr, lucrase la ordinea publică, apoi în gări, la metrou, în marile magazine. Pe atunci cunoștea și el toată lumea interlopă din Paris.

Acum, îl închiseseră într-un birou și șeful era șocat cînd Maigret se ducea să stea de vorbă cu un suspect la el acasă sau cînd dădea tîrcoale prin diferite locuri.

— Unde a găsit-o pe a doua soție, Line, cu care trăia acum?

— A lucrat ca dansatoare la Tabarin, apoi, ultima dată, la Canari. Cred că acolo a întîlnit-o. În pofida meseriei, era discretă, modestă și se pare că n-a plecat niciodată cu clienții. E o femeie care are o oarecare instruire.

— Doar n-ai să-mi spui acum de unde vine, cine-i sînt părinții și ce studii are!

Inspectorul Louis roși încă o dată.

— S-a născut la Bruxelles, unde tatăl ei lucra la o bancă. A studiat pînă la vîrsta de optsprezece ani și a intrat la aceeași bancă. A venit la Paris cu un tînăr care spera să facă avere, un pictor. Succesul n-a venit atît de repede pe cît spera. Line a intrat vînzătoare la un magazin de pe Marile Bulevarde. Pictorul a părăsit-o și Line a ajuns la Tabarin, unde, la început, făcea figurație.

Maigret îl cunoștea pe inspector de ani de zile. Este adevărat, se întîlneau o dată pe lună și nu prea existau relații între ei. Un timp, îl considerase un idiot plin de gravitate, apoi își dăduse seama că era, de fapt, un băiat inteligent.

Acum îl privea cu o curiozitate aproape admirativă.

— Despre mulți oameni din Montmartre cunoști atîtea lucruri?

— Știți, odată cu trecerea anilor, informațiile se adună.

— Faci și dosare?

— Nu. Am totul în cap. N-am nimic altceva de făcut, altă preocupare în viață.

Maigret se ridică și deschise ușa de la biroul inspectorilor.

— Vino o clipă, Janvier!

Iar celorlalți le spuse:

— Presupun că vă cunoașteți.

Dădură toți mîna cu inspectorul de cartier.

— Eu și inspectorul Louis am avut o discuție lungă despre asasinarea lui Marcia. Ai aflat ceva nou?

— Doar că o mașină roșie s-a oprit un moment, pe la ora unu, în Avenue Junot.

— Oamenii noștri vor continua ancheta, bineînțeles. Dar inspectorul Louis, care cunoaște cîțiva protagoniști, va lucra separat și ne va ține la curent cu eventualele lui descoperiri. Îi cunoști pe frații Mori?

— Am bănuit un moment că ei conduc ceea ce am numit „banda castelelor”.

— Îi mai ții sub supraveghere?

— Nu în mod deosebit. Sîntem la curent doar cu deplasările lor. Jo, cel mai tînăr, se duce destul de des la Cavaillon și în regiune după trufandale.

— Începînd de azi, vei organiza un filaj zi și noapte.

— Și, și?

— Și, și…

— Tot din cauza castelelor?

— Nu. De data asta e vorba de un asasinat: Maurice Marcia.

Janvier se uită instinctiv la colegul lui din arondismentul IX. Se vedea bine că nu-i prea convenea intervenția inspectorului Louis în acest caz.

— Mai trebuie supravegheat cineva?

— Văduva.

— Credeți…?

— Nu cred nimic, știi bine. Caut. Toți căutăm.

Apoi îi strînse mîna inspectorului Louis.

— Te întorci în Montmartre?

— Da.

— Ai mașină?

— Nu.

— Vin și eu. Te iau cu mine. Aș vrea să vii și tu cu noi, Janvier.

Inspectorul de la Poliția Judiciară se așează la volan. Maigret își fuma pipa lîngă el, iar Louis stătea singur pe bancheta din spate, unde nu prea se simțea în largul lui.

Visase întotdeauna să lucreze direct pentru Poliția Judiciară și ceea ce îi oferise Maigret era un fel de promovare.

Pe strada Notre-Dame-de-Lorette, Janvier întrebă:

— Unde mergem?

— Mai sus, în strada Ballu.

— La Maurice Marcia?

— Da.

— Unde te lăsăm?

— Oriunde, acum cînd am ajuns în cartier.

— Atunci, te las aici…

— Știi cum mă găsești. Numărul meu de acasă e în cartea de telefon.

— Vă mulțumesc.

Coborî cu stîngăcie și porni pe trotuar cu pași egali, fără să se grăbească.

După cinci minute, Maigret și Janvier sunau la ușa fostei reședințe particulare. Le deschise portăreasa. Nu avea mai mult de patruzeci de ani și era destul de drăguță. Femeia îi privi prin geamul ușii, pe care comisarul o deschise.

— A fost adus trupul neînsuflețit?

— Nu încă, dar cei de la pompe funebre sînt sus. Cred că îl vor aduce spre seară.

— Vi-l prezint pe inspectorul Janvier, care lucrează și el la acest caz. De cît timp locuiește doamna Marcia în casa asta?

— De cînd s-au căsătorit. Să fie vreo patru ani.

— Primeau multă lume?

— Practic, nu. După cum știți, el nu se întorcea niciodată înainte de trei-patru. Apoi, dormea toată dimineața, lua masa, își făcea siesta, după care primea vizita masorului.

— Lua masa de seară aici?

— Rar. De cele mai multe ori, lua cina la el la restaurant.

— Cu soția lui?

— Nu. Cred că lui nu-i plăcea s-o vadă la Sardine.

— De ce?

— Se temea, presupun, să nu-i fugă ochii după vreun bărbat. Nu uitați că avea șaizeci de ani, iar ea, abia treizeci…

— Ce făcea ea toată ziua?

— Le dădea instrucțiuni bucătăresei și cameristei. Uneori, se ducea la Fauchon sau la alt magazin de lux să cumpere ceva ce nu se găsește în cartier. O dată sau de două ori pe săptămînă, se ducea la coafor.

— În centru?

— Cred că pe strada Castiglione.

— Și seara?

— Citea sau se uita la televizor. Înainte de culcare, scotea cîinele vreo zece minute.

— Nu se ducea la cinematograf?

— Probabil că da. O dată sau de două ori pe săptămînă, lipsea toată seara.

— Nu venea niciodată nimeni la ea?

— Niciodată.

— Mulțumesc. E sus?

— Da. Cu croitorul ei.

Urcară pe scări și sunară la ușa de la primul etaj. Le deschise o cameristă tînără cu sîni enormi.

— Ce doriți?

— Să vorbim cu doamna Marcia.

— Doamna Marcia e ocupată.

— Vom aștepta.

— Cine o caută?

— Poliția Judiciară.

— O clipă.

Îi lăsă în hol și se îndreptă spre o ușă din fundul culoarului. Mobila Louis XV dispăruse, precum și marele covor chinezesc, iar cîțiva oameni, urcați pe scări, fixau draperii negre pe pereți.

Așadar, era doliu mare și salonul se transforma în cameră mortuară. Croitorul venise probabil pentru hainele de doliu.

— Poftiți, vă rog...

Îi conduse într-un birou sau într-o bibliotecă, unde cărțile se înșirau de la podea pînă la tavan. Erau cărți cu coperte cartonate, pe care domnul Maurice mai mult ca sigur că nu le citise.

Fotoliile erau confortabile. În încăpere se afla și un bar, conținînd probabil un frigider, iar pe biroul cu accesorii roșii nimic nu era în neorînduială.

În această cameră fusese preferat stilul englezesc. Un aparat pentru umidificarea aerului, din abanos încrustat cu fildeș, conținea probabil țigări de foi scumpe. Oare mobila și acele obiecte se aflau acolo cînd Line intrase în acea casă? Sau ea dăduse apartamentului un anumit stil?

— E un birou unde nu se lucrează foarte des..., îi șopti Maigret lui Janvier. Dacă ai fi văzut mobila din salon! Te-ai fi crezut la muzeu!

— O să fie o cameră mortuară pe cinste!

Auziră pași apropiindu-se și tăcură.

Doamna Marcia purta o rochie neagră din mătase mată, foarte simplă, iar pe deget avea un inel cu diamant pe care probabil că nu-l scotea niciodată. Se opri o clipă în cadrul ușii și pe fața ei se putea citi surprinderea. Privirea i se plimbă de la Maigret la Janvier. Era surprinsă să descopere în fața ei doi oameni în loc de unul? Ce importanță acorda acestui fapt? Connsidera că întrevederea avea un caracter mai oficial?

— Inspectorul Janvier, unul dintre principalii mei colaboratori.

Ea mișcă ușor capul.

— Vă dați probabil seama că sînt foarte ocupată…

— Și noi la fel, credeți-mă, și nu vă răpim din timp pentru plăcerea noastră.

Stăteau toți trei în picioare. Văzînd că ea nu spune nimic, Maigret veni cu propunerea să se așeze.

— Durează mult?

— Nu cred.

— Ieri ați putut să-mi puneți toate întrebările pe care doreați să mi le puneți. V-am răspuns sincer. Îl vor aduce aici la șapte seara.

Comisarul se comportă ca și cum n-ar fi auzit. Privind în jur ca un om care știe să aprecieze, întrebă:

— Mobila din apartament era aici cînd ați venit acum patru ani?

— Cinci, îl corectă ea. Împlineam curînd cinci ani de la căsătorie.

— Și mobilele?

— Atunci au fost cumpărate. Înainte, erau altele.

— Nu la fel de luxoase, presupun…

— Alt gen.

— Cine a propus schimbarea?

— Soțul meu. Nu voia să mă vadă înconjurată de mobilele printre care trăise atît de mult prima lui soție.

— Nu vă întreb dacă sînt autentice. Le-am admirat ieri pe cele din salon…

— Sînt, replică ea, în silă.

— Ați fost împreună să le alegeți?

— Prefera să se ducă singur la negustorii de antichități ca să-mi facă surprize. Dar nu văd ce legătură ar putea avea mobila…

— Poate că nici una cu moartea soțului dumneavoastră, dar știm din experiență că, în cazul unui asasinat, nu trebuie să neglijăm nimic. Soțul era foarte bogat?

— Nu vorbeam cu el despre bani. Știu doar că era foarte mulțumit de restaurantul lui și își dădea multă osteneală să meargă mai departe la fel de bine.

— Era foarte îndrăgostit…

— Ce vă face să credeți asta?

— Nu aranjezi așa un apartament pentru o femeie care ți-e indiferentă.

— Mă iubea.

— Pun prinsoare că v-ați căsătorit sub regimul comunității bunurilor.

— E normal, nu?

— Cînd vor avea loc funeraliile?

— Poimîine, la biserica Notre-Dame-de-Lorette. După ceremonie, trupul neînsuflețit va fi dus la Bandol, unde avem o vilă, și înhumat în cimitirul de acolo.

— Vă duceți la Bandol?

— Bineînțeles.

— Vor veni și alți prieteni?

— Nu. Nu știu. Nu depinde de mine.

— Altă întrebare. Ce se va întîmpla cu restaurantul?

— Rămîne deschis. Mai puțin poimîine, ziua ceremoniei funerare.

— Cine se va ocupa apoi de el?

Ea șovăi o clipă.

— Eu..., răspunse în cele din urmă.

— Credeți că veți avea destulă experiență?

— Personalul a lucrat atît de mult timp cu soțul meu, încît restaurantul va putea merge singur.

— O să vă schimbați complet genul de viață...

Maigret știa că era exasperată de aceste întrebări, care păreau să nu aibă nici o semnificație, dar continua cu un aer mitocănesc.

— Genul de viață mă privește numai pe mine, cît timp nu încalc legile. Am dreptate?

— Se-nțelege... Aici, trăiați aproape izolată. Vă petreceați toate serile singură...

— Nimeni nu mă împiedica să ies.

— Știu... Vă duceați uneori la cinematograf. Dar nu aveați prieteni, prietene...

Camerista intră, ezitînd.

— Domnii întreabă dacă avem plante verzi, pentru că arată cam gol...

— Se le vadă pe cele de pe terasă.

Apoi i se adresă lui Maigret:

— Vedeți că au nevoie de mine. Insistența dumneavoastră mă surprinde în mod neplăcut, mai ales dacă l-ați simpatizat pe soțul meu, așa cum m-ați lăsat să înțeleg ieri.

— Voi încerca să vă deranjez cît mai puțin cu putință.

— Vă avertizez că sînt hotărîtă să nu vă mai primesc.

— Regret, pentru că asta mă va obliga să vă convoc la Poliția Judiciară. Soțul dumneavoastră a fost deseori acolo, mai demult, înainte să ajungă proprietarul restaurantului. Nu avea nici vilă la Bandol…

— Țineți neapărat să amintiți de aceste lucruri dezagreabile?

— Nu. Contrar dumneavoastră, el avea prieteni buni. Mă întreb dacă nu cunoașteți cumva cîțiva dintre ei. Poate îi primea vara la vila de la Bandol. De exemplu, pe frații Mori…

Poate că ea tresări, dar atît de discret, încît nu puteai fi sigur.

— Ar trebui să-i cunosc?

— Vă întrebam. Sînt doi, Manuel și Jo. Au o firmă de import pe strada Caire.

— Nu-i cunosc.

— Cinau destul de des la Sardine…

— Unde eu nu intram.

— O ultimă întrebare. Acest apartament este mare. Veți locui mai departe aici singură?

— Soțul meu mi-a cerut întotdeauna asta, vrînd să păstrez restaurantul și casa de la Bandol. „E ca și cum aș mai fi puțin acolo”, spunea el.

— Se aștepta la ceea ce i s-a întîmplat?

— Cu siguranță că nu.

— Dar avea un pistol în buzunar…

— Numai cînd ducea banii. Toți cei care trebuie să transporte în mod regulat sume mari sînt înarmați.

— Apropo! După ce ajungea aici, unde punea banii?

— În seif.

— Unde se află seiful?

— În spatele acestei pînze de Delacroix din dreapta șemineului.

— Știți cifrul?

— Nu. Voi fi obligată să chem un specialist, să mă adresez firmei care fabrică aceste seifuri.

— Mulțumesc.

Tînăra femeie se ridică. Părea tot încordată. Ai fi zis că trecea în revistă toate întrebările puse de comisar.

În definitiv, la ce duceau? Nici Maigret n-ar fi fost în stare să spună. Simțea un fel de stinghereală. Cazul prezenta elemente care nu-i plăceau deloc.

Cînd ajunse afară împreună cu Janvier, soarele ardea încă sus pe cer.

— Credeți că știe mai mult decît spune, șefule?

— Aș băga mîna-n foc.

— Vreți să spuneți că ar fi... să spunem, complice?

— N-aș merge pînă acolo, dar povestea e mult mai încurcată decît vrea să ne facă să credem.

— Unde mergem?

— În strada Fontaine.

Nu erau clienți la ora aceea, dar doi chelneri aranjau tacîmurile pentru cină. Freddy, barmanul, își ștergea sticlele și le aranja pe etajeră.

Comisarul se îndreptă spre el.

— Comitat nu-i aici?

— Se odihnește în biroul patronului.

— Deja?

— Ce vreți să spuneți?

— Că nici n-a fost îngropat domnul Maurice și el deja nu se sinchisește.

— Vă înșelați. Chiar și cînd trăia domnul Maurice, Raoul obișnuia să stea o oră-două, cu ochii închiși, într-un fotoliu din birou.

— Știi că funeraliile au loc poimîine?

— Încă n-am fost anunțat.

— Restaurantul va fi închis ca să poată lua parte tot personalul.

— Așa se obișnuiește, nu?

— Pe urmă, va fi înhumat la Bandol.

— Asta nu mă surprinde. Patronul s-a născut între Marsilia și Toulon, nu mai știu în ce sat, și închidea în fiecare an restaurantul ca să meargă la vila lui de la Bandol.

— Nu te întrebi ce se va întîmpla cu restaurantul?

— Mi-e indiferent. O să se găsească cineva care să-l conducă. E o afacere de milioane!

— De acum înainte, nu vei mai avea patron, ci patroană.

— Serios?

— Doamna Marcia a hotărît să-i ia locul soțului ei.

Freddy făcu o strîmbătură neașteptată, apoi zise:

— La urma urmelor, e treaba ei...

— O cunoști?

— De cînd era la Tabarin. Am lucrat acolo doi ani înainte să vin aici. Era într-un grup de dansatoare.

— Și ce crezi despre ea?

— N-am avut multe ocazii să-i vorbesc. Cînd venea la bar, îmi comanda ce consuma și atîta tot. Mi se părea destul de înțepată. Aici, în Montmartre, sîntem obișnuiți mai mult cu fetele prietenoase. Ea avea clasă! Probabil că n-a venit de oriunde și n-aș fi deloc surprins să fie cultivată.

— Frații Mori vin și acum să ia cina aici?

Freddy nu văzu nici o intenție rea.

— Din cînd în cînd. Nu în mod regulat. Afacerea îi obligă să se scoale devreme.

— Tot amici cu patronul?

— Domnul Maurice se așeza un moment la masa lor, așa cum face cu bunii noștri clienți. Uneori îi servea cu un coniac vechi din rezerva lui.

— Dar doamna Marcia nu venea niciodată?

— Niciodată.

— Nu știi de ce?

— Presupun că domnul Maurice era gelos. Ea e o fată drăguță pentru cei cărora le place genul ăsta. Între ei era o diferență de treizeci de ani.

Se uită spre fundul sălii.

— Vine și Raoul să-și ia postul în primire.

Șeful sălii îi văzuse și se apropia de ei. Îi întinse mîna lui Maigret, apoi lui Janvier.

— Ați venit să vorbiți cu mine?

— Știam că te găsesc aici, dar vizita noastră nu are nimic deosebit. Îi spuneam lui Freddy că funeraliile vor avea loc poimîine la biserica Notre-Dame-de-Laurette.

— Înseamnă că închidem... Era mai corect să mi se spună din timp. Deocamdată, eu duc greul restaurantului. Sînt aici de șaisprezece ani, iar ea...

Se opri, jenat. Probabil că fusese gata să spună „iar ea se culcă în patul lui doar de cinci ani”...

— Știi cine îi va lua locul domnului Maurice?

— După felul în care-mi puneți întrebarea, bănuiesc. De altfel, m-am gîndit de ieri la asta. Ea, nu-i așa?

— Da. O cunoști?

— Am văzut-o la Bandol. Patronul știa că sînt pe Coasta de Azur, în vacanță, și m-a invitat la masă la vila lui. Ți-ai sfîrși cu plăcere zilele acolo, vă asigur. Nu e foarte mare, nu bate la ochi, dar e o construcție sănătoasă, solidă. Eu sînt din sud și mă pricep cît de cît la vechile mobile provensale. Rareori am văzut mobile ca în vila domnului Maurice…

Se întoarse spre Freddy.

— Nu i-ai servit pe domnii? Ce beți?

— O bere.

— La fel, răspunse Janvier, puțin jenat.

Comitat oftă și zise:

— O să fie totuși ciudat să avem patron o femeie… O să pară bordel!

— Probabil că unii clienți se vor simți în familie!

— Să știți că aici vin oameni de toate felurile, miniștri, artiști, regizori și chiar bancheri. Și avocați, medici, fără a-i mai pune la socoteală, după cum ați spus, pe cei cîțiva foști interlopi.

— Frații Mori mai vin?

Urmă o scurtă tăcere.

— Din cînd în cînd. Eu nu prea i-am suferit niciodată, mai ales pe Manuel. E un tip care vrea întotdeauna să impresioneze. Are mașini de te lasă cu gura căscată și, văzîndu-l, ai crede că e putred de bogat. Numai că Jo, fratele lui, se ocupă de afacere. Manuel abia dacă pune piciorul în sediul din strada Caire, iar majoritatea timpului e în plimbare la Deauville, la Touquet sau în altă parte.

— Cu femei?

— Probabil că nu duce lipsă de ele, pentru că e frumușel, dar nu știu să aibă o relație serioasă. Mă rog, asta nu mă privește.

Patronul părea să-l simpatizeze…

— Un lucru mă surprinde. Domnul Maurice părea foarte îndrăgostit de soția lui și foarte gelos. O lăsa singură acasă cu bucătăreasa și camerista. Or, dacă am înțeles bine ce mi-a spus ieri casiera, nu-și dădea osteneala să-i telefoneze nici măcar ca să-i spună noapte bună.

— De unde știți?

— Ce vrei să spui? Casiera a mințit?

— N-a mințit, dar nu știe mai mult decît mine. Patronul se ducea foarte des în birou, după ce cerea să-i branșeze telefonul la una dintre linii. În felul acesta, putea să telefoneze cui voia.

— O făcea frecvent?

— O dată, de două ori pe seară.

— Crezi că-și suna soția?

— Poate că se ocupa de alte afaceri, dar probabil că-i telefona și ei.

— Și dacă nu era acasă…

Șeful de sală se uită la el fără să răspundă.

— E de presupus că asta nu s-a întîmplat niciodată, murmură el după o clipă.

Și era ușor să ghicești la ce se gîndea.

Casiera își luase postul în primire și își pregătea casa.

— Pot să mă duc să-i spun două vorbe?

— Sînteți aici ca la dumneavoastră acasă, domnule comisar.

Și, văzînd că Maigret voia să plătească cele două beri, adăugă:

— E din partea casei.

— Bună seara, domnișoară.

— Bună seara, domnule comisar.

— Mi-ai spus ieri sau, mai curînd, dimineață că domnul Maurice nu cerea prea des să vorbească la telefon.

— Întocmai.

— Totuși, îi telefona aproape în fiecare seară soției sale!

— Nu știu. Se întîmpla să-mi ceară să-i branșez telefonul pe una dintre linii. În cazurile astea, nu puteam să știu cui telefona.

— O făcea întotdeauna la aceeași oră?

— Niciodată înainte de unsprezece. De cele mai multe ori, pe la douăsprezece și jumătate.

— Nu telefona niciodată în afara orașului?

— Din cînd în cînd. Am văzut în facturile telefonice, pentru că eu aveam sarcina să le achit.

— Suna întotdeauna în același loc?

— Nu. Cel mai des, într-un sătuc pe care cu greu l-ai găsi pe hartă: Les Eglandes, în Oise.

— Știi că vei avea patroană în loc de patron?

— Bănuiam.

— Și cum ți se pare?

— Nu e deloc plăcut. În fine, vom vedea…

Acum erau doi clienți la bar. Maigret și Janvier urcară în mașină.

— La birou, șefule?

— Mă întreb dacă nu m-aș duce mai bine acasă. Cred că am început să devin leneș. Și tare e obositor să pui întrebări fără să știi unde duc!

— Credeți că asasinarea lui Marcia a fost premeditată?

— Nu. Altfel ar fi una dintre crimele cele mai bizare din cîte cunosc.

— Aduceți mereu vorba de frații Mori…

— Pentru că sînt cu ochii pe ei de mult timp. N-am pomenit întîmplător de mobilă, mai devreme, spre marea surprindere a doamnei Marcia. Maurice era un om necioplit, fără educație artistică. Și, aproape brusc, își umple apartamentul cu mobile vechi, autentice, care aproape că sînt piese de muzeu.

— Banda jefuitorilor de castele?

— De ce nu? Nici o greșeală în privința gustului, după cît mă pricep eu. Am de gînd să cer unui expert să examineze apartamentul. Dacă mobila și accesoriile alea au fost cumpărate de la magazinele de antichități, înseamnă că există facturi.

— Credeți că Line Marcia știe?

— N-aș putea să spun că da, dar nici că nu. A insistat să ne spună că nu a fost cu soțul ei la aceste cumpărături.

Era ora ambuteiajelor și făcură aproape patruzeci și cinci de minute pînă acasă la Maigret.

— Pe mîine, Janvier.

— Pe mîine, șefule.

Maigret își șterse fața de sudoare înainte de a urca scara. Era nădușit.

— Cineva a telefonat de trei ori fără să-mi spună numărul la care l-ai putea suna. A spus că încearcă mai tîrziu.

— Bărbat sau femeie?

— Ar putea să fie și una, și alta. A repetat că era ceva foarte important, o problemă de viață și de moarte.

În momentul în care Maigret, în sfîrșit destins, urma să se așeze la masă în fața ferestrei deschise…

III

Abia pe la nouă se auzi soneria telefonului și Maigret se repezi spre aparat, închizînd în trecere televizorul.

— Alo! Comisarul Maigret?

În sfîrșit, auzea faimoasa voce.

— Nu mă cunoașteți, dar eu vă cunosc. V-am văzut și în după-amiaza asta, cînd ați fost la Line Marcia, apoi cînd v-ați dus la Sardine.

I se spusese că „vocea” ar fi putut să fie de bărbat și la fel de bine de femeie. Maigret ar fi zis însă că era un puști cu voce în schimbare și îi veni în minte ceva ce nu însemna nimic: o voce de clește de spart nuci! Lua tonalități cînd joase, cînd înalte și invers.

— Cine ești?

— Numele meu nu vă va spune nimic. Inspectorul Louis nu-l cunoaște nici el și totuși îi telefonez de ani de zile, mai des sau mai rar. Am încercat să-l prind azi la telefon, dar nu l-am găsit nici acasă, nici la birou. Atunci, m-am hotărît să vă sun direct. Spuneți-mi, cînd îl arestați?

— Pe cine?

— Știți la fel de bine ca mine. Mori… Manuel Mori, pentru că despre fratele cel mare e vorba.

Maigret auzi cum cădeau monedele în aparat. Necunoscutul suna de la o cabină telefonică.

— E urgent, domnule comisar. Pentru mine e o problemă de viață și de moarte... Ați pus inspectorii să-i urmărească pe cei doi frați. I-am reperat imediat... Frații Mori sînt profesioniști și probabil că și-au dat și ei seama. Prin urmare, știu că cineva a vorbit, iar ei mă cunosc. Se vor gîndi neapărat la mine. Vă rog, arestați-l măcar pe Manuel. E cel mai periculos. El a tras în domnul Maurice.

— De ce?

La celălalt capăt al firului se făcu brusc tăcere și Maigret se încruntă. Așteptă mult timp, dar telefonul amuțise.

De data asta, nu se mai auzea zgomotul monedelor, ci era un gol, un gol îngrijorător.

— Ți-a spus cine e? întrebă doamna Maigret.

— Nu. Știe multe lucruri și e periculos pentru el.

În cele din urmă, se culcă posac, îngrijorat. Nu avea cum să-l protejeze pe acel om, despre care nu știa nici cine e, nici cum arată.

A doua zi dimineață, pe o vreme deja călduroasă, cînd intră la Poliția Judiciară, îl zări pe inspectorul Louis așteptîndu-l pe una dintre băncile de pe culoar.

— Ai venit la mine?

— Da, domnule comisar-șef.

— Ai primit vești de la informatorul benevol?

— Da. Mi-a telefonat în primele ore ale nopții. A întrerupt convorbirea cu dumneavoastră pentru că a zărit prin geamul cabinei o persoană cunoscută și n-a vrut să fie văzut. Mi-a mai spus că, atît timp cît frații Mori nu vor fi arestați, nu va mai da nici un semn de viață. Se va ascunde.

— Chiar crezi că e în pericol?

— Da. Altfel n-ar fi pomenit despre asta.

— Ce zvonuri circulă în Montmartre?

— Că unul dintre ei, Manuel sau Maurice, îi va face felul celuilalt. Erau amîndoi înarmați. Presupun că Mori a fost mai rapid.

— Și motivul acestei crime?

— Cînd am întrebat în dreapta și în stînga, toți s-au mulțumit să zîmbească.

— Crezi că Mori era amantul soției lui Marcia?

— M-am gîndit și eu la asta. Dacă e adevărat, își punea în joc nu numai averea, ci și viața.

— Ai trecut pe strada Ballu în dimineața asta?

— Am văzut deja draperii negre la ușă și mulți oameni care intră și ies.

— Ai recunoscut pe cineva?

— Cam amestecat... Mici comercianți, patroni de restaurante, animatoare de localuri de noapte, proxeneți...

— Aș vrea să văd cu ochii mei.

Îl chemă pe Janvier și îi ceru să pregătească mașina din curte.

— Vino cu noi, domnule Louis. Cunoști mai bine oamenii decît mine.

Pe strada Ballu, pe trotuar, se formaseră grupuri mici, ca și cum înmormîntarea ar fi avut loc în acea zi. Moartea dramatică a domnului Maurice era un eveniment pentru cei din Montmartre și toți vorbeau despre el în șoaptă.

— Să intrăm!

Urcară la etajul întîi. Pe scară domnea tăcerea. Ușa apartamentului era întredeschisă. Mirosul de lumînări și

crizanteme se simțea încă din hol. Peste tot erau flori și coroane și n-ar mai fi fost nevoie de plante verzi pentru ca marele salon să pară mai puțin gol.

Line, îmbrăcată toată în negru, lîngă ușă, înclina capul în fața fiecărui vizitator și le strîngea mîna. Avea o față încremenită, impenetrabilă.

Cînd dădu cu ochii de Maigret, gura i se crispă dispreţuitor, vrînd parcă să-i reproșeze că venise și că nu respecta moartea.

— Sincere condoleanțe, bîigui el.

— N-am ce face cu ele.

Sicriul era încă deschis și Maurice Marcia putea fi văzut în redingotă, cu fața calmă și, parcă, un zîmbet ironic pe buze. Salonul, cu pereții acoperiți de draperii negre presărate cu ornamente de argint în formă de lacrimă, era luminat de vreo douăsprezece lumînări, al căror miros se răspîndea în tot imobilul.

Vizitatorii se reculegeau un moment, privind mortul îmbrăcat ca pentru o mare ceremonie.

— Recunoști pe vreunul? șopti Maigret.

— Unu-doi proxeneți... Patronul de la Sans-Gêne împreună cu soția, care conduce afacerea cu el...

— Crezi că asta o să dureze toată ziua?

— Bineînțeles. Iar mîine, biserica Notre-Dame-de-Lorette va fi neîncăpătoare.

Zăboviră, printre alții, pe trotuarul de vizavi, privind cum intrau și ieșeau vizitatorii.

— Uite-i!

Un Jaguar roșu se oprise la colțul străzii și din el coborau doi bărbați încă tineri. Amîndoi erau eleganți, arătoși și aveau ceva sfidător în privire.

Erau cunoscuți, știau asta. Mergeau pe mijlocul străzii, adresînd saluturi discrete în stînga și în dreapta. Cînd fratele cel mare îl zări pe Maigret, ezită o secundă, apoi se îndreptă spre el.

— Vă dați multă osteneală, domnule comisar, punînd inspectorii să ne urmărească pe mine și pe fratele meu. Aș putea să vă scutesc de aceste filaje furnizîndu-vă programul meu zilnic. De exemplu, în după-amiaza asta, voi fi la depozitul din strada Caire împreună cu Jo, pentru că ne-a sosit un transport mare de marfă. Mîine, după ceremonia religioasă, mă voi duce la Bandol. Iar dumneata, Louis, poți să scotocești mai departe prin toate colțurile și să asculți bîrfele. Marcia merita mai mult de atît...

Aparent mulțumit de el, se întoarse la fratele lui și intră în casă.

— Ați putut vedea ce fel de om e, murmură inspectorul Louis. Un lup tînăr cu dinți ascuțiți, care se crede mai deștept decît toți.

— Aș vrea să stau de vorbă cu portăreasa lui.

— E de serviciu numai ziua. Noaptea, soțul ei doarme în cămăruță pe un pat de campanie. E un bețiv înrăit, care își petrece zilele prin baruri.

— Putem să punem mîna pe el?

— O să încercăm... Trebuie să începem cu scuarul La Bruyère și cu piața Saint-Georges.

În fiecare bistrou, inspectorul Louis bău un pahar de apă minerală. Maigret se mulțumi în total cu două pahare de bere.

— L-ați văzut pe Victor?

— A trecut pe-aici acum o jumătate de oră și probabil că e abia la început, pentru că nu era încă beat.

Cînd dădură de el, în al șaselea bistrou, era amețit bine.

— Ia uite! Inspectorul Louis! Un pahar de apă minerală pentru inspector! Și dumneata, grăsane…

Era o epavă umană cum poți să întîlnești pe sub poduri. Avea cămașa descheiată la piept și unul dintre buzunare atîrna descusut.

— Pun prinsoare că pentru mine ați venit. Cine e tipul ăsta? Un medic?

— De ce s-ar ocupa un medic de tine?

— N-ar fi prima dată. Încearcă să mă închidă, cînd eu sînt ființa cea mai blîndă de pe lume…

Asta îl făcu să rîdă.

— E comisarul Maigret.

— Am mai auzit numele acesta. Ce vrea de la mine comisarul Maigret?

— Dumneata dormi în cămăruță în timpul nopții, nu-i așa?

— De cînd nevastă-mea a fost bolnavă și medicii i-au spus să se odihnească.

— Cîți locatari sînt în casă?

— Păi, nu i-am numărat niciodată. Dacă sînt două apartamente pe etaj și în medie trei persoane de apartament… Socotiți dumneavoastră… Eu m-am certat de mult cu aritmetica.

— Îl cunoști bine pe Manuel Mori?

— Aș putea spune că mi-e amic.

— De ce?

— Pentru că, din cînd în cînd, venind acasă, îmi pasează o sticlă. Ăilalți nu se gîndesc niciodată că s-ar putea să-mi fie sete.

— Obișnuiește să se întoarcă tîrziu?

— Asta depinde de ce numiți „tîrziu”…. Umple-mi paharul, Gaston!

Vinul roșu i se prelinse pe bărbia nerasă.

— Miezul nopții?

— Ce miezul nopții?

— Se întorcea pe la miezul nopții?

— Sau pe la cinci dimineața. Depinde de nopți. Cînd venea la el gagica…

— Vrei să spui că venea cu femei?

— Nu, domnule. Nu cu femei. Cu o femeie.

— Așadar, întotdeauna aceeași.

— Așadar, întotdeauna aceeași, exact.

— Înaltă?

— Nu la fel de înaltă ca el, dar mai înăltuță decît mine.

— Slabă? Blondă?

— Și de ce n-ar fi slabă și blondă?

— Petrecea toată noaptea cu el?

— Deloc. N-ați nimerit-o. Nu stătea niciodată mai mult de o oră-două.

— Știi cum o cheamă?

— Eu nu sînt de la poliție. Dumneavoastră știți cum mă cheamă pe mine?

— Victor.

— Victor și mai cum? Credeți că n-am un nume de familie ca toată lumea? Ei bine, mă cheamă Macoulet, ca pe tata și pe mama, și m-am născut lîngă Arras! Ce ziceți de asta?

— Cînd venea cu ea îți dădea o sticlă?

— Ca să vezi! Nici nu m-am gîndit la asta! S-ar putea foarte bine. A fost ultima dată…

— Cînd a fost ultima dată?

— Ieri? Nu.. Alaltăieri… Pierd puțin noțiunea timpului pentru că toate zilele și toate nopțile sînt la fel. A fost în noaptea

în care locatarii de la unu au dat o distracție, cum spun ei. Tavanul tremura deasupra capului meu și destupau întruna sticle de șampanie.

— La ce etaj stă Manuel Mori?

— La trei... Și e un apartament frumos, vă rog să mă credeți. N-a cumpărat mobila la preț redus, nici din marile magazine. De exemplu, dormitorul e în întregime tapetat cu mătase galbenă. Ce ziceți de asta?

— Vine în același timp cu ea?

— Întotdeauna vine în același timp cu ea. S-ar putea să-i fie frică să nu i-o sufle careva...

— N-a venit nimeni, în noaptea aceea, atunci cînd Mori și iubita lui erau sus?

— Stați să mă gîndesc... Și ce sete te apucă cînd gîndești! Dacă mi-ați face cinste cu o sticlă...

Maigret îi făcu semn patronului cu șorț albastru să-l servească.

— Să știți că eu nu văd oamenii care trec. Sună la ușa de la intrare, dar nu mă trezesc întotdeauna de-a binelea. Asta nu trebuie spus administratorului imobilului, care e tare afurisit. Bun... Oamenii intră și zic un nume trecînd prin fața ușii cu geam. În noaptea aia, tipul, pentru că era singur, a spus „Mori”. Mi-am zis: „E ciudat. Parcă a intrat mai adineauri cu gagica”. Dar putuse să iasă iar ca să cumpere ceva de băut. Sau nu era el, ci frate-său. Pentru că sînt doi. Știți că sînt doi? A aprins lumina pe scară și a urcat.

— Pe scară sau cu ascensorul?

— Asta nu știu. Am adormit la loc.

— Nu l-ai văzut ieșind?

— La ieșire, ușa se deschide din interior.

— N-a ieșit nimeni cu zgomot?

— Ba bine că nu! Șleahta care făcea chef la unu. Erau beți criță. Pînă și femeile chirăiau pe scară...

— Te-ai ridicat din pat să-i vezi?

— Nu. Am auzit ușa închizîndu-se și mi-am văzut de treaba mea.

— Și iubițica?

— Care iubițică? Aveți un defect, domnule comisar. Vorbiți despre toată lumea în același timp. Vă referiți la cei de la etajul unu sau la Mori?

— La Manuel Mori și la amanta lui.

— Bun. Acum e mai clar, deși ați uitat de frate.

— A plecat singur?

— Fratele? Nici măcar nu știu dacă era fratele lui.

— Încă o bere, comandă Maigret, care avea fruntea plină de sudoare. Bine. Să-i spunem „vizitatorul”.

— Nu l-am auzit trecînd prin fața cămăruței cînd a plecat.

— Și gagica?

— Dacă ați cunoaște-o, nu i-ați zice „gagică”. E o adevărată doamnă.

— Atunci, doamna?

— N-a stat mai mult de o jumătate de oră.

— Ai văzut-o cînd a ieșit?

— Nu. Încă o dată nu. Dacă ar trebui să mă ridic ca să mă uit la cei care ies, la ce mi-ar mai trebui pat acolo?!

— Pe urmă, n-a coborît Mori cu un pachet greu?

— Scuze. N-am văzut. Nici pe Mori, nici pachetul. Dar am auzit mașina demarînd.

— Mașina lui Mori?

— Da. O mașinuță roșie, foarte puternică, care face mult zgomot cînd demarează.

— La ce oră s-a întors?

— Nu știu. Dar cînd și-a spus numele trecînd, mi-am zis că exagerau. Era al treilea… Dacă n-ar fi fost sticla…

— Ți-a mai dat o sticlă?

— Nu. Dar prima nu era una de vin roșu, ca asta, ci de coniac.

— Mulțumesc, Victor, îi spuse Maigret, după ce achită consumația.

În stradă, comisarul murmură:

— Se pare că informatorul dumitale…

— Cum, informatorul meu?

— Cel care îți telefonează din cînd în cînd ca să-ți dea informații…

— Nu l-am solicitat niciodată. Nu-l cunosc…

— Păcat, pentru că părea bine informat. După ce-am auzit adineauri, încep să înțeleg de ce îi e teamă. Crezi că frații Mori sînt în stare să-l lichideze?

— Sau să pună pe cineva să-l lichideze. Îi cred în stare de orice.

— Mă întreb dacă să-i cer judecătorului de instrucție un mandat de arestare preventivă pentru ei…

— Pentru amîndoi?

— Dacă cel mai tînăr e la fel de periculos ca Manuel…

— Eu ce fac?

— Continui să strîngi informații din cartier. Domnește aici o efervescență favorabilă. Probabil că oamenii vorbesc între ei, schimbă informații.

— Îi arestați azi?

— Întîi o să le fac o vizită în strada Caire.

Maigret trecu totuși pe la judecătorul de instrucție. Se numea Bouteille și era un om de vreo cincizeci de ani, care îl cunoștea de mult timp pe Maigret.

— Îmi aduci deja asasinul?

— Nu chiar. Dar încep să-mi fac o idee mai clară despre caz.

Maigret povesti ce știa. Cei doi bărbați își fumau pipele unul în fața celuilalt.

După ce comisarul sfîrși, judecătorul mormăi:

— Probele sînt cam subțiri…

— Aș vrea, cînd mă voi duce le ei, să am un mandat de arestare în buzunar. Dar și un mandat de percheziție.

— Pe numele celor doi frați?

— Ar fi mai bine. Nu știu unde e ascunzătoarea informatorului. S-ar părea că Jo e la fel de periculos ca Manuel.

Judecătorul Bouteille se întoarse spre grefier.

— Completează două mandate de arestare preventivă pe numele fraților Mori, Manuel și Joseph…

Maigret dictă adresa fiecăruia.

Judecătorul îl conduse pînă la ușă.

— E un caz care va face vîlvă.

— Face deja…

— Știu, am citit ziarele.

Unul dintre ele titra cu răceală:

Maurice Marcia era oare capul unei bande și a fost împușcat de un rival?

Altul făcea aluzie la toate micile mistere din cartierul Pigalle și la rolul poliției care închidea prea des ochii.

Ancheta pare a fi dificilă și ne întrebăm dacă vom afla vreodată deznodământul acestei povești.

Funeraliile de mîine ar putea să atragă multă lume, pentru că patronul restaurantului La Sardine avea prieteni nu numai în cartier, ci și aproape în tot Parisul.

Este adevărat că nu vor veni toți.

Comisarul Maigret refuză să facă vreo declarație. La ora aceasta, nici măcar nu se știe dacă se va duce mîine la Bandol.

Se mărginește să repete:

— Ancheta continuă!

Era undeva la marginea Halelor, unde nu începuse încă demolarea pavilioanelor, dar orice activitate încetase pentru a se muta la Rungis.

Strada Caire era una dintre numeroasele străzi unde găseai angrosiști, depozite, dar și hoteluri frecventate de prostituate și bistrouri mizerabile.

Peste un an, probabil că toate astea vor fi o grămadă mare de moloz.

Cînd coborî din taxi, Maigret zări doi inspectori care se plimbau pe trotuar. O clipă, se întrebă de ce erau doi, apoi înțelese. Unul se ocupa de Manuel, celălalt, de fratele lui, Jo.

— Știți că v-au reperat, copii?

— De aceea nu ne ascundem. Fratele cel mare s-a apropiat de mine calm și mi-a spus, suflîndu-mi fumul țigării în față, ca la cinema: „Să nu ne mai jucăm de-a v-ați-ascunselea, curcanule! Știu că ești aici și n-am să încerc să scap de tine…”.

Depozitul era o încăpere lungă, goală, fără vitrină, care, probabil, seara era închisă cu un oblon de fier. În mijloc, se

vedea un camion aflat la descărcare. Unul dintre oamenii în halat cenușiu, aflat în camion, îi dădea lăzile cu fructe tovarășului său, care le prindea din zbor și le stivuia la perete.

La cîțiva metri, Jo Mori, cu mîinile în buzunare și țigara între buze, asista la descărcat, părînd să se gândească la altceva. Nu se încruntă cînd îl zări pe Maigret, nici măcar nu se deranjă să vină spre el.

În colțul din dreapta al depozitului, lîngă stradă, se afla un birou cu geamuri, unde Manuel, cu pălăria lăsată pe ceafă, examina un teanc de facturi. Probabil că îl văzuse și el pe comisar, dar nu se deranja.

Maigret deschise ușa, apucă singurul scaun liber și se așeză, apoi începu să-și umple pipa.

Manuel cedă primul și murmură:

— Vă așteptam.

Maigret păstra în continuare tăcerea.

— De altfel, tocmai i-am telefonat avocatului meu. Și el consideră că vorbiți prea mult, dumneavoastră și inspectorul în doliu care bîntuie de o veșnicie prin Montmartre. Puneți amîndoi prea multe întrebări prea multor oameni.

Maigret își aprinse pipa cu grijă, fără să pară că se ocupă de interlocutorul lui.

— Uneori, întrebările perfide pot să facă la fel de mult rău ca și acuzațiile și, în acest caz, asta înseamnă defăimare. În ceea ce ne privește, mie și fratelui meu ne e indiferent, dar suspectați și alte persoane. Iar Puricele, tot băgîndu-și nasul în ce nu-l privește, ar putea să regrete.

Și iată că, de la unul dintre frații Mori, obținea Maigret, fără să-l întrebe, identitatea bărbatului care îi telefonase în ajun și îi

transmitea, cînd și cînd, informații telefonice inspectorului Louis!

— Unde erai alaltăieri la douăsprezece și jumătate noaptea?

— Acasă.

— Nu. Ai ajuns acolo cu o jumătate de oră mai devreme și nu erai singur.

— E dreptul meu să primesc pe cine vreau.

— Dar nu să împuști oamenii care vin la tine.

— N-am împușcat pe nimeni.

— Și sînt convins că n-ai nici o armă de foc, nici măcar un revolver de calibrul 32.

— Ce să fac cu el?

— În noaptea aia, ai găsit ce să faci cu el. E adevărat, poți să declari că ai fost în legitimă apărare.

— N-am de ce să mă apăr.

— Aș vrea să-ți văd apartamentul.

— Cereți un mandat judecătorului de instrucție.

Maigret îl scoase din buzunar și i-l întinse lui Manuel, în același timp cu cele două mandate de arestare.

Era clar că Mori nu se aștepta la asta și tresări, lăsînd scrumul țigării să-i cadă pe haină.

— Ce înseamnă asta?

— Ceea ce înseamnă în mod obișnuit aceste documente.

— O să mă arestați?

— Încă nu știu. Probabil. Refuzi în continuare să-ți văd apartamentul?

Manuel se ridică, încercînd să-și recapete aroganța. Întredeschise ușa.

— Auzi, Jo! Vino o clipă.

Fratele lui își scosese vesta și își suflecase mînecile cămășii albe.

— Știi ce înseamnă hîrtiile astea, nu? E una pentru tine, alta pentru mine, iar alta pentru amîndoi, mandatul de percheziție. N-ai nici un cadavru ascuns în dulap?

Cel mai tînăr dintre frații Mori nu glumea, ci citea cu atenție mandatele.

— Și? întrebă el.

Nu se putea ști dacă i se adresa fratelui său sau lui Maigret.

— După ce voi termina cu fratele, voi trece pe la hotelul dumitale, unde mă vei aștepta.

— Ați venit cu mașina? întrebă Manuel.

— Cu taxiul.

— Nu vreți să vă duc cu mașina mea?

— Nu. Dar te rog să mergi după taxiul meu, fără să încerci să-l depășești.

Maigret îl luă în trecere pe inspectorul care îl supraveghea pe Manuel.

— Unde mergem?

— La el acasă, scuarul La Bruyère.

— Vine după noi.

— Asta i-am și cerut să facă.

Era la doi pași de strada Fontaine. Apartamentul soților Marcia, din strada Ballu, era la doi pași de restaurant. Jo locuia la Hôtel des Iles, pe Avenue Trudaine, care era la doar cinci minute de acolo.

— Mîine îl îngroapă, nu-i așa?

— Mîine sînt funeraliile, dar pe urmă îl duc la Bandol, unde va fi înhumat.

Imobilul de șase etaje era modern, luxos.

— Ce fac? Urc cu dumneavoastră?

— Prefer să rămîi jos.

Jaguarul roșu se opri în spatele taxiului.

— O iau înainte…

Trecură prin fața cămăruței portarului, a cărei perdea se mișcă.

— Locuiesc la trei.

— Știu…

— Aveți ceva împotrivă să urcăm împreună cu ascensorul?

— Deloc.

— S-ar putea să vă fie teamă. Sînt mai tînăr și mai puternic decît dumneavoastră.

Maigret se mărgini să-l privească așa cum te uiți la un copil care se laudă.

Manuel scoase o cheie din buzunar, descuie și îl pofti pe comisar să intre înaintea lui.

— Vedeți, n-am servitori. O femeie de treabă vine în fiecare zi să facă curat, dar, fiindcă la ora asta mi se întîmplă deseori să dorm, vine numai după-amiaza.

Salonul nu era mare, mai ales în comparație cu cel al apartamentului din strada Ballu, dar fusese mobilat într-un mod la fel de prețios. Încăperea dădea spre o sufragerie, unde o natură moartă de Chardin, reprezentînd un fazan într-un coș, îi păru lui Maigret autentică.

— Chardin?

— Cred că da.

— Îți place pictura?

— Destul de mult. Dacă vînd roșii și fructe, nu înseamnă că sînt insensibil la artele frumoase.

Vocea era ironică. În dormitor, patul era desfăcut. Acea cameră era singura încăpere modernă foarte luminoasă, foarte veselă. Dădea spre o baie destul de mare ca să aibă în mijloc un punctbal.

— Sfîrșitul vizitei. Ați văzut tot.

— Nu încă. Lipsește ceva din dormitor.

— Ce?

— În mijlocul încăperii, era un covor de mici dimensiuni, care a lăsat o urmă mai deschisă pe mochetă.

Maigret se aplecă.

— În plus, în lâna acesteia se mai găsesc încă fire colorate, care aparțin probabil covorului dispărut.

— Căutați-l.

— N-am să mă dau în spectacol. Îmi dai voie?

Ridică receptorul și ceru Poliția Judiciară, apoi laboratorul.

— Moers? Aici Maigret. Aș vrea să vii cu doi-trei oameni în scuarul la Bruyère. Îl găsești la ușă pe unul dintre inspectorii noștri. Urci la etajul trei... Ce caut? Orice...

De data asta, Manuel își pierduse aroganța.

— O să-mi răstoarne totul prin apartament.

— Tot ce se poate...

— Pot să vă spun de pe acum că acel covor despre care vorbiți n-a existat niciodată.

— Atunci, vom afla de unde provin firele colorate.

— O prietenă care are un pardesiu...

— Nu. Doamna Marcia, Line, dacă preferi, e o femeie cu bun-gust, care n-ar purta un pardesiu colorat în verde, roșu și galben.

— Presupun că avocatul meu are dreptul să asiste la percheziție.

— În ceea ce mă privește, n-am nimic împotrivă.

Acum veni rîndul lui Manuel să telefoneze.

— Alo! Aș putea să-i spun o vorbă maestrului Garcin, vă rog? Aici e Manuel Mori. E foarte urgent.

Deveni febril.

— Gracin?... Auzi, bătrîne, te sun de acasă... Comisarul a venit cu un mandat de percheziție... A descoperit pe mochetă fire care nu-i plac... În consecință, a chemat oamenii de la Criminalistică... N-ai vrea să vii? Ce spui?... Sînt obligat să-l las să scotocească prin mobile și sertare?... Nu e tot... Are un mandat de arestare pe numele meu și unul pentru fratele meu... Nu... Mi-a spus că nu știe încă dacă îl va folosi... Auzi... Dacă nu te sun, să spunem, înainte de patru după-amiază, fă ce se poate face să fim eliberați. N-am chef să-mi petrec noaptea după gratii.... Nu mai zic că mîine sînt funeraliile și că aveam de gînd să mă duc pe urmă la Bandol pentru înhumare... Da, e bine... Mulțumesc, bătrîne... Ne auzim mai tîrziu...

Convorbirea cu avocatul îi mai ridicase moralul.

Dar a fost surprins să-l audă pe Maigret zicînd:

— Dacă mi-ai fi spus că te duci la Bandol...

— Ce importanță ar fi avut?

— Nu m-aș fi preocupat de mandate acum. Nu m-am gîndit la Line, care va avea probabil nevoie de dumneata.

— Ce insinuați?

— Ceea ce știe toată lumea în cartierul Pigalle. Nu mai ai două-trei iubite pe săptămînă, ca înainte.

— Viața mea privată mă privește numai pe mine.

— Adevărat, ai dreptul să te culci cu soția unui prieten, dar nu să-i tragi un glonț în piept.

Se auzi soneria de la ușă. Moers era însoțit de doi oameni, care aduseseră cu ei cîteva valijoare.

— Pe aici. În dormitor... Nu e nevoie să vă mai întrebați ce era pe pata aia deschisă la culoare.

— Un covor, bineînțeles.

— Pe mochetă au rămas fire din el. Aș vrea să fie culese și studiate. În general, întreg apartamentul are nevoie de o examinare atentă. M-ar interesa să găsesc, de exemplu, planurile unor vile sau castele ori corespondența cu negustorii de antichități din străinătate sau cu negustorii de tablouri.

De data asta, Mori era stupefiat și nu încerca s-o ascundă.

— Ce mai e și povestea asta?

— Încă nimic, doar o simplă idee, dar poate că va duce la ceva. Te las să lucrezi liniștit, Moers. Mai trebuie să merg undeva. Poate că și acolo voi avea nevoie de tine.

Apoi, întorcîndu-se spre Manuel:

— Deocamdată, te las în libertate, dar n-ai voie să părăsești orașul.

— Și Bandol?

— O să-ți spun mîine dimineață.

— Pot să-i telefonez lui Line?

— Ai văzut!

Manuel dădu din umeri.

— Dacă tot am ajuns aici, nu mai e cazul să tăgăduiesc. Mai ales că n-am făcut nimic rău...

— Îți doresc să ai dreptate!

După cîteva minute, Maigret intra în Hôtel des Iles, care nu era un hotel de lux, dar era confortabil, de o curățenie oarecum neobișnuită, locuit probabil de cunoscuți. Se adresă la recepție.

— Jo Mori, vă rog?

Tînăra de la recepție îl privi zâmbind.

— Etajul doi, apartamentul 22, domnule Maigret.

— V-a spus că mă așteaptă?

— Nu. Mi-a spus că așteaptă pe cineva. Dar v-am recunoscut de cum ați intrat.

Maigret luă ascensorul, bătu la ușa apartamentului 22 și i se deschise imediat.

— Ce-ați făcut cu fratele meu?

— L-am lăsat acasă. Dar cu specialiștii de la Criminalistică examinînd cu minuțiozitate apartamentul.

— Nu l-ați arestat?

— Line va avea nevoie de el mîine. Trebuie să se ducă la Bandol. Dumneata nu?

— Nu aveam de gînd să mă duc. Despre care Line vorbiți?

— Las-o moartă! Subiectul e depășit. Fratele dumitale a recunoscut că e amantul ei.

— Nu vă cred.

Se aflau într-un salon mic, *gris-perle*, care lăsa impresia de învechit, dar era destul de plăcut. Jo, după o ezitare, întinse mîna spre telefon și formă numărul fratelui său.

Maigret, cu mîinile la spate, se uită în jur, deschise o ușă la întîmplare și se pomeni față în față cu o femeie tînără, care avea pe ea doar un capot întredeschis.

— Presupun că ești amanta lui Jo? Întrebarea e ridicolă, pentru că te găsesc în dormitorul lui, nu departe de patul desfăcut, cu hainele pe fotoliu.

— E vreun rău în asta?

— Deloc. Cîți ani ai?

— Douăzeci și doi…

Comisarul auzi vocea lui Jo în spatele lui.

— E deja cu ea... N-am avut timp... Dar tu?... E adevărat că te lasă să te duci la Bandol și că i-ai spus de Line?... Ai fi făcut bine să mă anunți... Nu știu... Stă de vorbă cu ea în dormitor... O cunoști... Ar putea să vorbească ore în șir; din nefericire, încă n-am găsit o surdo-mută care să-mi convină...

Apoi se grăbi să închidă și silueta lui apăru în ușa dormitorului.

Tînăra zicea:

— Mi se spune Marcelle. Marcelle Vanier. Sînt din Béziers, dar am venit la Paris îndată ce-am putut.

— De cît timp ești cu Jo?

— De o lună, dar nu-mi fac iluzii. Mă îndoiesc că va mai dura încă una.

— Strînge pe tine capotul! se auzi vocea tăioasă a tînărului.

Apoi se întoarse spre Maigret:

— Dacă mi-ați spune ce anume căutați, poate că am cîștiga timp. Știți că am un camion de descărcat și că, apoi, va trebui să livrez marfa.

Ca și cum n-ar fi auzit, Maigret i se adresă tinerei Marcelle:

— Unde ai fost alaltăieri noapte?

— La ce oră?

— După unsprezece seara.

— Am fost cu Jo la cinema. Ne-am întors imediat aici, pentru că era obosit.

— La ce oră a primit un telefon?

Ea deschise gura, o închise și se uită la Mori cu un aer întrebător.

— Nu e nici un secret, spuse bărbatul. Fratele meu m-a sunat să-mi spună că avea de gînd, în zilele următoare, să facă o escapadă în provincie.

— La Bandol? întrebă comisarul ironic.

— La Bandol sau în altă parte. Nu mi-a spus.

— Dacă a pomenit de Bandol, înseamnă că a fost o premoniție, pentru că Maurice Marcia nu murise încă.

— De unde să știu?

— Ora decesului a apărut ieri în toate ziarele. În jur de douăsprezece și jumătate noaptea.

— Se poate, dar asta nu mă interesează.

— N-ai tablouri aici?

— Ce tablouri?

— Nu știu. În povestea asta sînt mulți amatori de pictură.

— Nu e cazul meu.

— Și mobila e de hotel?

— Ce să fie altceva?

— Aici ții facturile și documentele afacerilor?

— La biroul din strada Caire, normal.

— Lucrezi undeva, domnișoară?

— Momentan, nu.

— Ce făceai înainte să-l întîlnești pe băiatul ăsta?

— Eram barmaniță într-un bar de pe strada Ponthieu. Poate c-am făcut rău că am plecat…

— Asta e și părerea mea.

— Ce mă sfătuiți?

— Auziți! interveni Jo, strîngînd pumnii.

— Stai blînd, drăguță! Nu te salt azi. Profită încă de viață. Dar să nu-ți treacă prin minte să părăsești Parisul. A! Încă o recomandare: să nu te atingi de Purice, dacă dai ochii cu el. Ar putea să te coste foarte scump.

Și Maigret coborî scara, umplîndu-și pipa. Uitase de tînăra de la recepție și a fost surprins cînd o voce tînără și veselă i-a

strigat:

— La revedere, domnule Maigret.

IV

Cînd ajunse la Poliția Judiciară, Maigret îl chemă imediat pe Janvier în biroul lui.

— Nimic nou în cazul Marcia?

— Doar un telefon de la inspectorul Louis, care ar vrea să vă vorbească.

— E la birou?

— Nu. Va fi la douăsprezece și jumătate la Restaurant du Rhône, pe bulevardul Clichy.

— Iei masa cu mine?

— Cu plăcere. Oricum, soția mea e plecată azi la mama ei și aș fi mîncat la restaurant.

Comisarul o sună pe doamna Maigret.

— Am mult de lucru și nu vin la prînz.

Ea știa dinainte. Cînd ancheta ajungea într-un anumit punct, comisarul simțea nevoia să tragă într-un fel chiulul de acasă, adică să ia masa cu unul dintre colaboratori la braseria Dauphine.

Era un mod de a rămîne în priză. Cei doi bărbați merseră liniștiți pe jos pînă la braserie și se opriră la bar, unde erau deja cîțiva colegi de la Poliția Judiciară.

— Ca să mai schimb, aș lua un lichior de anason, mormăi Maigret.

I se întîmpla destul de rar. De cînd fusese avertizat de vechiul lui prieten Pardon, bea mai puțin ca altădată și i se întîmpla să țină mai mult timp în gură o pipă stinsă.

— Nu știi ce vrea Louis?

— Știți că face întotdeauna pe misteriosul.

— E un om uimitor, dar n-ar putea să intre în brigadă. Simte nevoia să lucreze singur...

Patronul veni să dea mîna cu ei. Cu timpul, chelise de tot și, cum pentru asta fusese nevoie de ani de zile, toți se obișnuiseră cu el așa.

— Ce avem la masă?

— Cîrnăciori de porc. Dar dacă preferați un biftec...

— Cîrnăciori, hotărî Maigret.

— Și eu la fel, spuse Janvier, imitîndu-și șeful.

Intrară în sala restaurantului, unde erau ocupate doar patru mese, dintre care două de avocați. Erau în familie! Maigret avea colțul lui, lîngă fereastră, de unde zărea Sena și ambarcațiunile care treceau. Și din biroul lui vedea vasele trecînd, și asta dura de mai bine de treizeci de ani. Dar nu se plictisea.

— Cînd ne întoarcem la birou, te rog să telefonezi la Orly. Aș vrea pentru mîine un loc la un avion care zboară spre Marsilia. De preferință, pe la mijlocul zilei.

— Vă duceți la Bandol?

— Da. Neoficial, bineînțeles, avînd în vedere că e în afara jurisdicției noastre.

— Trebuie să fie un avion al Air Inter.

— E douăsprezece și jumătate. Sună-l, te rog, pe inspectorul Louis și spune-i să vină la mine la birou imediat după ce ia masa.

La unu și jumătate, Văduvul stătea deja în fața comisarului, iar frunzele copacilor foșneau de cealaltă parte a ferestrei deschise. Maigret își scosese haina. Louis purta tot haine negre, inclusiv cravata.

— Am primit dimineață un telefon de la prietena corespondentului meu anonim.

Maigret nu se putu abține să nu zîmbească.

— Nu mi-a spus cum o cheamă. E îngrijorată pentru că prietenul ei n-a mai dat nici un semn de viață de patruzeci și opt de ore.

Maigret aștepta calm urmarea.

— Alt zvon, mai vag... Cel puțin trei-patru interlopi au simțit brusc nevoia să părăsească Montmartre și, ca din întîmplare, sînt prieteni ai fraților Mori.

— Trebuie să-ți dau și eu o veste, inspectore. Știu cine e corespondentul anonim.

Louis se înroși tot la față. I se părea imposibil ca Maigret să reușească în douăzeci și patru de ore o identificare pe care el n-o putuse face în ani de zile.

— Cine e?

— Îl cunoști pe Purice?

— Toată lumea îl cunoaște în Montmartre.

— El e. Am aflat chiar de la Manuel Mori, care s-a dat de gol sau a crezut că știu.

Maigret îl cunoștea de aproape treizeci de ani pe cel căruia i se spunea Puricele pentru că avea abia un metru și cincizeci de centimetri. În plus, era slab, cu o față ciudată, pe care gura o ocupa aproape în întregime. Iar această gură, ca din cauciuc, putea să ia instantaneu toate expresiile posibile.

Fusese comisionar la Rat de Cave, un cabaret odinioară foarte elegant din Piața Pigalle, unde cei mai mulți clienți erau în smoching. Purta uniforma roșie cu vestă scurtă, o șapcă cu ceaprazuri și stătea la poartă, gata să ducă oriunde mesajele clienților.

Rat de Cave dispăruse. Puricele, pe numele lui adevărat Justin Crotton, lucrase cîțiva ani la braseria din strada Victor-Massé, frecventată de marii mahări din lumea interlopă.

Era la fel de slab, de agil, în stare să se strecoare oriunde, dar fața i se umpluse de riduri. De departe, părea un puștan. De aproape, arăta bine la cei patruzeci și cinci sau patruzeci și șase de ani ai săi.

— Iar eu nu i-am recunoscut vocea! se lamentă Louis.

— Probabil că și-o schimba cît putea de mult.

— Nu chiar. Acum, cînd mi-ați spus, mi-am dat seama. Sînt de neiertat că nu m-am gîndit la el.

— Din ce trăiește în ultima vreme?

— Era încurcat cu o animatoare de la Canari, strada Pigalle, care locuiește în strada Fromentin.

— Proxenet?

— Mai mult sau mai puțin. Nu știu. E destul de ciudat pentru o fată frumoasă să se încurce cu pocitania asta. S-a născut la Paris, pe bulevardul Chapelle, și nu e nevoie să vă spun ce meserie avea mama lui. L-a trimis la una dintre surorile ei, la Saint-Mesmin-le-Vieux, în Vandeea, dar la paisprezece ani s-a întors la Paris și s-a descurcat singur.

— E în pericol, zise Maigret, serios.

— Credeți că frații Mori ar îndrăzni…

— Poate că nu ei… Au destui ucigași ca să suprime un martor jenant.

Inspectorul Louis încă era uimit.

— Puricele! Și nimeni nu se ferea de el! Era considerat o ființă inofensivă, nu ca om în toată firea, ci ca un fel de pușstan cu fața ridată. Frecventa „băieții răi”, care nu se fereau să vorbească în fața lui. Cred că visa să fie acceptat în rîndul lor. N-aș fi surprins dacă s-ar fi folosi de el ca să stea de șase!

— Cum o cheamă pe prietena lui?

— Blanche Pigoud. Strada Fromentin nr. 28. E la doi pași de bulevardul Clichy, unde am luat masa.

— O cunoști?

— Din vedere, pentru că n-am avut niciodată nimic să-i reproșez.

— Probabil că se culcă spre dimineață. Avem șanse s-o găsim acasă.

— Doar dacă nu e ziua ei de coafor. Fetele astea se trezesc devreme doar cînd se duc la coafor.

Maigret îl chemă pe Janvier.

— Vrei să vii cu noi? Ne ducem iar în Montmartre.

— Iau mașina?

— Bineînțeles.

Plecară toți trei. Ziua era însorită, poate cam caldă pentru luna mai, și te-ai fi așteptat la furtuni.

Strada Fromentin era liniștită. La numărul 28 era un imobil relativ recent, care nu stîrnea nici o îngrijorare.

— Urcăm toți trei?

— Întîi urc singur, să n-o speriem. Totuși, e mai bine ca inspectorul Louis să vină cu mine, pentru că lui i-a telefonat.

— Etajul doi spre stradă, le spuse portăreasa.

Pe casa scării pluteau mirosuri de bucătărie și un bebeluș plîngea undeva. Maigret apăsă butonul soneriei. Așteptară

destul de mult pînă cînd o femeie tînără, mai curînd durdulie, goală sub un capot subțire, întredeschise ușa.

Femeia îl recunoscu pe inspectorul Louis.

— Ați dat de el?

— Nu încă, dar comisarul Maigret ar vrea să-ți vorbească.

— Vedeți cum sînt! Dormeam... Nici măcar nu mi-am dat cu pieptenul prin păr.

— O să așteptăm, răspunse Maigret, blajin.

Tînăra avea o față sinceră, chiar puțin naivă. Să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani și viața pe care o ducea nu-i răpise încă prospețimea.

— Intrați. Stați jos. Vin imediat...

Intră într-o cameră spre care dădea probabil baia.

Dacă Maigret n-ar fi fost obișnuit cu anumite femei, la care burghezele se uită cu dispreț, ar fi fost surprins de decorul din jurul lui.

Camera de zi era mobilată confortabil; ai fi găsit aceleași mobile, zise moderne, în jumătate din apartamentele din Paris. Erau lustruite cu grijă, ca și parchetul. De altfel, în aer stăruia un iz vag de ceară de parchet.

Deschizînd o ușă, Maigret descoperi o bucătărie foarte curată, unde domnea o ordine perfectă.

— Doriți o cafea? întrebă tînăra femeie, făcîndu-și apariția, tot goală sub capot, dar cu fața înviorată de un machiaj ușor.

— Nu, mulțumesc.

— Îmi dați voie să fac pentru mine? În meseria mea, nu poți să refuzi întotdeauna un pahar. Cînd poate, Bob îmi servește ceai rece drept whisky, dar, cu unii clienți, nu se poate. Dacă doriți, e bere în frigider. Lui Justin îi place la nebunie berea și speră c-o să-l facă să se îngrașe. Știți că nu cîntărește nici măcar

patruzeci și două de kile. Era să se facă jocheu, dar ucenicia lui n-a durat decît două zile, pentru că îi era teamă de cai.

— Dar de durii din Pigalle nu-i e teamă!

Tînăra pornise o cafetieră electrică. Bucătăria era utilată cu cele mai moderne aparate.

— Nu mi-ați răspuns în privința berii...

— Eu aș bea una.

— Inspectorul bea numai apă minerală, dar n-am.

— De unde știi că bea numai apă minerală?

— Vine din cînd în cînd la Canari. Face turul localurilor. Se așază într-un colț de bar și ascultă. Știe mult mai multe decît pare.

— Știai de telefoanele pe care i le dădea Puricele?

— Nu chiar...

Își duse cafeaua în camera de zi și Maigret veni după ea cu paharul de bere.

— E un băiat ciudat, inspectorul Louis ar putea să confirme. Nu-i așa, inspectore?

— Întotdeauna m-am întrebat de ce trăiești cu el.

— Întîi, pentru că nu pot să-i sufăr pe majoritatea proxeneților. În fond, mă născusem să fiu o mică burgheză liniștită și sînt cea mai fericită cînd mă ocup de menaj.

Stăteau toți trei în fotolii.

— În meseria mea, ai totuși nevoie de un bărbat.

— Chiar dacă, precum Justin Crotton, e o piticanie?

— Să știți că în unele privințe a rămas destul de copilăros, dar are mult mai multă judecată decît pare.

Capotul i se întredeschisese larg, dar nu-i păsa. Avea o piele foarte albă și fără îndoială foarte catifelată.

— Întotdeauna a visat să devină un adevărat „băiat rău”. Pentru început, ca și cei mai mulți, voia să fie proxenet…

— Ceea ce e acum?

— Asta l-am lăsat să creadă. Așa se poate lua în serios. Continuă, ca atunci cînd era comisionar, să facă servicii pentru unul și pentru altul. Din cînd în cînd, ia un aer misterios și-mi zice doar atît: „Să nu te miri dacă nu vin o noapte-două. Am pus la cale o lovitură trăsnet”.

— Și e adevărat?

— E adevărat că o bandă sau alta punea la cale o lovitură, dar el nu era amestecat. În schimb, nu știam că îi transmitea inspectorului Louis informațiile pe care le culegea. Și asta îl făcea important în ochii lui.

— Ce s-a întîmplat în ultimele două zile? Ți-a spus ceva?

— Nu chiar. Într-o dimineață, s-a întors surescitat. „A ieșit nasulie noaptea trecută. Ceva ce o să apară pe prima pagină a ziarelor și o să facă tărăboi.” „Un jaf?” „Mult mai grav. Un asasinat. Iar victima e unul dintre personajele cele mai cunoscute din cartier.” „Nu poți să-mi spui numele?” „O să apară mintenaș în ziare. E vorba de domnul Maurice.” „Patronul de la Sardine?” „Da. Și, în afară de ucigaș și de amanta lui, numai eu știu cine e asasinul.” „Mai bine să nu știu cine e…”

Tînăra femeie luă altă țigară, pentru că-și mai aprinsese una cînd ieșise din baie.

— L-am întrebat ce-o să facă. Mi-a răspuns: „Nu te îngrijora pentru mine…”. „Sper că n-ai să-l șantajezi pe tip!” „Știi foarte bine că nu e genul meu.” „Are habar că știi?” „Dacă ar avea, n-aș mai duce-o mult pe lumea asta.”

Tăcu un moment, suflînd fumul drept în față.

— Era, într-un fel, marea zi a vieții lui. „Dacă ai ști cine e... Unul dintre cei mai mari interlopi din Montmartre. Iar amanta lui...” „Nu-mi spune nimic.” „S-a făcut. Vei afla adevărul din ziare. Dacă ziarele vor îndrăzni să-l publice.” A plecat de dimineață și de atunci nu l-am mai revăzut. Seara, la Canari, am simțit că sînt privită într-un anumit fel, iar doi bărbați, pe care nu-i cunosc, nu m-au scăpat din ochi. Am rămas la bar, ca întotdeauna. A venit la mine un client din provincie, care vine să mă vadă de fiecare dată cînd e la Paris. Am fost la hotel și, cînd am ieșit, unul dintre cei doi bărbați se plimba pe trotuar. La început, mi-a fost teamă pentru Purice. Toată lumea îi zice așa și am ajuns să fac și eu la fel. De altfel, e destul de mîndru de asta. E un fel de celebritate. Îi place să facă și grimase ca să amuze oamenii.

— Mi-a telefonat, rosti inspectorul Louis, cu voce neutră.

— La asta m-am gîndit și eu. Așa se explică aerul lui misterios și ce mi-a spus la plecare. Chiar e în pericol?

Răspunsul îl primi de la Maigret:

— Mai mult ca sigur. Asasinul domnului Maurice știe că Puricele l-a turnat.

— Și eu? Credeți c-o să se ia și de mine?

— Mai ești urmărită?

— Noaptea trecută, unul dintre cei doi bărbați era încă la Canari. A fost chemat la telefon și pe urmă a plecat, după ce s-a uitat la mine destul de ciudat.

— Dacă nu mă înșel, acum sunt pe cale să se împrăștie în toată Franța.

— Și frații Mori?

— Cine ți-a vorbit de ei?

În ziare sau la radio nu fusese pomenit numele lor.

— Toată lumea vorbește despre ei în cartier. Au plecat și ei?

— Nu. Dar sîntem cu ochii pe ei.

— Credeți că ei au...?

— Nu pot să răspund la întrebarea asta. La ce oră ieși de obicei din casă?

— Pe la două-trei, mă duc să fac piața în cartier pentru că-mi place să gătesc. Pe la zece seara, mă îmbrac pentru slujbă și mă duc la Canari. Îmi ocup locul la bar și aștept. Uneori, așteptarea durează două ore, alteori, numai cinci minute, dar se întîmplă să aștept așa pînă la închidere.

— Într-o oră, în stradă va fi un polițist în civil. Să nu te miri dacă ești urmărită. Va face tot ce-i stă în putință să te protejeze.

— Trebuie să mă duc mîine la funeralii? Toată lumea se duce.

— Du-te. Voi fi și eu acolo. Ca și îngerul tău păzitor.

— Asta o să-mi amintească de catehism.

Cei doi bărbați se ridicară.

— Dacă afli ceva, telefonează la Poliția Judiciară. Spui că vrei să vorbești cu mine sau cu unul dintre oamenii mei de la Omucideri. Inspectorul Louis e rareori la birou.

— Vă mulțumesc, domnule comisar. La revedere, inspectore. Dacă aveți ceva vești despre Justin...

— Sper că nu vom avea. A simțit pericolul și s-a ascuns. N-are nevoie să se ducă departe deoarece cunoaște Montmartre ca pe propriul buzunar și există locuri unde unul ca el poate să trăiască săptămîni în șir fără să fie reperat.

— Să sperăm, zise ea, oftînd și bătînd în masa de lemn.

Îl găsiră pe Janvier afară.

— Ce-a zis?

— Îi e teamă, bineînțeles, și nu pot s-o contrazic. Îi e teamă pentru Purice și pentru ea. I-am promis că peste o oră va avea în fața casei un om de la brigadă care o va urmări peste tot unde se va duce. Să ai grijă de asta cînd ajungi la birou. Să alegi pe cineva care poate să intre într-un local de noapte elegant fără să atragă atenția.

Maigret se întoarse spre Louis.

— Pînă atunci, rămîi aici. Îndată ce sosește inspectorul nostru, ești liber.

— Am înțeles, domnule comisar-șef.

După ce urcă la volan, Janvier întrebă:

— Cum arată?

— Foarte bine. Dacă situația ei pe la șaptesprezece-optsprezece ani ar fi fost alta, probabil că ar fi ajuns o soție și o gospodină model.

— Știa?

— Despre telefonul pe care l-a dat Puricele? A bănuit abia acum două zile. E ceva extraordinar! Terchea-berchea ăsta cu mutră de clovn a putut să fie ani de zile unul dintre informatorii inspectorului Louis fără ca nimeni să-l bănuiască. Probabil că se delecta cu rolul acesta, care îi dădea încredere în el. Cînd arestam un răufăcător, putea să-și spună: „Datorită mie”.

Și era adevărat.

În cursul după-amiezii, Maigret urcă în „podul” Palatului de Justiție, unde se afla imperiul lui Moers: laboratorul de Criminalistică.

În nouă cazuri din zece, era nevoie de specialiști, măcar în privința amprentelor digitale, și totuși, nu erau nici măcar

doisprezece cei care, în halate albe, lucrau în încăperile cu tavanul în pantă.

— Presupun că e încă prea devreme pentru vreun rezultat.

Moers era un om modest, slăbuț, cu costumul veșnic șifonat. Toți îl știau de atîta amar de vreme la Poliția Judiciară, încît ar fi fost greu să-ți imaginezi acel laborator fără el. Întotdeauna era gata să pornească la treabă la orice oră din zi sau din noapte. Este adevărat că era celibatar și că nimeni nu-l aștepta în locuința lui de student din Cartierul Latin.

— Un lucru e deja foarte clar, răspunse Moers, cu vocea lui puțin monotonă. Foarte recent, probabil ieri după-amiază, au fost șterse toate mobilele, toate clanțele de la uși, scrumierele, cele mai mici obiecte, ca să dispară amprentele. Singurele pe care le-am identificat sînt ale locatarului Manuel Mori, căruia i-am găsit fișa la noi, și ale femeii de serviciu care, după cum mi-a confirmat portăreasa, a fost acolo ieri după-amiază. A! Și amprentele dumneavoastră!

— Nici măcar o singură amprentă uitată?

— Nici măcar una, șefule. Aș zice că a fost aproape o treabă de profesionist.

— Chiar e treabă de profesionist! De cînd e fișa pe care ai găsit-o la noi?

— De acum paisprezece ani.

— Jaf?

— În timpul vacanței, la o reședință particulară de pe Avenue Hoche.

— La cît a fost condamnat?

— Avea doar optsprezece ani și cazierul curat. În plus, s-a considerat că a fost doar complice, pentru că spargerea a fost făcută de cinci persoane.

— Asta parcă îmi amintește de ceva, dar nu m-am ocupat personal de asta.

— A făcut un an de închisoare.

— Există cea mai mică indicație că o femeie venea destul de regulat în apartament, inclusiv în dormitor?

— Dulapurile au fost examinate atent. Nici urmă de pudră, nicăieri, de cremă de față, nici un fir de păr de femeie.

— Și mocheta?

— Dorian e cu siguranță unul dintre cei mai mari specialiști din lume în fibre vegetale sau animale. E marota lui. A studiat mai bine de o oră mocheta cu lupa și a adunat vreo treizeci de frînturi de fire abia vizibile. A lucrat la ele ore în șir. Cînd spun fire, mă refer la fire de mătase. Sînt fire vechi de cel puțin trei sute de ani, iar Dorian ar putea să jure că provin de la un covor chinezesc. Continuă să analizeze descoperirea pentru că vrea să ajungă la un rezultat de o precizie absolută.

Lui Maigret îi plăcea atmosfera din acele încăperi mansardate, unde se lucra departe de public, într-o atmosferă liniștită.

Fiecare știa ce avea de făcut. Lîngă una dintre lucarne, stătea manechinul care servea adesea la reconstituiri. De exemplu, cu ajutorul lui se încerca să se descopere în ce poziție se afla un om ca să fie lovit de un cuțit într-un anumit fel sau ca un glonț să urmeze o anumită traiectorie.

— Dacă ai ceva noutăți mîine, transmite-i-le lui Janvier. Eu voi fi la Bandol.

Moers nu era omul care să plece în vacanță pe Coasta de Azur, iar Bandol probabil că era pentru el un fel de imagine de vis.

— O să vă fie cald, murmură el.

La cină, cînd Maigret o anunță pe soția sa că va pleca a doua zi la Bandol, aceasta zîmbi și spuse:

— Știam.

— De unde?

— Adineauri au anunțat la radio că funeraliile vor avea loc mîine dimineață la biserica Notre-Dame-de-Lorette, dar că înhumarea se face în cimitirul din Bandol. Ce speri să descoperi acolo?

— Nimic foarte precis. Poate un indiciu, un fleac... Mă duc din același motiv pentru care voi asista mîine la ceremonie.

— O să-ți fie cald...

— S-ar putea să fiu nevoit să dorm acolo. Depinde de avioane. N-am curaj să mă întorc la Paris cu trenul.

— O să-ți pregătesc valijoara albastră.

— Da. Doar schimburi și obiecte de toaletă.

Avea o vagă remușcare că se ducea în sud pe cheltuiala contribuabililor, pentru că nu era indispensabil. Ba chiar existau toate șansele să nu descopere nimic.

Dormi liniștit, așa cum se întîmpla aproape întotdeauna, și fu orbit de soare cînd doamna Maigret îi aduse cafeaua.

— Azi s-au anunțat treizeci de grade la Marsilia, spuse ea, zîmbind.

— Și la Paris? replică el.

— Douăzeci și șase. E luna cea mai caldă de treizeci și doi de ani încoace.

— Avionul meu e la douăsprezece și ceva, nu știu exact, pentru că Janvier se ocupă de bilet. O să am timp doar cît să trec pe la birou, înainte să plec la Orly. O să iau cu mine valiza.

— Și masa de prînz? Cînd și unde o să mănînci?

— În cel mai rău caz, o să mănînc un sandviș la bar, la Orly.

Cînd se îndreptă spre ușă, ea îl întrebă:

— Nu mă săruți?

Maigret s-ar fi întors.

— Nu-ți face griji. Nu mă urc într-un monomotor de acum cincizeci de ani și nu plec în jurul lumii!

Totuși, era puțin emoționat, ca de fiecare dată cînd își părăsea soția mai mult de o zi.

Pe trotuar, ridică încet capul, știind dinainte că o va zări la fereastră.

Din fericire; pentru că ea îi arătă valijoara albastră pe care o uitase și se întîlniră la mijlocul scării.

Era nouă și un sfert cînd Janvier intră în biroul comisarului.

— Se pare că strada e plină deja și că nu va încăpea toată lumea în biserică.

Maigret se aștepta la asta, dar nici chiar așa.

— Nici o veste despre Purice?

— Nu. Azi-noapte, Blanche Pigoud a primit un telefon la Canari. Cînd s-a întors la locul ei de la bar, părea emoționată, dar aproape imediat a venit un client și s-a așezat lîngă ea.

— La ce oră s-a întors acasă?

— Pe la patru dimineața.

— Asta e! mormăi Maigret pentru el.

Și căută numărul tinerei femei, îl găsi și o sună. Contrar așteptărilor, îi răspunse destul de repede.

— Cine e? întrebă ea cu voce somnoroasă.

— Comisarul Maigret.

— Ați aflat ceva?

— Nu, tu ai aflat. Cine ți-a telefonat azi-noapte la Canari?

— El.

— Ți-a spus unde e?

— Nu. Voia să știe dacă dumneavoastră sau inspectorul Louis v-ați dat seama că el telefonase. I-am răspuns că da. Atunci m-a întrebat dacă erați supărați și de data asta am spus că nu.

Ai fi zis că era o puștoaică buimăcită de somn.

— E adevărat că nu-i purtați pică, nu-i așa?

— Îi mai e foarte teamă?

— Da. Ar fi vrut să știe și dacă nu cumva niște necunoscuți dau tîrcoale casei. „Încă n-a fost nimeni arestat?" „Nu, după cîte știu." „Nici măcar nu s-a făcut percheziție acasă la Manuel Mori?" „Cred că da. Comisarul a venit aici cu inspectorul Louis, dar nu mi-a dat amănunte. În orice caz, un polițist veghează asupra mea zi și noapte."

— Altceva n-a mai spus? întrebă Maigret.

— Doar că schimbă ascunzătoarea în fiecare noapte. Atît. N-am putut să vorbesc mai mult, pentru că un client îmi tot dădea tîrcoale de ceva timp.

— Culcă-te la loc și fii fără grijă! Dacă ai să-mi spui ceva în cursul zilei, sună-l pe inspectorul Janvier la Poliția Judiciară.

— Vă duceți la Bandol?

Începea să-l enerveze. Toată lumea îi vorbea de călătoria asta ca și cum ar fi anunțat-o în ziare.

— Așa! oftă el, privindu-l pe Janvier, a cărui siluetă se profila pe verdele copacilor. Nu știu dacă e o idee bună, dar își schimbă ascunzătoarea în fiecare noapte.

— Poate că nu e rău. Or fi mulți care îl caută.

Dacă Mori, foarte posibil, dăduse ordinul, toți golanii periculoși din Montmartre îl pîndeau pe Purice. Iar acesta, cu fizicul lui, nu putea să treacă neobservat în mulțime.

— O să trec puțin mai încolo să iau valijoara. Ar fi bine să-mi dai de pe acum biletul de avion.

Din fericire, plecarea era ora 12:55.

— Ne vedem mai târziu.

Ajunse cu mașina în strada Ballu și îi spuse polițistului care conducea să aștepte lîngă biserică.

Mai bine de două sute de persoane se înghesuiau în fața casei, unde numai unii intrau să prezinte condoleanțe. Puteai vedea acolo oameni de toate felurile, patroni de prăvălii din cartier, proxeneți, proprietari de restaurante sau de localuri de noapte.

Începură să coboare florile și aduseră două mașini să le poată pune pe toate împreună cu coroanele.

Apoi, patru bărbați coborîră sicriul de abanos și îl împinseră în dric.

Biserica era destul de aproape și nu ar fi găsit mașini pentru toată lumea. Cînd Line Marcia își făcu apariția în prag, îmbrăcată toată în negru, blondă și palidă, mulțimea parcă se înfioră, ca la trecerea unei vedete, și păru că oamenii vor începe să aplaude.

Tînăra femeie urcă într-o mașină imensă, neagră, care porni încetișor. În primul rînd, mergea tot personalul de la Sardine. Rîndul următor era format de bătrîni, bărbați de seama domnului Maurice și unii chiar mai în vîrstă.

Foarte demni, mergeau cu capul descoperit, cu pălăria în mînă, în timp ce o mulțime de curioși ieșea la ferestre.

Sub soarele arzător, totul avea o oarecare distincție, iar Marcia ar fi fost mulțumit de așa funeralii.

Cînd întoarse capul, Maigret văzu că acel cortegiu, întins pe toată lățimea străzii, avea mai bine de trei sute de metri și

circulația fusese deviată de agenți cu bastoane albe, care făceau gesturi febrile.

— O înmormîntare trăsnet! zise un pușțan care trecea.

Într-adevăr, biserica era deja plină, cu excepția primelor rînduri, care fuseseră separate de celelalte cu cordoane negre.

Line păși singură, tot în față, foarte dreaptă, iar ochii ei albaștri erau de nepătruns.

Se instală singură în primul rînd, în timp ce personalul se așeză în spatele ei.

Oamenii stăteau în picioare în naos. Unii rămăseseră în fața bisericii, ușile fuseseră lăsate larg deschise și înăuntru intra aerul primăverii.

Orga cîntă un marș funebru, apoi începu slujba funerară.

Maigret, în picioare în partea stîngă, examina fețele și îl descoperi curînd pe Mori. Se așezase în rîndul persoanelor importante, cu fermitate, ca și cum locul i-ar fi revenit de drept, deși era cel mai tînăr.

Întîlni privirea lui Maigret și fața lui exprimă un fel de sfidare.

Comisarul nu așteptă sfîrșitul ceremoniei. Îi era cald. Îi era sete. După cîteva clipe, pătrundea în umbra unui bistrou, unde comandă un pahar cu bere.

— Astea da funeralii! mormăi patronul, care era foarte bătrîn și îi tremura puțin mâna. Cine e?

— Patronul restaurantului La Sardine.

— De pe strada Fontaine?

— Da.

— Credeam că e un gangster...

— A fost în tinerețe.

Maigret goli paharul pe nerăsuflate, plăti și găsi în cele din urmă mașina neagră a poliției.

— La birou.

— Am înțeles, șefule!

Era ora unsprezece. Își luă valijoara, dădu mîna cu Janvier și, cu aceeași mașină, se îndreptă spre Orly.

Oare Line și Manuel vor călători împreună? Sicriul va fi transportat la Bandol cu avionul?

După ce îndeplini formalitățile, pentru că mai avea timp, Maigret îl căută pe comisarul aeroportului, pentru că lucrase cîndva la Poliția Judiciară.

— Te duci la Bandol?

Maigret se stăpîni să nu-i sară țandăra.

— Da... Cred că plec peste vreo douăzeci de minute.

— Acum o să cheme pasagerii.

— Auzi... Știi cumva dacă un avion urmează să transporte un scriu?

— Domnul Maurice?

— Da.

— Pe la ora trei va fi urcat, împreună cu soția, într-un avion privat, închiriat de ea. El în cutie, ea afară, bineînțeles...

Maigret se abținu să dea din umeri.

— Cît vor face pînă la destinație?

— Vor ateriza la Toulon, de unde o mașină funerară va transporta trupul neînsuflețit la Bandol. Sînt numai paisprezece kilometri.

— Pasagerii pentru Marsilia..., se auzi în difuzoare.

Și Maigret se îndreptă spre ușa indicată. După zece minute, avionul, un aparat cu două elice, decola.

Își pusese în gînd să admire peisajul, pentru că îi plăcea în mod deosebit ținutul de la sud de Lyon. Dar nu avu ocazia, pentru că adormi cu mult înainte de a fi survolat Ronul.

De la aeroportul din Marsilia, ceru să fie dus la gară, unde avea, după o jumătate de oră, un tren spre Bandol.

Se simțea puțin ridicol, cu valijoara pe genunchi și cu pălăria, pe care și-o scotea mereu ca să-și șteargă fruntea de sudoare.

La Bandol, încă de pe peron, simți pur și simplu cum soarele îi ardea pielea și începu să regrete că venise. Afară așteptau taxiuri și o birjă veche, iar Maigret alese birja.

— Unde te duc, boierule?

— Știi un hotel bun lîngă mare?

— Ajungem într-un sfert de oră.

Roțile intrau puțin în asfaltul înmuiat de căldură. Orașul era aproape alb, ca la Alger, și unele străzi erau străjuite de palmieri.

Văzu marea, de un albastru de drapel, prin noianul de verdeață. Apoi descoperi plaja, unde numai cîteva persoane se bronzau și vreo șase înotau. Încă nu se deschisese sezonul.

Trecu de cazinou. Hotelul era alb și el, cu o terasă imensă, presărată cu umbrele de soare colorate.

— Aveți o cameră?

— Pentru cît timp?

— O noapte.

— O persoană? Preferați spre mare?

Completă fișa.

— Camera 233.

Hotelul se numea Les Tamaris. Era răcoros și foarte curat.

— Unde găsesc ceva de băut?

— Barul e în fund, la dreapta.

Se duse și bău un pahar cu bere.

— Nu sînteți cumva comisarul Maigret? îl întrebă barmanul, după ce îl observă un moment.

Era un tînăr foarte blond, care roși de îndrăzneala lui.

— Stați mai mult?

— Pînă mîine.

— Bănuiam. Ați venit pentru înmormîntarea domnului Maurice, nu?

— E foarte cunoscut pe-aici?

— S-ar putea spune că era Dumnezeu din cer…

— Vila lui e departe de-aici?

— La un sfert de oră de mers pe jos. Practic, e la celălalt capăt al plajei, nu departe de vila răposatului Raimu. O veți recunoaște după piscina imensă.

Maigret nu scăpase de sentimentul că trișa, că își luase indirect o scurtă vacanță.

— Și cimitirul?

— La mai puțin de un kilometru de vilă. Să știți că o să fie lume multă. Încă de dimineață, sosesc de la Toulon și de la Marsilia.

— Ce fel de lume?

— Oameni importanți. Chiar mă întreb dacă n-o să vină și subprefectul. Unii așa zic…

Maigret bău încă o bere și, după ce se uită la ceas, porni la pas. Din fericire, aleile de-a lungul mării erau umbroase.

„Va trebui să vin aici cîteva zile cu soția”, își zise el.

Probabil că sicriul fusese coborît deja la Toulon, însoțit de Line. Pe măsură ce înainta, zărea mai multă lume și, cînd

ajunse la o cotitură, avu în față aproape același spectacol ca dimineață pe strada Ballu.

Cîți dintre acei oameni știau adevărul? Nu avea importanță, pentru că nici unul nu ar fi vorbit.

Unul singur o făcuse, de la o cabină telefonică, fără măcar să-și dezvăluie numele, și acum stătea ascuns Dumnezeu știe unde în Montmartre.

V

Spre marginea mulțimii, Maigret zări o față pe care o cunoștea bine. Era Boutang, comisar de la Poliția Judiciară din Toulon.

— E ciudat, îi zise acesta, dînd mîna cu el. În dimineața asta, mă gîndeam la dumneata și aveam presentimentul că vei veni.

Arătă spre mulțime.

— Ce zici de asta? Cîți am putea prinde în plasă! Sînt aici nu numai marii mahări ai lumii interlope din Toulon, ci și cei din Marsilia, Cannes, Nisa…

Cineva se apropie de ei, Boutang dădu mîna cu el și făcu prezentările.

— Charmeroy, comisar de poliție la Bandol. Presupun, Charmeroy, că l-ai recunoscut pe comisarul Maigret.

— Foarte onorat…

Amîndoi erau solizi. Oameni care își cunoșteau meseria și nu se lăsau impresionați.

— Dintre toți ăștia de-aici, nouă din zece trăiesc la limita legii și lucrul cel mai extraordinar e că nu avem dovezi contra nici unuia dintre ei.

— Vara, cînd Marcia locuia la Bandol, veneau mulți la el?

— Foarte puțini. Cîțiva apropiați. Îndeosebi frații Mori.

— Dormeau la vilă?

— Da. Și, ca din întîmplare, era întotdeauna perioada marilor spargeri. Trebuie să fi citit asta în ziare. Vilegiaturiști care au o vilă mare pe Coastă, plus un iaht și în iulie sau august pleacă în croazieră în insulele grecești. La întoarcere, constată cu mare surprindere că nu-și mai găsesc mobilele și obiectele de valoare.

— Ca în cazul castelelor.

— Aproape. I-am bănuit pe frații Mori și chiar pe patron, căruia toată lumea îi spune aici domnul Maurice. Am pus vila sub supraveghere. Ca din întîmplare, de fiecare dată cînd avea loc o spargere, frații Mori nu părăsiseră vila și jucaseră gin rummy pînă spre dimineață cu Marcia... O cunoașteți pe soția lui? Are clasă și ai putea s-o crezi rătăcită în mediul acesta.

Sosea cortegiul. În spatele mașinii mortuare, Line era singură într-o mașină, după care urmau altele, avînd plăcuțe cu numere de înmatriculare de pe Coasta de Azur. Mașini mari americane, dar, în cazul celor mai tineri, și automobile sport.

Toate mergeau încet, iar după ele venea, de bine de rău, altă mulțime.

Urmă un moment de confuzie. Șoferul dricului vru să vireze la dreapta, apropiindu-se de vilă, dar maestrul de ceremonii dădu fuga la el să-i spună ce trebuia să facă.

Cele două grupuri se amestecau. Ai fi zis că toată lumea se cunoștea. Dădeau mîna unul cu altul; unii șușoteau.

Doamna Marcia coborî din mașină și se îndreptă spre vilă. Nu mai avea aceleași haine ca dimineață. Acum purta un taior negru, dintr-un material subțire, și o pălărie din mătase albă. Mănușile erau tot albe.

Ce căuta singură în vilă? Maigret nu găsea nici un răspuns plauzibil la această întrebare. Nici Boutang, nici comisarul din

Bandol.

Tînăra femeie lipsi mai puțin de zece minute și urcă la loc în mașină. Cortegiul făcu apoi cale întoarsă, intră pe strada Écoles, apoi pe Avenue Onze-Novembre și ajunse brusc la intrarea cimitirului.

Din nou se stîrni confuzie, deoarece mulți alergau peste morminte să prindă un loc bun lîngă groapa descoperită.

Acolo se afla un preot, care o salută pe Line.

Ea nu plînse, după cum nu plînsese nici în biserica Notre-Dame-de-Lorette. Sicriul greu a fost coborît în groapă. Preotul a rostit cîteva rugăciuni cu glas șoptit, apoi au fost așezate florile.

— Mai-marii lumii interlope sînt toți aici. La fel și tinerii, mîndri că sînt văzuți cu ei. Ce ai de gînd să faci acum?

— Încă nu știu.

— Unde stai?

— La Hôtel des Tamaris.

— E foarte bun și patronii sînt simpatici.

Line plecase deja cu mașina spre vilă. În mulțime, Maigret nu-l zărise pe Manuel Mori, nici pe fratele lui.

— Cred că voi face o vizită.

— Ai impresia că știa?

— Nu e o impresie, ci o certitudine. Din păcate, n-am găsit nici o dovadă.

— Baftă! Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești și unde îl găsești pe Charmeroy.

Mulțimea se risipea treptat, îndreptîndu-se spre centrul orașului să se răcorească în baruri. Numai cîteva mașini, ale personajelor mai importante, se îndreptaseră direct spre Toulon sau Marsilia.

Maigret se pomeni singur în fața vilei albe. Construcția nu era foarte mare. O vilă drăguță, atîta tot, iar lucrul cel mai impresionant era piscina înconjurată de fotolii-hamac. În grădină erau cîțiva palmieri, o mulțime de cactuși și de plante mai mult sau mai puțin tropicale, pe care Maigret nu le cunoștea.

Urcă cele trei trepte de la intrare, apăsă butonul soneriei și văzu cu surprindere cum ușa se deschide imediat; în fața lui apăru Line.

— Ar fi trebuit să ghicesc că nu veți pierde ocazia. Nu respectați doliul, nu?

— Dar dumneavoastră?

Se intra direct într-un hol mare cu pereți albi, unde mobila și accesoriile aveau aceeași clasă, în alt stil decît cel din vechiul apartament din strada Ballu.

Tînăra femeie nu-l invită să stea jos. Aștepta în picioare să-i spună ce dorea. Mîna în care ținea țigara îi tremura puțin.

— Aș vrea să vă vorbesc despre noaptea în care a murit soțul dumneavoastră.

— Am impresia că v-am răspuns deja în privința asta.

— Pentru că n-ați spus adevărul, vă mai întreb o dată.

Și Maigret se așează într-unul din fotoliile de piele crem.

— Profitați că n-am destulă putere să vă dau afară…

— N-ați îndrăzni s-o faceți în nici un caz. Măcar ca să nu vă compromiteți și mai mult amantul.

Ea păli de furie și strivi țigara într-o scrumieră.

— Nu aveți nici un pic de omenie?

— Ba am de dat și la alții! Dar asta depinde de interlocutor. Este evident că v-ați căsătorit cu Marcia pentru banii lui…

— Asta mă privește.

În sfîrșit, se așeză și ea, picior peste picior, și aprinse altă țigară, pe care o luă dintr-o cutie de aur, aflată pe o măsuță.

— Erați în pat cu Manuel… Cineva a bătut puternic în ușă și presupun că Mori și-a pus un halat de casă, în timp ce vă ascundeați în așternut.

Ea nu avu nici o reacție. Afișa acum o expresie nepăsătoare. Ba chiar s-ar fi zis că ochii ei albaștri nu exprimau decît curiozitate.

— Și?

— Era soțul dumneavoastră…

— Și ce credeți că a făcut? A dat mîna cu Manuel?

— A scos pistolul din buzunar.

— Ca la cinema?

— Mă interesează unde se afla pistolul lui Mori. Probabil că în sertarul unei mobile. Dar putea să fie la fel de bine în dormitor sau în salon.

— Mai întîi, trebuie dovedit că în apartament se afla o armă.

Își aprinse țigara.

— Și că eram și eu acolo. Și că era un vizitator în persoana soțului meu. Ați pornit-o cu stîngul, domnule comisar.

Maigret vru să răspundă, dar ea rosti atunci doar puțin mai tare:

— Intră, dragul meu.

Și, pe loc, se deschise o ușă. Manuel își făcu apariția în șort și espadrile, ca și cum ar fi venit de la plajă.

— Te deplasezi, domnule comisar, după cîte văd!

Și, ironic, îl măsură pe Maigret cu privirea din cap pînă în picioare, apoi se îndreptă spre bar și își turnă un Tom Collins.

— Vrei și tu, iubito?

— Cred că mi-e sete și mie.

— Dumneata, curcane?

— Nu.

— Cum vrei. Nu e cazul să-ți scoți aici pipa galbenă. Ești departe de terenul pe care vînezi!

— Aș putea să obțin foarte ușor o comisie rogatorie.

— Dar n-ai s-o faci.

— Din ce motiv?

— Pentru că n-ai nici o dovadă contra mea.

— Nici măcar mărturia Puricelui?

— L-ai găsit?

Manuel se încruntă.

— Puricele e probabil omul, dacă se poate spune așa, care cunoaște cel mai bine arondismentele IX și XVIII. Oamenii îl cunosc și ei și cei mai mulți sînt gata să-i dea o mînă de ajutor. Nu dumneata îl vei găsi, domnule comisar, ci oamenii mei. Dar nu vei avea nici vreo dovadă. După cum vezi, vorbesc deschis. Dacă am avea martori, aș declara încă o dată că n-am tras, că nimeni n-a tras în apartamentul meu și că Marcia n-a pus piciorul acolo în noaptea aia. Eu și Line am putea repeta că nu există nimic între noi și vă desfid să aduceți la tribunal persoane care să pretindă contrariul.

Nu juca teatru. Era plin de îndrăzneală și Maigret se întreba cu îngrijorare care ar fi putut fi motivul siguranței lui. S-ar fi zis că nu se mai temea de nimic, iar Line era la fel de calmă ca și cum un anume Marcia n-ar fi existat niciodată.

Comisarul se gîndi imediat la Purice. Oare oamenii lui Mori, cum le spune acesta, puseseră în sfîrșit mîna pe piticanie? Făcuseră în așa fel încît să nu mai fie periculos și să tacă o dată pentru totdeauna?

Maigret își umplu pipa, o aprinse, se ridică și începu să se plimbe prin încăpere.

— Într-adevăr, sînt în afara circumscripției mele. Prin urmare, nu mă pot folosi de documentele pe care ți le-am arătat la Paris.

— Exact.

— Ar fi însă de ajuns să dau un telefon și comisarul Boutang ar fi aici în cel mult o jumătate de oră, cu un mandat de percheziție. Presupun că îl cunoști pe Boutang.

— Nu ne e prieten…

— Așadar, alege. Ori mă lași să vizitez vila, ori telefonez la Toulon.

— Vizitați-o, vă rog. Cu condiția să nu luați nimic!

Comisarul făcu o descoperire chiar în marele salon. Unul dintre pereți era acoperit de o bibliotecă unde toate cărțile, ca la Paris, erau frumos legate.

Or, pe policioarele de jos, se găseau teancuri de reviste. Nu era vorba de săptămînale cum găsești în toate chioșcurile și nu se potriveau deloc cu caracterul domnului Maurice. Maigret murmura titlurile, asigurîndu-se că acele reviste fuseseră cel puțin răsfoite:

— *Ferme și castele*… O lectură foarte instructivă, nu-i așa? *Viața la țară*… *Cunoașterea artelor*…

Mori se încruntase și îi aruncase o privire amantei sale.

— Sînt ale mele, spuse ea. Nu joc cărți și, cînd bărbații fac o partidă de gin rummy, mă așez într-un colț să citesc.

Încăperea următoare era o sufragerie veche în stil provensal și, la stînga, se putea vedea un budoar, unde fiecare piesă de mobilier, la fel ca la Paris, și-ar fi putut găsi locul într-un muzeu.

— E autentic? întrebă Maigret, arătînd spre un tablou de Van Gogh.

Răspunsul îl primi de la ea:

— Nu sînt expertă, dar soțul meu nu avea obiceiul să cumpere falsuri.

Bucătăria era mare, modernă, impecabilă.

— Totuși, primeați puțină lume.

— De unde știți?

— Am avut timp să mă informez. Și mai știu că frații Mori petreceau aici în medie o lună pe an.

— Erau cei mai buni prieteni ai soțului meu.

— Care probabil că nu avea habar de relațiile pe care le aveați cu Manuel…

Bărbatul nu reacționa în nici un fel și îl urma pe Maigret fără o vorbă.

— Vă înșelați. Soțul meu avea șaizeci și doi de ani și profitase mult de viață. Într-un sens, era uzat. Poate că era îndrăgostit de mine cînd ne-am căsătorit, acum cinci ani, dar foarte curînd am început să trăim ca frate și soră.

— Puteți continua să mințiți. Nu mă deranjează.

Urcă o scară de marmură și deschise o ușă cu două canaturi, care dădea spre un dormitor mare, ce se prelungea cu o terasă spre mare.

— Dormitorul vostru?

Două paturi lipite și alte mobile extraordinare.

Baia era mai mare decît cea a apartamentului din strada Ballu, în întregime placată cu marmură gălbuie.

— O singură baie pentru amîndoi? Nu prea se potrivește cu povestea de adineauri cu fratele și sora!

— Credeți ce vreți.

Alte două dormitoare erau la etaj, fiecare cu baia proprie.

— Presupun că pentru frații Mori.

— Camerele de oaspeți.

— În afara lor, mai veneau mulți să ocupe camerele astea?

— Se mai întîmpla…

Tablourile erau aproape toate vechi, dar Maigret nu le cunoștea autorii.

— Există și pod?

— Nu. Mansarde, unde dorm servitorii.

— Sînt aici?

— Nu. Plec diseară. O femeie de serviciu e de ajuns ca să aibă grijă de vilă.

— Și nu angajați neapărat același personal în fiecare an?

— Într-adevăr, se întîmplă să-i schimbăm.

— Astfel că, în cea mai mare parte a timpului, această casă, noaptea, nu este ocupată și nimeni n-o supraveghează.

Ea încuviință cu o mișcare a capului. Atunci Maigret o întrebă, nu fără ironie:

— Nu vă e teamă de spărgători?

— Nimeni n-ar îndrăzni să jefuiască vila soțului meu.

— Nici acum, cînd ați moștenit-o…

Cînd se întoarseră în salon, Maigret nu se îndreptă spre ușă, ci se așeză în fotoliul unde stătuse înainte.

Ceilalți doi se uitară unul la altul.

— Îmi permit să vă atrag atenția că avionul nostru ne așteaptă la Toulon.

— Avionul *vostru*. Ați folosit pluralul. Asta înseamnă că Mori vă însoțește?

— De ce nu?

— Ca prieten. Cu cele mai bune intenții…

— Ar fi timpul să schimbăm placa. E adevărat, sîntem amanți.

— E mai bine așa.

— Nu e o dramă.

— Numai atunci cînd soțul se alege cu un glonț drept în piept.

Maigret se întoarse spre Mori.

— N-am terminat mica noastră discuție de adineauri despre acest subiect. Ajunseserăm în momentul în care, după ce ai îmbrăcat în grabă un halat de casă, te îndreptai spre ușă. Ai deschis-o, bineînțeles...

— Și?

— Aștept să-mi spui urmarea. Maurice Marcia n-a rămas pe palier...

— Am spus că era el?

— Să spunem că n-ai tăgăduit. Nu s-a așezat în salon să flecăriți. Dimpotrivă, l-a traversat ca să ajungă la dormitor. A fost de ajuns să ridice cuvertura ca să-și găsească soția goală pușcă.

— Cîtă delicatețe! zise cu ironie Line.

— În fond, din momentul în care a intrat, știa ce va găsi. Știa deja de cînd plecase de la Sardine.

— Știa de trei ani.

— Nu. N-ai să mă faci să cred că era un soț îngăduitor sau neputincios. Probabil că avea pistolul în mînă. Dumneata, Mori, aveai pistolul în buzunarul halatului. De unde îl luaseși?

— Nu aveam nici o armă în apartament.

— Atunci, cine a tras? Revolverul lui Marcia n-a fost. Cît privește pistolul care l-a omorît, acesta e probabil undeva pe fundul Senei.

— Ar trebui să puneți scafandrii să-l caute.

Maigret își urmărea ideea fără să se lase descurajat.

— Presupunînd că te-ai dus la ușă fără să fii înarmat, ceea ce e posibil…

— În sfîrșit!

— N-am terminat. Ai luat un pistol cînd ai văzut că Marcia se îndrepta spre dormitor. Doar dacă nu cumva pistolul se găsea în sertarul noptierei și un suflet bun ți-a dat obiectul ca să te aperi.

— Aș vrea să aud povestea asta în fața juraților.

— Mai există o posibilitate…

— Care? Sînt tare curios.

— Să fi tras altcineva.

— Iată că un nou personaj intră în scenă să joace rolul trădătorului!

— Nu. Line a avut tot timpul, pe cînd te duceai să deschizi ușa, să ia arma care se afla în noptieră. Și cînd Marcia te-a amenințat, ea a…

— Ar fi nimerit probabil tavanul, pentru că n-a tras cu o armă niciodată în viața ei.

— Despre asta o să mai vorbim.

— Bine, la Paris.

— De data asta, o să fie în biroul meu.

— De ce nu?

— S-ar putea să ieși de acolo cu cătușele la mîini.

— Nu e elegant să încerci să mă impresionezi. Și dacă aș părăsi Parisul pînă atunci?

— Interpolul te-ar găsi destul de repede. Uiți că ai fișă și, în plus, ești destul de bătător la ochi. Presupun că, după un anumit timp, aveți intenția să vă căsătoriți.

— Există și această posibilitate.

— Duceți-vă la avion!

Manuel îl luă peste picior:

— Nu mergeți cu noi?

Maigret îi privi cu acel calm care nu-l părăsise toată după-amiaza, dar se simțea că era calmul dinaintea furtunii.

Mîncă ciorbă pescărească într-un mic restaurant curat, singur, într-un colț. Nu-i făcu însă plăcerea pe care o sperase. Probabil că din pricina stării sale de spirit.

Se făcuse noapte. Aleile străjuite de copaci din fața mării erau scăldate într-o lumină blîndă și se auzea zgomotul ușor al valurilor.

Se așeză pe o bancă. Aerul era plăcut. Se simțea leneș. Îi venea s-o cheme pe doamna Maigret de la Paris și să petreacă o vacanță de opt zile la Bandol.

Dar se duse curînd la culcare și adormi imediat. A doua zi, se trezi devreme ca să ia avionul de la Marsilia și ajunse la Orly la zece și jumătate.

Luă un taxi și merse mai întîi acasă. Soția nu-l întîmpină cu mare entuziasm, dar chipul îi radia și asta însemna că se simțea din nou în apele ei.

— Obosit?

— Puțin.

— Nu vrei să-ți fac o cafea?

— Mulțumesc. Trebuie să ajung la birou.

— Tot afurisitul acela de caz?

— Bine zici: afurisitul de caz...

— Ziarele de ieri-seară au scris despre tine. Se pare că faci pe misteriosul, că ești preocupat și că ascunzi cu siguranță ceva.

— Dacă ar ști adevărul! Nu cred că voi putea să mă întorc la prînz. Depinde de ce mă așteaptă la birou. Auzi... La vară, ar trebui să mergem și noi doi la Bandol...

Găsi mașina mică a poliției lîngă trotuar și puțin mai tîrziu urca scara mare de la Poliția Judiciară. Pe birou se îngrămădiseră deja documente administrative, rapoarte, cîteva scrisori. Deschise ușa de la biroul inspectorilor și îl chemă pe Janvier.

— Ai călătorit bine, șefule?

— Binișor. Ghicește cine era în vilă, chiar înaintea doamnei Marcia.

— Mori, evident.

— Exact. Individul e tenace, te asigur, și o să ne mai dea de furcă pînă să recunoască.

— Am o veste bună. În fine, o jumătate de veste bună! Inspectorul Louis a telefonat în dimineața asta. L-a ratat pe Purice cu cîteva ore și ar vrea să vă vorbească despre asta. E la birou toată dimineața, ca să-l puteți suna.

— Sună-l tu. Spune-i că trec pe la el.

Se duse în fața ferestrei și regăsi peisajul Senei, peisajul „lui", cu aceeași bucurie ca după cîteva săptămîni de absență. Era înnorat. Se anunța furtună, dar probabil că nu avea să izbucnească decît spre seară.

— Vă așteaptă.

— Vii cu mine? Ca să mai vorbim pe drum.

Și, într-adevăr, pe drum îi povesti lui Janvier ce se întîmplase la Bandol. Se opriră un moment în fața postului de poliție din Piața Saint-Georges și domnul Louis, așa cum îi spuneau unii ceremonios ca să-l tachineze, urcă în mașina lor.

— Vreți să știți ultimul loc unde s-a ascuns?

— Da.

— Atunci opriți în Piața Tertre.

Pe trotuare se înșirau pictori, iar măsuțele cu fețe de masă în carouri roșii erau pregătite pentru turiști.

— Dați colțul străzii Mont-Cenis și opriți mașina la trotuar.

Mai jos, pe stradă, se înălțau imobile destul de noi, dar, sus, cele mai multe case își păstraseră patina timpului. Inspectorul Louis îi conduse pe o alee, între două clădiri, și văzură în fund un atelier cu geamuri.

Louis bătu la ușă. O voce puternică strigă:

— Intră!

Se aflau în atelierul unui sculptor. Acesta se uita la comisar închizînd ochii pe jumătate, ca și cum ar fi privit un model.

— Nu sînteți comisarul Maigret? Mă înșel cumva?

— Nu vă înșelați.

— Și el e...

— Inspectorul Janvier.

— De ani de zile n-a mai fost atîta lume în atelierul meu.

Avea părul alb, barbișon și mustăți albe, iar obrajii erau roz ca ai unui bebeluș.

— Domnul Sorel e cel mai vechi artist de pe colină, explică inspectorul Louis. De cîți ani mi-ați spus că aveți acest atelier?

— Cincizeci și trei de ani. Am văzut trecînd pe-aici o mulțime de pictori, începînd cu Picasso, cu care am luat deseori o gustărică.

Avea o privire puțin naivă, copilărească. Dacă te uitai prin atelier, nu puteai să-ți faci vreo iluzie în privința talentului său. Sculpta doar capete de copii, ale aceluiași copil s-ar fi zis, cu expresii diferite, și probabil că acele busturi erau vîndute de negustorul de tablouri din Piața Tertre.

— Se pare că l-ați avut aici pe Purice.

— Două zile și două nopți. A plecat ieri-seară, după ce s-a-nnoptat. Nu îndrăznește să stea mai mult timp în același loc de teamă să nu fie descoperit.

— Cum se face că a ales atelierul dumneavoastră?

— Ce-ați zice dacă v-aș spune că l-am cunoscut pe cînd avea cincisprezece ani? Era atunci un copil al străzii, care se descurca și el cum putea și mînca rareori pe săturate. L-am întîlnit într-o zi în Piața Tertre, l-am întrebat dacă voia să pozeze pentru mine și a venit. Îmi amintesc de bustul pe care l-am făcut atunci, unul dintre cele mai bune, care se află acum în Dumnezeu știe ce colecție. Din cauza feței sale schimonosite și a gurii mari, am făcut un clovn mai adevărat decît dacă aș fi avut model un clovn veritabil. Era un băiat bun. Din cînd în cînd, bătea la ușa mea, mai ales iarna, și mă întreba dacă putea să se culce pe salteaua de paie. Era salteaua de paie a cîinelui meu, pentru că am avut un cîine, un Saint-Bernard mare. Dar asta e altă poveste...

— V-a vorbit despre necazurile lui?

— M-a întrebat dacă pot să-l ascund o noapte-două. Am vrut să știu dacă fugea de poliție; mi-a spus că nu, că era în relații foarte bune cu inspectorul Louis și cu comisarul Maigret. Mi-a mai zis că tocmai pentru asta încercau unii să pună mîna pe el.

— Nu v-a spus unde se ducea cînd a plecat de aici?

— Nu. Din cîte am înțeles, nu departe. Se pare că nu vrea să se îndepărteze de locurile astea.

— În cele două zile, nu v-a vorbit despre nimeni în mod special?

— Ba da. Despre un fost agent de poliție, acum la pensie, care s-a purtat frumos cu el cînd era mic. Nu-i știu numele, nu-l

cunosc. Nu-mi părăsesc atelierul decît ca să fac piața, la mai puțin de o sută de metri de aici, și să-i livrez operele negustorului meu.

Abia atunci păru să-și dea seama că stăteau toți în picioare.

— Îmi cer scuze că nu vă poftesc să stați jos, dar n-am atîtea scaune sau taburete. Iar de băut n-am decît vin roșu de masă, același pe care îl bea Utrillo, și probabil că o să vi se pară prea aspru.

— Cât a stat aici, n-a ieșit niciodată?

— Nu. Dar a fost surprins și fericit că am telefon. A sunat o femeie ca să-i spună ce mai face, iar eu m-am dus, discret, să fumez o pipă în curte. Pot să vă spun doar că îi era foarte frică. Nu stătea locului. Tresărea la fiecare zgomot și m-a întrebat de cel puțin zece ori dacă venea cineva vreodată să mă viziteze. Cine ar veni să mă viziteze? Nu vreau nici măcar o femeie de serviciu!

Maigret îl privea cu simpatie pentru că era într-adevăr unul dintre rarele specimene încă în viață din vechiul Montmartre.

— A! A vorbit despre dumneavoastră! Se pare că trebuia să arestați pe cineva, dar nu înțelege de ce întîrziați atît de mult. „Comisarul ar trebui să se grăbească, altfel nu va mai avea pe nimeni care să depună mărturie pentru că or să mă omoare înainte.”

Ieșind din atelier, după ce îi strînse mîna bătrînului, Maigret mormăi pentru sine:

— Un agent de poliție ieșit la pensie…

— Am început să lucrez în direcția asta, spuse inspectorul Louis, cu calmul lui obișnuit. Sînt șanse să fie un agent din arondismentul XVIII sau poate din IX, pentru că n-ar fi venit să locuiască atît de departe. Și, de asemenea, se pare că acesta e

cartierul în care Puricele își făcea veacul în tinerețe. Am început să studiez listele cu agenții de stradă care au ieșit la pensie în ultimii zece ani. N-am găsit pînă acum nici unul care să locuiască în Montmartre, dar voi continua după-amiază.

Evident, ar fi fost mai ușor, într-un cartier în care toată lumea se cunoaște, să te adresezi primei vînzătoare de leacuri sau băcanului. Dar nu era periculos pentru Purice?

— Unde vrei să te lăsăm?

— Oriunde. O să rămîn în cartier.

Avea metodele lui. Era un fel de cîine de vînătoare și ar fi suferit dacă ar fi trebuit să lucreze în echipă. Probabil că va lua din nou la rînd barurile din împrejurimi să-și umfle stomacul cu apă minerală, ascultînd ce vorbeau oamenii în jurul lui.

— La Blanche Pigoud, strada Fromentin.

Maigret începea să fie și el îngrijorat de soarta Puricelui, dar n-ar fi servit la nimic să pună zece-douăzeci de oameni pe urmele lui.

— Apropo, mai sînt supravegheați frații Mori?

— Inspectorii se schimbă între ei. În absența fratelui său, Jo a petrecut destul de mult timp în strada Caire, apoi a plecat cu camionul și s-a întors fără lăzi, pe la opt seara. A tras oblonul și a trecut pe-acasă să facă un duș și să se schimbe. Știți unde a luat masa de seară?

— Da. La Sardine.

— Cum ați ghicit?

— Pentru că era deja ca un fel de luare în posesie.

— Și Manuel?

— Cu el e și mai ușor. A luat cina tot la Sardine, împreună cu Line. Probabil că e prima oară cînd mănîncă în restaurantul

soțului ei. Bietul Marcia nu știa că ea va deveni curînd patroana!

— S-ar zice că se comportă astfel din sfidare. Sînt convins că personalul a fost indignat s-o vadă, în ziua funeraliilor, în compania fraților Mori.

— Pe Manuel îl doare-n cot de ce ar putea să gîndească personalul. Dacă unii vor pleca, îi va înlocui cu oamenii lui. Probabil că asta și intenționează. Pun prinsoare că a dormit în apartamentul din strada Ballu…

— Ați ghicit. Din cîte știu, acum e tot acolo.

— Trebuie să fie un punct slab undeva…, gîndi Maigret cu glas șoptit.

— Puricele?

— Puricele nu ne e de nici un folos pînă nu punem mîna pe el. Nu! E un punct slab în altă parte și mă doare capul tot gîndindu-mă la asta.

— Vreți să urc și eu?

— Mai bine nu. În pofida meseriei pe care o face, fata asta are destulă delicatețe… Cu mine s-a obișnuit deja, dar dacă venim amîndoi…

De data asta, tînăra prietenă a Puricelui era trează, lua micul dejun lîngă fereastră.

— O cafea? E făcută.

— Atunci, da.

Ea părea preocupată.

— Ați aflat ceva, domnule comisar?

— Știu unde a dormit ultimele două nopți, dar a șters-o ieri-seară.

— În ce cartier?

— Lîngă Piața Tertre, la un sculptor bătrîn.

— E ciudat. Mi-a vorbit odată despre el cînd am fost să luăm cina la poalele bazilicii Sacré-Cœur. Asta îl făcea să-și amintească de copilărie. Îmi descria salteaua de paie pe care se întîmpla să doarmă și care fusese a unui cîine mare.

— Nu ți-a mai vorbit de nimeni din cartier?

— Nu-mi amintesc. Nu cred.

— De exemplu, de un fost agent de poliție?

— Zău că nu!

— Ți-a telefonat?

— De două ori.

— Ce ți-a spus?

— Îi e din ce în ce mai frică. Nu înțelege de ce nu-i arestați pe frații Mori. Banda lor ar sta liniștită și Justin ar putea să respire în voie.

— Are necaz pe mine?

— Cred că da, puțin. E supărat și pe inspectorul Louis. I-am repetat ce mi-ați spus.

— Ascultă-mă. Există toate șansele să te sune din nou, dacă are telefon acolo unde se află. Spune-i să mă sune pe mine. Îi voi da toate garanțiile pe care le dorește.

— Adevărat?

— Trebuie mai întîi să am o discuție cu el și, după două ore, probabil că frații Mori vor fi după gratii.

— O să-i spun. O să fac tot ce pot. Puneți-vă în locul lui. Nu mai are încredere în nimeni și nimic.

Un sfert de oră mai tîrziu, Maigret și Janvier stăteau la barul restaurantului La Sardine. Era ora la care așezau tacîmurile pentru masa de prînz și, lîngă casă, șeful sălii, la telefon, înregistra rezervările.

— O bere, Freddy!

— Și? îl întrebă barmanul pe Janvier.

— La fel…

— N-avem decît bere străină.

— N-are a face.

Ai fi zis că îi servea fără tragere de inimă și se uita mereu spre ușă, ca și cum s-ar fi temut să nu-l vadă intrînd pe unul dintre frații Mori.

— N-am mai văzut niciodată atîta lume la o înmormîntare, murmură Maigret, vrînd parcă să-l forțeze să vorbească.

— Da, a fost lume multă…

— Și aproape tot atîta la Bandol. Oameni veniți de peste tot, de la Nisa, Cannes, Toulon, Marsilia… Și mașini! Am numărat nu mai puțin de cinci Ferrari!

Ca să nu stea degeaba, Freddy ștergea paharele. Comitat, șeful de sală, terminase cu telefoanele și, în loc să vină la ei, stătea în fundul sălii, părînd să nu-i vadă.

Maigret spuse ironic:

— Azi e mai răcoare…

Termometrul indica probabil douăzeci și cinci de grade la umbră.

— Da, e răcoare…

— Ați dat în sfîrșit ochii cu patroana?

— Care patroană?

— Line Marcia. A luat cina aici ieri-seară cu frații Mori. E adevărat că patronul e mai mult Manuel…

— Auziți, domnule Maigret… Noi nu ne amestecăm în treburile dumneavoastră; nu vă amestecați în ce se întîmplă aici. Dacă ne-ar vedea stînd de vorbă, aș putea să am necazuri. Și s-ar putea să nu vă facă bine nici dumneavoastră.

Comisarul schimbă o privire cu Janvier.

— Așteaptă-mă o clipă, Janvier!

Și se îndreptă spre toaletă. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă pe lîngă Comitat.

— Bună ziua, domnule Raoul! i se adresă el.

— Ați aflat probabil de la Freddy că nu sînteți bine-venit aici.

— Într-adevăr. Schimbare de proprietar... Și, brusc, tot personalul dîrdîie de frică!

— V-aș fi recunoscător să nu mai veniți.

— Uiți că e un loc public și e deschis oricui are o ținută decentă și un portofel destul de doldora.

Se duse la toaletă, apoi se întoarse la bar. Era puțin trecut de douăsprezece și un sfert.

— Știi ce o să facem, Janvier? Vom lua masa chiar aici.

Se îndreptară spre masa cea mai apropiată. Comitat veni iute la ei.

— Îmi cer scuze, dar masa asta e rezervată.

— Atunci o să ne așezăm la masa de alături.

— Și ea e rezervată. Toate mesele sînt rezervate...

— Atunci, să spunem că asta e rezervată pentru mine. Stai jos, Janvier.

Nu era deloc o copilărie din partea lui Maigret. Era foarte furios și voia să-i înfurie și pe ei.

— Dă-mi meniul, te rog. Și nu uita că pot să vă închid localul în douăzeci și patru de ore.

Meniul era imens, cu lista vinurilor pe spate.

— Au scoici Saint-Jacques, Janvier. Ce zici?

— Bune...

— Pe urmă, cotlet de vacă înăbușit.

— Bun și ăsta.

Întoarse meniul.

— Un vin ușor... Un beaujolais?

— Foarte bun.

Șeful sălii stătea țeapăn ca un par în spatele lor. Apoi, intrară patru clienți și se așezară lîngă geam. Casiera brunețică își ocupase locul, dar Maigret o salută zadarnic. Nu părea să-l recunoască.

Domnul Maurice murise. Pe cînd trăia, nimeni nu mișca în front, dar atmosfera era oarecum distinsă.

Ieri-seară, Mori venise să ia localul în primire însoțit de doamna Marcia și oamenii înțeleseseră.

De acum înainte, aveau să fie supuși. Și începuseră. Abia mai bîiguiau cîteva cuvinte cînd treceau unul pe lîngă celălalt.

— Pe ce pui prinsoare că nu vom fi seriviți mai devreme de o jumătate de oră, dacă nu chiar o oră?

Și, într-adevăr, masa celor patru fu servită înaintea lor, apoi doi englezi care abia sosiseră. Restaurantul se umplea treptat și, cu cît personalul întîrzia să se ocupe de ei, cu atît Maigret zîmbea mai amuzat, fumîndu-și ostentativ pipa.

— Nu vă grăbiți! îi spuse el șefului de sală, care trecea pe lîngă ei.

Frații Mori nu-și făcură apariția și cei doi polițiști primiră pînă la urmă mîncarea și băutura.

VI

Cînd Maigret ajunse la birou, era trecut de ora trei și îl zări imediat pe veșnicul inspector Louis așezat pe o bancă de pe culoar, cu pălăria neagră pe genunchi.

Comisarul îl pofti în birou și Louis se așează din nou pe marginea scaunului.

— Cred că am avut noroc, domnule comisar-șef.

Avea vocea discretă a oamenilor timizi și se uita rareori în ochii interlocutorului.

— Cînd ne-am despărțit dimineață, am luat din nou la rînd barurile și cafenelele din Montmartre, din jurul Pieței Tertre. Știu că e o manie. Am ajuns la Trois Tonneaux, un bistrou cu clienți din cartier de pe strada Gabrielle. Am stat la bar ca întotdeauna și mi-am băut obișnuita apă minerală.

Maigret știa că nu cîștiga nimic dacă îl zorea. Inspectorul vorbea lent, grija pentru exactitate făcînd parte din caracterul lui.

— Într-un colț, sub un orologiu, patru bărbați jucau belotă. Toți erau trecuți de prima tinerețe și probabil că de ani de zile jucau cărți în același loc, la aceeași oră. Am tresărit cînd l-am auzit pe unul spunînd: „E rîndul tău, brigadier”. Bărbatul căruia i se adresau aceste cuvinte trebuie să fi avut șaptezeci-șaptezeci și cinci de ani, dar se ținea încă bine. Ceilalți i s-au

adresat de trei ori în zece minute, spunînd-i la fel. „E de la poliție?”, l-am întrebat în șoaptă pe patron. „A fost timp de patruzeci de ani. Un curcan de modă veche. Era o figură obișnuită în cartier și era ca un tată pentru puști.” „A ieșit de mult la pensie?” „De cel puțin zece ani, și vine în fiecare zi să joace cărți. Acum trăiește singur, după ce fiul lui s-a căsătorit și s-a mutat la Meaux. Fiica e infirmieră la spitalul Bichat și mai are un fiu, care nu știu ce face, dar cred că nimic grozav.” „Locuiește pe-aici?” „Nu prea departe. Pe strada Tholozé. Exact vizavi de singurul local de dans de pe stradă. Soția i-a murit acum cinci ani și se ocupă singur de gătit și de menaj. Avem pe-aici mulți bătrînei care trăiesc dintr-o pensie amărîtă.”

Maigret cunoștea destul de bine cartierul Montmartre ca să știe că era un oraș în oraș. Unii nu coborau niciodată mai jos de Piața Clichy.

— Ai adresa lui?

— Am plecat din bistrou ca să nu atrag atenția. Respectivul a ieșit după o jumătate de oră și s-a oprit la mezelar să cumpere două cotlete. L-am urmărit pînă pe strada Tholozé și de foarte departe, pentru că e probabil obișnuit cu filajul. A intrat într-un imobil de trei etaje, care se află exact vizavi de Tam-Tam, un dancing. Am telefonat la comisariatul din arondismentul XVIII să cer ajutorul unui inspector timp de o oră-două. A venit unul, un tînăr, pe care l-am lăsat să stea de pază nu departe de casă.

Acum tăcea. Spusese tot, în felul lui.

— Ai auzit, Janvier?

Inspectorul intrase în birou în același timp cu șeful lui.

— Mergem?

— Bineînțeles.

— Luăm oameni cu noi?

— Nu e nevoie. Trebuie să ne mișcăm cît se poate de discret.

Urcară într-una dintre micile mașini negre care staționau în curtea Poliției Judiciare.

— Strada Tholozé nu are sens unic?

— Musai, pentru că se termină cu scări.

Îl zăriră de departe pe tînărul agent, care stătea la o oarecare distanță de casă.

— O să intru singur, spuse Maigret. Nu trebuie să-l speriem.

Se adresă portăresei și îi arătă insigna de polițist.

— Brigadierul e acasă?

— Domnul Colson? E adevărat că toată lumea îi spune și acum „brigadier”. A venit de vreo două ore. Acum s-ar putea să-și facă siesta.

— La ce etaj?

— La doi, ușa din stînga.

Bineînțeles, nu exista ascensor. Casa era veche, ca aproape toate casele de pe stradă, iar pe scară stăruia un miros greu de bucătărie.

Maigret nu găsi nici un buton de sonerie și bătu la ușă.

— Intră! auzi o voce gravă.

Apartamentul era mic, plin de mobile care fuseseră ale unui cuplu. În dormitor, în dreapta, erau două paturi, unde dormiseră succesiv copiii.

Totul era dublu sau triplu. Nu exista frigider, ci un dulăpior pentru alimente din sită metalică agățat în exteriorul ferestrei.

— Nu se poate! Comisarul Maigret la mine acasă! Intrați, vă rog! E aici cineva căruia o să-i pară foarte bine.

Îl pofti pe comisar într-o încăpere cu un aer sufocant, sufragerie și salon totodată. Un bărbat, care nu măsura mai

mult de un metru cincizeci și semăna cu un puști a cărui față se zbîrcise accidental, se uită la vizitator cu spaimă.

— L-ați arestat? întrebă el înainte de orice.

— Încă nu, dar nu riști nimic.

Brigadierul Colson interveni:

— I-am spus de o sută de ori că trebuie să vă sune și să vă spună unde e. A sosit aici tremurînd. E terorizat de frații Mori. Parcă așa le zice? Nu i-am cunoscut pe vremea mea.

— Abia au trecut de treizeci de ani.

— Seara, mă uit la televizor, dar nu citesc ziarele. Justin și-a amintit de mine. L-am cunoscut cînd umbla prin cartier și n-avea decît espadrile în picioare.

— Ce-o să faceți cu mine?

Puricele era încordat și nu reușea să se destindă.

— Vom merge amîndoi la Poliția Judiciară. Vom avea o discuție între patru ochi în biroul meu. Probabil că, în urma acestei discuții, frații Mori vor fi arestați.

— Cum m-ați găsit?

— Inspectorul Louis a dat de urma ta.

— Ar fi putut și ceilalți să facă la fel.

— Îți mulțumesc pentru ospitalitatea cu care l-ai primit, brigadier, și sper că au fost bune cotletele.

— De unde știți că...?

— Tot inspectorul Louis. Și succes la belotă mîine dimineață!

Se întoarse spre pitic, care nu se liniștise încă.

— Haide!

Fostul brigadier îi conduse pînă la ușă și se uită, nu fără oarecare melancolie, cum coborau scara.

— Urcă în mașină!

Puricele se pomeni în spate, lîngă inspectorul Louis.

— Și eu care mă credeam bine ascuns! i se adresă Justin, oftînd.

— Am dat de urma brigadierului întîmplător.

Justin stătea cît putea de departe de portieră, de teamă să nu fie văzut de afară.

Urcară împreună scările Poliției Judiciare, la care Puricele se uita cu un fel de respect temător. Maigret nu știa ce să facă: să-i ia pe toți trei în biroul lui sau să stea de vorbă numai el cu Justin Crotton.

Hotărî să stea de vorbă numai ei doi.

— Ne vedem puțin mai tîrziu, le spuse el lui Louis și Janvier. Iar tu intră…

Fusese gata să zică „micuțule”, dar se oprise la timp.

— Stai jos. Fumezi?

— Da.

— Ai țigări?

— Mai am două.

— Ia pachetul ăsta.

Maigret avea întotdeauna două-trei în sertar pentru eventualii interlocutori.

— Ce…

— O clipă.

Pe birou se afla o notă. *Laboratorul vă cere să binevoiți să-i telefonați*.

Ceru legătura cu Moers.

— Ai noutăți?

— Da. Laboratorul a lucrat bine. Omul cu textilele s-a dus la cel mai mare negustor de covoare din Paris. Respectivul i-a confirmat primele impresii. Firele de mătase provin de la un covor chinezesc vechi. Probabil că datează din secolul al XVI-lea

sau al XVII-lea. În afară de muzee, în Franța probabil că nu există mai mult de două sau trei. Negustorul nu știe cine le are. Se va informa. Dar e ceva și mai important. S-au găsit urme infime de sînge pe mochetă, în locul unde se afla covorul. Sîngele acesta e foarte diluat cu apă. Probabil că mocheta a fost spălată și răs-spălată, cu o perie din pir, pentru că am găsit și o fărîmă de pir.

— Se poate stabili grupa sangvină?

— Am și făcut-o. E vorba de grupa AB.

— Din păcate, nimănui nu i-a trecut prin minte să examineze sîngele domnului Maurice pînă nu era prea tîrziu. Doar dacă nu cumva medicul legist…

— Da. Poate că s-a gîndit. Ai primit raportul lui?

— Nu spune nimic despre asta.

Puricele se uita la comisar ca și cum încă nu îi venea să creadă ce i se întîmpla. Dar de ce nu reușea să se destindă? De ce îi mai era teamă?

Maigret deschise ușa.

— Janvier, încearcă să-l prinzi cît mai repede la telefon pe medicul legist. Întreabă-l din partea mea dacă s-a gîndit să analizeze sîngele lui Marcia. Dacă nu, să-ți spună ce a făcut cu hainele.

Vreo douăzeci de inspectori băteau la mașină rapoarte și, în mijlocul lor, Louis stătea drept pe scaun, cu pălăria pe genunchi.

Comisarul reveni în birou și i se adresă Puricelui:

— Ia să vedem… Cît e ceasul? Patru. Mai avem șanse s-o găsim acasă pe prietena ta.

Și, într-adevăr, îi auzi glasul la capătul celălalt al firului.

— Justin, tu ești? întrebă Blanche Pigoud.

— Nu, comisarul Maigret…

— Aveți vești?

— E în biroul meu.

— A venit singur?

— Nu. A trebuit să ne ducem după el.

— Unde era?

— În Montmartre, după cum mă așteptam.

— I-ați arestat pe…

— Frații Mori… Nu. Le facem pe rînd. Ți-l dau pe Justin.

— Alo? Tu ești?

Era stînjenit, fîstîcit.

— Încă nu știu. Sînt aici abia de un sfert de oră și încă nu mi s-a pus nici o întrebare. Da, sînt bine… Nu… Nu știu cînd voi veni. La revedere.

— N-ai să aștepți prea mult timp, spuse Maigret, luînd receptorul. Oricum, acum poți să fii liniștită.

După ce puse receptorul în furcă, își aprinse încet pipa, privindu-l cu atenție pe Justin Crotton. Nu-și explica nervozitatea lui.

— Așa tremuri întotdeauna?

— Nu.

— De ce-ți mai e frică acum, aici, în biroul meu? De mine?

— Poate.

— De ce?

— Pentru că mă impresionați. Tot ce ține de poliție mă impresionează.

— Și totuși, ultima oară ți-ai găsit adăpost la un fost brigadier.

— Pentru mine, brigadierul Colson nu e un adevărat polițist. L-am cunoscut cînd abia împlinisem șaisprezece ani și numai datorită lui n-am fost niciodată învinuit de vagabondaj.

— În timp ce eu...?

— Sunteți un om atît de important...

— Cum ai aflat că Line Marcia era amanta lui Manuel?

— Toată lumea o știa în localurile din cartier.

— Și Marcia n-a știut nimic timp de trei ani?

— Așa se pare...

— Nu ești sigur?

— Principalul interesat nu știe niciodată, nu? Domnul Marcia era un om bogat, influent. Cred că nimeni nu avea curajul să-i spună în față: „Nevasta te înșală cu unul din prieteni”.

— Marcia și frații Mori erau prieteni?

— Da, de cîțiva ni.

— De unde știi?

— Pentru că frații Mori frecventau cu regularitate La Sardine și domnul Maurice venea să stea la masa lor. Și se întîmpla să rămînă și după închidere.

— Se duceau și la apartamentul lui din strada Ballu?

— I-am văzut intrînd acolo de mai multe ori.

— Cînd Marcia era acasă?

— Da.

— Cum de știi toate astea?

— Pentru că dau tîrcoale pe ici, pe colo. Am urechi mari, ascult ce se spune. Nimeni nu se ferește de mine.

— Ai fost deseori la Sardine?

— Da, la bar. Sînt aproape prieten cu Freddy.

— Cred că nu mai ești.

— În seara crimei, mă aflam în strada Fontaine cînd Marcia a ieșit grăbit, la o oră cît se poate de neobișnuită pentru el.

— Ce oră?

— Puțin după miezul nopții. N-a luat mașina și s-a îndreptat cu pași iuți spre scuarul La Bruyère.

— Știai că soția lui se afla în apartamentul lui Manuel?

— Da.

— De unde știai că era acolo chiar în seara aceea?

— Pentru că o urmărisem.

— În fond, mania ta e să urmărești oamenii și să-i observi?

— Am visat întotdeauna să devin polițist. Dar n-am putut din cauza înălțimii. Poate și lipsa mea de instruire…

— Bun. Îl urmărești pe domnul Marcia. Intră la Manuel. Era lumină la ferestre?

— Da.

— De cît timp era acolo Line?

— De o oră.

— N-ai intrat în imobil?

— Nu.

— Ghiceai ce urma să se întîmple?

— Da. Doar că nu știam care dintre cei doi va fi împușcat.

— Ai auzit împușcătura?

— Nu. Nici locatarii, sau au crezut că e țeava de eșapament a unei mașini.

— Continuă…

— După aproximativ un sfert de oră, doamna Marcia a ieșit și s-a întors acasă în mare grabă.

— Ai urmărit-o?

— Nu. Am preferat să stau pe loc.

— Ce s-a întîmplat pe urmă?

— O mașină a sosit în trombă și era gata să fiu dibuit. Era celălalt Mori, Jo. Probabil că fratele îi telefonase și îi ceruse să vină de urgență.

Maigret urmări tot ce-i spunea Justin cu un interes crescînd. Pînă în acel moment, nu descoperise nici o hibă, totuși își dădea bine seama că Puricele nu era în apele lui.

— Pe urmă?

— Cei doi bărbați au ieșit ducînd un covor rulat în care era ceva greu.

— Cadavrul lui Marcia?

— Aproape sigur. L-au urcat în mașină și au demarat în direcția Pieței Constantin-Pecqueur. Eu nu aveam mașină și nu puteam să-i urmăresc.

— Ce-ai făcut?

— Am rămas acolo, să aștept.

— Au lipsit mult timp?

— Aproape o jumătate de oră.

— Au adus înapoi covorul.

— Nu. Nu l-am mai văzut. Au urcat amîndoi în apartament și Jo a ieșit abia o oră mai tîrziu.

Totul se lega. Frații Mori duseseră întîi cadavrul în partea cea mai întunecoasă din Avenue Junot. Iar covorul îl aruncaseră probabil în Sena.

Întorși în apartamentul din scuarul La Bruyère, șterseseră cu grijă urmele.

— Pe urmă ce-ai făcut?

— Am așteptat pînă a doua zi ca să-i telefonez inspectorului Louis.

— De ce lui și nu, de exemplu, la comisariat sau la Poliția Judiciară?

— Pentru că asta mă sperie.

Și chiar era speriat.

— Nu era prima oară cînd îi telefonai?

— Nu. De mult timp îi dau în felul ăsta informații. Îl cunosc din vedere. Ne învîrtim aproape prin aceleași locuri. E întotdeauna singur.

— De ce te-ai ascuns?

— Pentru că am bănuit că frații Mori se vor gîndi la mine.

Maigret se încruntă. Era partea cea mai puțin convingătoare din această declarație.

— De ce s-ar fi gîndit la tine? Ai fost în legătură cu ei?

— Nu... Dar m-au văzut prin baruri. Știu că dau tîrcoale prin toate colțurile cartierului Montmartre și că sînt bine informat.

— Nu! zise brusc Maigret.

Puricele îl privi năucit, apoi cu teamă.

— Ce vreți să spuneți?

— N-ar fi fost de-ajuns ca să ia hotărîrea să te lichideze.

— Jur...

— N-ai vorbit niciodată cu ei?

— Niciodată. Puteți să-i întrebați.

Mințea, și Maigret își dădea seama fără să aibă totuși dovada.

— Ei bine, îi vom aresta! Pînă atunci, vino cu mine în biroul de alături.

— Stai liniștit aici și așteaptă-mă. Poate unul dintre inspectori îți împrumută un ziar.

— Nu-mi place să citesc.

— Bine. Nu te necăji.

Maigret îi făcu semn lui Janvier să vină în biroul lui.

— Ai telefonat la Institutul Medico-Legal?

— Am vorbit chiar cu doctorul Bourdet. Hainele și lenjeria au rămas acolo. Grupa sangvină e AB.

— Ca sîngele găsit pe covor.

— Se pare că prin locurile noastre e cea mai frecventă.

— Urc la judecătorul de instrucție, după care voi avea, probabil, nevoie de tine și de Lucas. Și de Lapointe…

Maigret ajunse pe culoarul lung al judecătorilor de instrucție, unde aproape toate băncile erau ocupate de oameni care așteptau să fie chemați în birourile lor. Unii, între doi jandarmi, aveau cătușe la mîini. Alții erau cercetați în stare de libertate sau erau martori și privirea lor nu era chiar atît de fixă.

Maigret bătu la ușa judecătorului Bouteille, intră și îl găsi pe magistrat dictîndu-i grefierului.

— Îmi cer scuze…

— Stai jos. Hîrțoage administrative! Ai folosit mandatele?

— Numai mandatul de percheziție. Un covor persan vechi a dispărut din dormitorul lui Manuel Mori. Mocheta rămasă descoperită prezenta cîteva pete care s-au dovedit a fi pete de sînge. Grupa AB… Iar hainele lui Marcia examinate de doctorul Bourdet prezentau și ele, în dreptul rănii, sînge cu aceeași grupă.

— Îți dai seama că asta nu e o dovadă.

— E un indiciu. Un altul e că, din seara înmormîntării, Manuel doarme în apartamentul din strada Ballu, iar cei doi frați par să fi luat, într-un fel, în posesie restaurantul La Sardine.

— L-ai găsit pe piticul acela? Cum ziceai că e poreclit?

— Puricele. E jos, bine păzit. Puricele confirmă că l-a văzut, cu puțin după miezul nopții, pe domnul Maurice intrînd în imobilul din scuarul La Bruyère, unde locuiește Manuel Mori. După un sfert de oră, Line Marcia a ieșit și s-a îndreptat în

grabă spre domiciliu. În sfîrșit, Jo Mori, fratele cel mic, a sosit cu mașina, ca și cum ar fi fost chemat în ajutor prin telefon. O jumătate de oră mai tîrziu, cei doi frați au coborît, transportînd un pachet greu, pe care l-au urcat în mașină. Puricele n-a putut să-i urmărească pînă în Avenue Junot, pentru că nu avea mașină, dar a fost categoric. Cadavrul era înfășurat într-un covor multicolor.

— Vrei să-i arestezi?

— În după-amiaza asta. Aș mai vrea însă un mandat, pe numele doamnei Line Marcia.

— Crezi că ea...?

— E cu siguranță complice. O bănuiesc că i-a dat arma amantului ei. Ba chiar mă întreb dacă nu cumva a tras chiar ea.

Magistratul se întoarse spre grefier.

— Ai auzit? Completează mandatul. Am impresia că nu vor ceda ușor.

— Mă aștept și eu la asta. Și ar fi imprudent să-i trimitem la curtea cu juri fără dovezi solide, pentru că nu numai că vor angaja cei mai buni avocați din Paris, ci vor plăti și toți martorii falși de care vor avea nevoie.

Puțin mai tîrziu, Maigret intră în birou și făcu un gest care nu-i era familiar: își luă revolverul dintr-un sertar și îl puse în buzunar.

Apoi îi chemă pe Lucas, Janvier și Lapointe.

— Intrați, copii! De data asta, ori, ori! Tu, Janvier, vii cu mine. Să-ți iei pistolul, pentru că de la oamenii ăștia te poți aștepta la orice. Și voi doi la fel, le spuse lui Lucas și Lapointe. Vă duceți în strada Caire. Aveți toate șansele să-l găsiți acolo pe Jo Mori. Dacă nu, încercați la domiciliul lui, Hôtel des Iles, Avenue Trudaine. În fine, dacă nu e nici acolo, încercați la

Sardine. Iată mandatul de arestare pe nume lui. Luați și o pereche de cătușe. Și tu la fel, Janvier.

Se despărțiră în curte și cele două mașini se îndreptară fiecare spre altă destinație.

— Unde mergem?

— Mai întîi, acasă la Manuel.

Portăreasa le spuse că probabil el nu era, dar că o vor găsi cu siguranță pe femeia de serviciu. Urcară. Femeia de serviciu era înspăimîntător de slabă și te întrebai cum de se ținea pe picioare. Avea vreo șaizeci de ani și părea bolnavă. Expresia feței era dură, agresivă.

— Ce doriți?

— Îl căutăm pe domnul Manuel Mori.

— Nu-i aici.

— La ce oră a plecat?

— Habar n-am.

— N-a dormit acasă, nu-i așa?

— Nu vă privește.

— Poliția!

— Poliție, nepoliție, nu vă privește în ce pat se culcă omul!

— Ați observat că a dispărut covorul din dormitor?

— Și ce? Dacă l-a găurit cu țigara și l-a trimis la reparat, asta e treaba lui!

— Se poartă frumos cu dumneata?

— Ca un zid de pușcărie…

Erau făcuți să se înțeleagă!

— Ce faceți, stați aici? Eu dau mai departe cu aspiratorul, pentru că n-am timp de pierdut.

După cîteva minute, cei doi polițiști se opreau în fața domiciliului răposatului Marcia.

— Doamna Marcia e sus? o întrebă Maigret pe portăreasă.

— Cred că da. Oricum, poate să iasă oricînd pe ușa dinspre grădină, care stă deschisă.

— Și ziua, și noaptea?

— Da.

— Și nu știți cine intră și cine iese?

— Puțini locatari o folosesc.

— Am impresia că doamna Marcia n-a rămas singură noaptea trecută.

— Și eu la fel.

— Ați văzut ieșind un bărbat de dimineață și pînă acum?

— Nu. S-ar putea să mai fie sus. După spusele cameristei, ne putem aștepta să fie un nou locatar.

— Cui îi era mai devotată camerista?

— Mai curînd domnului Maurice.

— Mulțumesc.

Maigret și Janvier urcară la primul etaj. Comisarul sună și trecură cîteva minute pînă să i se răspundă.

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Marcia.

— Nu știu dacă va putea să vă primească. Intrați totuși...

Îi conduse în marele salon, care își recăpătase înfățișarea obișnuită.

— Va trebui să venim aici cu experți în mobilier vechi, murmură Maigret, în timp ce așteptau.

Dar nu Line, ci Manuel își făcu apariția în cadrul ușii.

— Iar?

— Am spus că vreau să stau de vorbă cu Line Marcia.

— N-are nici un chef să vă primească, iar eu n-am să vă las s-o sîcîiți.

— Ei, uite că o să vă sîcîi pe amîndoi! În numele legii, te arestez!

— A, da! Faimosul mandat!

— De data asta, mai am un mandat, pe numele Line Marcia, născută Polin!

— Ați îndrăznit?

— Am îndrăznit și te sfătuiesc să nu te opui. Ar putea să te coste scump!

Manuel vru să ducă mîna la buzunar, unde se ghicea forma unui revolver. Maigret îi zise domol:

— Jos labele, drăguțule!

Amantul doamnei Marcia pălise.

— Ai face bine să ții arma îndreptată spre el, Janvier!

Comisarul căută butonul unei sonerii și îl găsi lîngă șemineul monumental. Apăsă. După cîteva clipe, camerista se opri, uimită, în prag.

— Adu-mi-o pe doamna Marcia! Spune-i să ia cu ea haine, lenjerie și obiecte de toaletă pentru mai multe zile.

Line apăru după cîteva clipe cu mîinile goale.

— Ce mai e și…

Se opri cînd îl văzu pe Janvier cu arma în mînă.

— Iată mandatul de arestare pentru dumneata! Vă arestez pe amîndoi.

— Dar eu n-am nici un amestec!

— Cel puțin ai fost de față la crimă și ai încercat să-l acoperi pe vinovat. Asta se numește complicitate.

— Dacă de fiecare dată cînd o femeie are un amant riscă…

— Nu toți amanții trag cu pistolul în soți. Ia-ți cîteva lucruri! O clipă! Dă-mi arma, Manuel.

Bărbatul îi întinse în cele din urmă arma.

— Stai cu el, Janvier. Nu-mi place s-o las pe femeie să plece singură. Nu sînt sigur că o voi mai găsi.

— Trebuie să mă schimb.

— N-ai fi prima femeie pe care aș vedea-o schimbîndu-se. Cu ce erai îmbrăcată cînd dansai la Tabarin?

Atmosfera era apăsătoare și amenințarea plutea în aer. Maigret o urmă pe Line pînă la capătul culoarului și intră într-un dormitor *gris-perle* și galben, cu mobilier stil Louis XVI. Patul era desfăcut. Pe o măsuță se aflau o sticlă de whisky și două pahare pe jumătate pline.

O credea în stare de orice, chiar și să apuce sticla și să-i dea cu ea în cap.

Îi turnă o porție mare de alcool și luă sticla de lîngă ea.

— Nu vreți?

— Nu. Pregătește-te!

— Cît timp credeți că vom lipsi? Poate că ar fi mai bine să întreb cît voi lipsi eu.

— Depinde.

— De cine?

— De dumneata și de judecătorul de instrucție.

— Ce v-a determinat așa brusc să ne arestați, că ieri nici nu era vorba de asta?

— Să spunem că de ieri am făcut descoperiri importante.

— Mai mult ca sigur că n-ați găsit arma care l-a ucis pe soțul meu!

— Știi foarte bine că arma asta e în Sena, ca și covorul îmbibat de sînge.

— La ce închisoare mă veți duce?

— În arestul poliției, în subsolul Palatului de Justiție.

— Nu acolo sînt duse prostituatele?

— Da, cînd e cazul.

— Și îndrăzniți…

Maigret arătă spre pat.

— N-ai lăsat patul acesta nici măcar să se răcească!

— Sînteți un personaj îngrozitor!

— Deocamdată, da. Grăbește-te!

Ea rămase cît ai clipi goală, intenționat, ca și cum ar fi vrut să-l sfideze.

— Vreau să fac un duș. Probabil că n-au așa ceva acolo unde merg.

Avea un corp frumos, suplu, de dansatoare, dar comisarul nu era nici măcar amuzat.

— Îți dau cinci minute.

Maigret se postă lîngă ușa băii, care mai avea o ieșire.

Line avu nevoie de un sfert de oră să fie gata. Își puse același taior negru ca în ajun, aceeași pălărie albă. Pusese puțină lenjerie într-o valijoară, alături de cîteva obiecte de toaletă.

— Vă urmez pentru că nu se poate altfel. Sper ca asta să vă coste scump…

Se întoarseră la ceilalți doi în salon. Se vedea bine, după privirea surprinsă, că Manuel se întreba de ce amanta lui îi făcuse să aștepte atît de mult. Știa și el că era în stare de orice?

— Cătușele, Janvier!

— Îmi puneți cătușele? întrebă Manuel, care pălise și ridicase deja pumnul.

Era mult mai voinic decît Janvier, dar Maigret îi aruncă o privire care îl făcu să lase pumnul jos și se auzi clinchetul cătușelor.

— Sper că n-o să-mi puneți și mie.

— Numai dacă va fi necesar.

Camerista veni să le deschidă ușa de la ieșire, cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Coborîți!

Îl puse pe Mori să urce în partea din spate a mașinii, unde se așează și el, în timp ce tînăra femeie ocupa locul din dreapta lui Janvier. Nici unul nu încercă să evadeze, pentru că nici n-ar fi reușit.

— Și fratele meu?

— Probabil că a ajuns deja la Poliția Judiciară. Dacă nu cumva a fost greu de găsit…

— V-ați trimis oamenii în strada Caire?

— Da.

— Trebuie să fi fost acolo. Fratele meu n-are nici un amestec. Nici măcar n-am dat ochii cu el în noaptea aia.

— Minți.

— Va trebui să dovediți.

Mașina intră în curte și urcară scara toți patru.

— În biroul meu, Janvier!

Fereastra rămăsese deschisă. Furtuna părea acum să se apropie și ai fi putut jura că în cartierul Montparnasse începuse deja să plouă.

— Stați jos amîndoi! Tu, Janvier, vezi dacă s-au întors Lucas și Lapointe.

Inspectorul reveni imediat.

— E alături, sub pază bună.

— Adu-l aici!

Jo era la fel de furios ca fratele lui cel mare.

— O să depun plîngere!

— Exact. O să-i spui asta judecătorului de instrucție.

— Cît timp aveți de gînd să ne țineți arestați?

— Asta va depinde de jurați. Unul dintre voi ar putea să primească douăzeci de ani sau chiar mai mult. Tu o să scapi doar cu cîțiva ani.

— N-am făcut nimic!

— Știu că n-ai tras. Dar mai știu că, atunci cînd fratele ți-a telefonat în toiul nopții, l-ai ajutat să coboare cadavrul lui Marcia în mașina ta și să-l ducă în Avenue Junot.

— Nu-i adevărat!

— Janvier! Adu-o aici pe persoana care așteaptă!

— Dacă e vorba de el…

— Exact de el. Intră, Justin. Stai jos.

Janvier stătea în picioare, vrînd parcă să-i supravegheze, în timp ce Lapointe, la capătul biroului, stenografia interogatoriul.

— Asta numiți martor? bombăni Manuel, mai țîfnos ca niciodată. Îl cumperi cu o sută de franci și îl pui să spună ce vrei.

Maigret se prefăcu că nu aude și se întoarse spre Line.

— Poți să-mi spui, doamnă, dacă în noaptea de luni spre marți te-ai aflat într-un apartament din scuarul La Bruyère ocupat de Manuel Mori, aici de față?

— Asta nu vă privește.

— Trebuie să deduc din această atitudine că ești hotărîtă să nu răspunzi la nici o întrebare?

— Va depinde de întrebări.

Amantul o privi, încruntîndu-se.

— Recunoști totuși că ești amanta acestui bărbat?

— Sînt amanta cui vreau eu și, după cunoștința mea, nu există nici un articol în Codul Penal care să-mi interzică asta.

— Unde ai dormit noaptea trecută?

— Acasă.

— Cu cine?

Același răspuns.

— Știai că amantul dumitale avea o armă încărcată în sau pe noptieră?

Nici un răspuns.

— Îmi permit să insist asupra acestei întrebări în propriul dumitale interes, deoarece e foarte importantă. În special pentru dumneata. Cînd soțul dumitale a sunat, erai culcată, goală, în așternut. Manuel a îmbrăcat un halat de casă ca să deschidă, dar nu și-a luat pistolul. Soțul dumitale avea o armă în mînă. S-a îndreptat imediat spre dormitor și a tras cuvertura. Ce ți-a zis, nu știu. Apoi s-a întors spre Manuel. Acesta s-a apropiat de pat și, în clipa următoare, avea un pistol în mînă. A tras primul. Asta e prima versiune. În cursul reconstituirii, care va avea loc curînd, vom vedea dacă stă în picioare. Dar mai există o ipoteză la fel de plauzibilă. Știai unde era arma. Soțul dumitale era pregătit să tragă în amant, dar dumneata ai tras prima. Ce zici?

— Zic că e curată nebunie. Mai întîi, ar fi trebuit să fiu acolo. Pe urmă…

Fără s-o asculte, Maigret se întoarse spre Manuel.

— Ce zici?

Manuel, înnegurat la față, dădu din cap în cele din urmă și răspunse:

— Nu zic nimic.

— Nu protestezi contra acestei teorii?

— Repet că nu zic nimic.

— Adică mă lași baltă? Ei bine, drăguțule, n-o să dureze prea mult!

— N-am zis nimic.

— Ai fi putut să tăgăduiești, nu?

— Poate că voi vorbi mai tîrziu, în fața judecătorului de instrucție, în prezența avocatului meu.

— Și, pînă atunci, să sufăr eu. Ascultați, domnule comisar...

Se apropie, furioasă, de biroul lui Maigret și începu să vorbească gesticulînd. Nu mai era eleganta Line Marcia, ci o femelă dezlănțuită.

VII

— E adevărat că eram în apartamentul din scuarul La Bruyère, n-am de ce să neg, pentru că portarul ne-a văzut, oricît era de beat, și nu cred că Manuel l-a putut cumpăra pentru mult timp doar cu o sticlă de coniac. De asemenea, probabil că amprentele mele sînt aproape peste tot, urme de pudră sau de cremă. De trei ani, mă duc acolo de cel puțin două ori pe săptămînă. Iar vagabondul ăsta, stîrpitura asta perversă probabil că era curent cu asta. Iar Manuel știa ce făcea cînd a devenit amantul meu. Nu pe mine mă voia, ci averea soțului meu.

Se dezlănțuise, vorbea sacadat.

— Cînd Maurice l-a ajutat, era doar un mic proxenet ratat. Și ceea ce nu știți, sînt sigură de asta, e că Maurice era marele patron.

Maigret trăgea scurt din pipă, evitînd să întrerupă acel șuvoi de cuvinte. Line vorbea împinsă de pasiune sau, mai curînd, de teamă. Din cînd în cînd, se întorcea spre Manuel și îl privea cu ură.

Cu numai cîteva ore în urmă, erau deopotrivă amanți și complici.

Acum, dădeau vina unul pe altul.

— Janvier, scoate-i cătușele.

— În sfîrșit! Dacă mă gîndesc bine... Presupun că mi-ar fi greu să scap de aici.

Manuel își pierduse din aroganță și se mărginea să rînjească.

Puricele stătea nemișcat pe scaun în colțul cel mai îndepărtat de frații Mori. Părea și acum speriat și, chiar dacă Manuel era descumpănit momentan, încă îl privea cu spaimă.

Se temuse atît de mult timp de el, considerîndu-l un fel de supraom, încît nu reușea să scape de teamă.

— O să dau pe goarnă, cum se spune, continuă ea. Eram în pat. S-a auzit soneria de la ușă...

— Nu vă așteptați?

Ea șovăi o secundă.

— Nu. De ce-aș fi bănuit că soțul meu va veni chiar în noaptea aia?

— Nu avea habar de legătura voastră, el, care știa tot ce se întîmpla în cartierul Pigalle?

— De ce ar fi așteptat trei ani? Dacă a știut, a fost în stare să se prefacă, pentru că era gelos în prostie...

— Ai avut impresia că Manuel aștepta această vizită?

De data asta, tăcerea dură mai mult.

— Sincer, nu știu. S-a ridicat și a îmbrăcat halatul de casă aflat pe speteaza fotoliului. Apoi a luat pistolul din sertarul noptierei și l-a pus în buzunar.

— Minte, domnule comisar! Halatul e din mătase subțire. O armă s-ar fi văzut prin țesătură. Ascultați ce vă spun. Am zis că nu voi vorbi decît în prezența avocatului meu și asta o să fac. Vă rog numai să nu aveți încredere în tot ce spune femeia asta și să verificați. Măcar într-o privință, pot să vă spun de pe acum adevărul. Cînd am început să-l frecventez pe Maurice, ea s-a

aruncat de gîtul meu. Îmi zicea întruna că e bătrîn, că e terminat. „Un bătrîn maniac”, așa-i spunea.

— Ba nu, dimpotrivă…

Manuel se ridică și el.

— Stai jos!

Probabil că scena era hazlie pentru un observator indiferent. Maigret, așezat în fotoliu, în fața unui șir de pipe, era la fel de inexpresiv ca o figură de ceară de la Muzeul Grévin. Se uita pe rînd la amîndoi, înregistrînd reacțiile fiecăruia.

Puricele tremura și acum în colțul lui, ca și cum ar fi fost amenințat de un pericol.

Jo Mori asculta fără să intervină. Deocamdată, nu era vorba despre asasinarea lui Marcia, ci asistau cu toții la o ceartă dură și nemiloasă între doi amanți.

— „În ziua în care vei dori, îi vei lua locul…” Asta spunea. E ambițioasă, hrăpăreață… A început de jos, pentru că făcea trotuarul în Piața Pigalle înainte să lucreze la Tabarin.

Era puțin cam dezgustător și bietul Lapointe încerca, în timp ce stenografia, să-și ascundă indignarea.

— Se gîndea deja să-l omoare? întrebă Maigret cu voce calmă, ca și cum ar fi fost întrebarea cea mai naturală din lume.

— În orice caz, ideea asta i-a venit din primele luni.

— N-ai sfătuit-o să se răzgîndească?

— Nu-i adevărat, domnule comisar. El a devenit amantul meu intenționat, ca să încalțe într-o zi papucii soțului meu.

— Încă o dată, el chiar nu bănuia nimic?

— Avea încredere în mine. De altfel, era prima dată cînd îl înșelam.

— Nu-i adevărat. S-a culcat chiar și cu Freddy, barmanul. Poate să spună…

Line se întoarse iar spre el, plină de ură, ca și cum urma să-l scuipe în față.

— Lucrurile ar fi mai ușoare, doamnă, dacă v-ați reașeza pe scaun.

— Am văzut cum examinați mobila și tablourile în apartamentul din strada Ballu. Sînt sigură că ați înțeles și că veți aduce experți. Vor descoperi inevitabil secretul. Dar n-a fost o idee a amărîtului ăstuia...

„Amărîtul" era Manuel!

— „Banda castelelor", cum e numită, a fost o idee a soțului meu și el a organizat-o. Existau șase-șapte oameni de încredere împrăștiați în toată Franța. Erau anunțați cînd era prevăzută o operațiune și se prezentau la întîlnirea fixată. Frații Mori veneau cu camionul lor și cîteva lăzi de ochii lumii.

— Ce se întîmpla cu mobila și diferitele obiecte de valoare după ce se serveau Maurice și Manuel?

— Se întorceau în provincie, la negustori de antichități necinstiți. Îndrăznești să spui că nu-i așa?

— E singurul lucru adevărat pe care l-a spus de cînd sîntem aici, domnule comisar. Nu se poate tăgădui, pentru că mobila va fi expertizată.

— Totuși, dumneata conduceai operațiunile?

— Da, pe teren. Dar ordinele veneau de la Maurice. El nu risca. Stătea în restaurantul lui, făcea pe interlopul pocăit și erau magistrați care dădeau mîna cu el.

— Era o afacere bună?

— De milioane!

— Pe care ai încercat să ți-o însușești?

— Ideea a fost a ei.

— Ești sigur?

— Ori mă credeți pe mine, ori pe ea. Trageți ce concluzie vreți. Îmi pare rău că am aruncat pistolul în Sena, pentru că ați fi descoperit amprentele ei, nu pe ale mele.

— Nu vedeți cu cît sînge rece minte?

Și, cînd te-ai fi așteptat mai puțin, Maigret se întoarse spre Purice, care se albi la față.

— La ce oră ai telefonat?

VIII

— Cu puțin înainte de miezul nopții, bîigui el.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul.

— Care adevăr?

— Că soția lui și Manuel erau în apartament…

— Ce ți-a venit să faci asta?

Justin întoarse capul; semăna cu un școlar bosumflat că fusese prins greșind.

— Răspunde!

— Nu știu. Voiam să mă răzbun…

— Pentru ce?

— Pentru tot. Am încercat să intru în bandă acum doi ani. Știam cum lucrau. Știam aproape tot ce se întîmplă în cartierul Pigalle și pe colină. I-am cerut lui Manuel Mori să mă angajeze și pe mine și mi-a spus că nu avea nevoie de o piticanie ca mine.

Acum veni rîndul lui Manuel să spună:

— Minte!

Maigret fuma pipă după pipă și aerul era albăstrui de fum.

— Poți să fumezi, zise el.

— Și eu? întrebă Line.

— Da.

— N-am țigări și nu vreau de la ticălosul ăsta.

Comisarul îi întinse un pachet pe care îl luă din sertar, dar nu-i aprinse și țigara, iar ea reuși abia după ce strică trei chibrituri.

— Adevărul dumitale care e, Manuel?

— Nu mi-a făcut niciodată vreo propunere și îl cunoșteam doar pentru că îl întîlneam uneori pe străzile din Montmartre. Toată lumea știa că era turnător.

— Nu-i adevărat!

— Pe rînd. Vorbește, Justin!

— Am telefonat ca să mă răzbun pentru disprețul acestui om.

— De unde ai telefonat?

— De la cea mai apropiată cabină telefonică. Puteam să văd departe luminile restaurantului.

— Știai că vei provoca o dramă?

— Nu cu siguranță.

— Dar perspectiva asta nu-ți displăcea?

— Nu...

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ai fi făcut la fel?

Întrebarea îl cam descumpăni. Trebui să se gîndească.

— Nu știu, recunoscu el.

— Oare nu voiai să te răzbuni pentru că oamenii întorceau capul după tine cînd te vedeau cît ești de mic și ce față ai?

— Nu știu, repetă el.

— Fii atent la întrebarea pe care ți-o voi pune. Ai mințit pentru că ți-e teamă de Manuel.

Panica pusese din nou stăpînire pe Justin, ca și cum, chiar și acolo, frații Mori ar fi rămas atotputernici.

— Am spus adevărul.

— Nu. Adevărul e că ai fost plătit să dai acel telefon la o anumită oră.

— Cine m-ar fi plătit?

— Chiar Manuel.

— Protestez! izbucni acesta. Aș vrea să știu și eu de ce m-aș fi lăsat prins în flagrant delict de soțul amantei mele!

În sfîrșit, Justin începu să vorbească.

— Mi-a dat o mie de franci. M-a amenințat că-mi va face felul dacă mi-ar trece prin minte ideea nefericită să suflu vreo vorbă. Și a adăugat: „Am oameni peste tot, care vor face ce trebuie dacă eu nu voi putea”. Îmi părea tare rău de domnul Maurice, la care țineam mult…

— Și totuși ai făcut-o…

— N-aveam chef să fiu găurit de un glonț.

— Nu te-ai gîndit că domnul Maurice ar fi putut să tragă primul?

— Din moment ce omul acesta…

Arătă cu mîna spre Manuel.

— Din moment ce omul acesta hotărîse cum se vor petrece lucrurile, așa aveau să se întîmple. E un fel de diavol…

Maigret nu se putu abține să nu zîmbească și Line reveni în prim-plan.

— Vedeți bine, domnule comisar, că n-am mințit. Nu știam nimic despre acest telefon. Așa că nu mă așteptam la apariția surprinzătoare a soțului meu și, în consecință, nu aveam nici o armă.

— Nu-i adevărat! Minte așa cum respiră! Ea a avut ideea cu telefonul. Parcă o aud zicînd: „Dacă îl împuști sau pui pe cineva să-l împuște oriunde, tu vei fi învinuit pînă la urmă, pentru că poliția va afla repede de relația dintre noi. Dar lucrurile vor sta

cu totul altfel dacă ne-ar prinde în flagrant delict, cum se spune. Îl cunosc. Nu va veni fără armă. Te amenință sau mă amenință pe mine. În ambele cazuri, e legitimă apărare”.

— Asta nu dovedește că n-ai tras dumneata.

Furia aduse lacrimi în ochii tinerei femei.

— Ce-ar trebui să fac ca să mă credeți?

— Nu pe mine trebuie să mă faci să cred. Îți spun încă o dată că jurații vor hotărî.

— N-am ținut în viața mea o armă în mînă.

— Nu-i adevărat, interveni Manuel. Am văzut-o la Bandol trăgînd în pescărușii.

— Cu pistolul?

— Cu pistolul soțului ei.

— Și îi nimerea?

— A doborît mai mulți în fața mea.

— Justin…

— Da, domnule comisar.

— Cînd și unde ți-a vorbit Manuel despre chestia cu telefonul?

— În noaptea crimei, pe strada Pigalle. Tocmai o condusesem pe Blanche la Canari. Mă duc acolo în fiecare zi la aceeași oră.

— Ți-a spus că trebuia să telefonezi pe la miezul nopții?

— Da.

— Vedeți! exclamă Line. Nici măcar nu știam unde se afla Puricele, iar Manuel a avut grijă să nu-mi spună nimic de telefon.

Lui Maigret îi era sete. Ar fi dat orice să i se aducă bere, dar ar fi trebuit să comande pentru toată lumea.

Obținuse un rezultat important, cel mai important. Cei doi amanți, întorcîndu-se unul împotriva celuilalt, nu tăgăduiau

asasinarea domnului Maurice în apartamentul din scuarul La Bruyère.

În ceea ce privește vinovăția unuia sau a celuilalt, aceasta nu avea prea mare importanță pentru Maigret. Nu numai împușcătura conta, ci și ce se petrecuse înainte, adică pregătirea ei.

Se întoarse spre Manuel, care fuma o țigară și avea o expresie sfidătoare.

— Atunci, dacă ai organizat o dramă pasională, de ce ți-ai chemat fratele ca să duci cadavrul în Avenue Junot?

— Tocmai asta e dovada că n-am tras. Dacă aș fi tras, aș fi recunoscut, pentru că aș fi fost în legitimă apărare. Dar, din moment ce Line a tras, era mai greu să faci să se creadă... I-am spus să se ducă acasă și i-am promis că mă ocup eu de toate.

Maigret se uită pe rînd la cei doi amanți. Amîndoi erau în stare să mintă. Mori era un cinic pe care nimic nu l-ar fi putut opri. Oare Line era mai sinceră decît el?

O voce cîrîită se auzi dinspre colțul unde stătea Justin.

— El a tras!

— L-ai văzut?

— Am auzit.

— Unde erai?

— M-am ținut după domnul Maurice pînă la etajul trei. Eram ascuns pe palier. La un moment dat, am auzit vocea femeii, care striga: „Trage odată! Nu vezi c-o să mă omoare!”. Încă nu rostise ultimul cuvînt cînd am auzit detunătura. Am coborît în fugă.

Urmă un moment de tăcere. Puricele avea acum un zîmbet ciudat pe buzele lui lungi.

Manuel vorbi primul.

— Minte. Maurice n-a vrut să tragă în ea...

— Inventează, spuse Line. Nimeni n-a spus vreo vorbă.

Maigret se ridică și se uită la ei pe rînd, cu o privire pătrunzătoare.

— Mai are cineva ceva de zis?

— Nu! mormăi Manuel.

— Repet că minte, spuse Line.

— Janvier! Pune-le la toți trei cătușele!

— Dar eu n-am nici un amestec în toată povestea asta! protestă Jo Mori.

— Nu ți-ai ajutat fratele să transporte cadavrul?

— Asta nu-i o crimă!

— Asta se numește complicitate. Pune-le cătușele!

— Și mie? strigă Line, ca și cum ar fi fost gata să facă o criză de nervi.

— Și!

Se întoarse către Lapointe:

— Ajută-l pe Janvier să-i ducă în arest!

I se făcuse lehamite. Avea nevoie să se gîndească la altceva. Își puse pălăria pe cap și coborî scara mare de la intrare.

Afară începuseră să cadă picături mari de apă, care formau cercuri negre pe trotuar.

Ajunse în Piața Dauphine. În braserie, doi dintre colegii lui beau lichior de anason. Ar fi fost și el tentat, dar se răzgîndi.

— Cel mai mare pahar de bere pe care îl aveți! îi zise patronului.

IX

Banca din stînga ușii judecătorului Bouteille a fost aproape constant ocupată timp de trei luni. Poliția acționase, în diferite orașe din provincie, pentru găsirea complicilor fraților Mori și, implicit, ai domnului Maurice în jefuirea castelelor și reședințelor luxoase.

Experții lucraseră și ei și, pînă la urmă, fusese descoperită originea mobilei și a tablourilor din cele două apartamente, din strada Ballu și scuarul La Bruyère.

Și, la negustori dubioși din toată țara, găsiseră tot ce mai furase banda.

Maigret se dusese special în Montmartre ca să-l felicite pe modestul inspector Louis.

— Nu mi-am făcut decît meseria, murmură acesta, roșind.

— Cînd îți va da inima ghes, vei face parte din brigada mea.

Văduvului nu-i venea să creadă. Poate că ar fi dorit tare mult să plece la Poliția Judiciară, dar era și foarte atașat de cartierul Pigalle.

Procesul a avut loc la curtea cu juri în noiembrie. Fusese separat cazul castelelor, care avea să se judece mai tîrziu.

În sala de judecată, Line și Manuel continuară să se învinuiască reciproc de crimă.

Telefonul dat victimei implica premeditare și maximum de pedeapsă.

Judecătorul Bouteille nu reușise, în pofida răbdării sale, să stabilească responsabilitățile exacte ale celor doi amanți, care deveniseră dușmani îndîrjiți.

Cînd Line depunea mărturie, din boxa acuzaților se putea auzi:

— Minte!

— Tăcere!

— Vă spun că minte!

— Iar eu îți cer să taci!

Aceeași scenă se repeta cînd era interogat Manuel.

Juriul i-a condamnat pe amîndoi la douăzeci de ani și pe Jo, la cinci ani.

Și toți trei, părăsind sala de judecată, își aruncau priviri pline de ură.

Puricele și-a reluat obiceiul de a-i telefona inspectorului Louis.

Epalinges (Vaud), 11 iunie 1971